

Gái Trọ

*Tác giả: Hoàng Hải Thủy
Thể loại: Tiểu Thuyết
Created by: <http://isach.info>
Date: 08-September-2016*

Gái Trọ

Tác giả: Hoàng Hải Thủy

Thể loại: Tiểu Thuyết

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

hông biết mình có nên “yêu” trước ngày cưới hay không?

Đó là một câu hỏi chung của các cô gái mới, những cô gái văn minh, đa tình, tiến trước tuổi, thời bây giờ, những cô mặc đầm và sống như gái Tây Phương. Đó là một câu hỏi được đặt ra để mà tự hỏi. Dù có tiến bộ đến đâu đi nữa, các thiếu nữ Việt Nam cũng khó có thể mở miệng ra hỏi nhau câu hỏi đó.

Những cô có chồng sắp cưới, hoặc có người yêu và dự định lấy người yêu làm chồng, thường tự đặt câu hỏi trên đây. Nên hiểu “Yêu” theo cái nghĩa văn minh nhất, nghiêm trọng nhất, nồng say nhất và cũng nhiều nguy hiểm nhất, nặng hậu quả nhất của nó. Nói thêm một chút nữa “Yêu” đây – cái “Yêu” mà những cô thiếu nữ “mới” thời buổi này thắc mắc không biết có nên làm hay còn chờ là sự việc làm cho các nàng trở thành đàn bà, làm cho các nàng có thể – nếu đúng lúc – trở thành người mẹ.

Không những chỉ những cô gái có chồng sắp cưới hoặc có ý định lấy người yêu làm chồng mới tự đặt câu hỏi: “Ta có nên yêu trước ngày cưới không?” mà thôi. Cả những cô gái chưa vị hôn phu đôi khi chưa có cả người yêu, cũng thường thắc mắc như vậy.

LAN PHI, hai mươi một tuổi, cao một thước sáu mươi phân nặng năm mươi hai ký ba trăm gờ- ram, vòng ngực tám mươi nhăm, vòng bụng ba mươi bảy, vòng hông tám mươi tám, từ đầu xương hông xuống tới gót bàn chân dài chín mươi phân, nữ sinh viên trường Đại học Châu Phong, tự đặt câu hỏi trên đây. Và nàng biết rằng không phải là

người con gái duy nhất trên cái cõi đời này tự đặt câu hỏi ấy và khó trả lời vì nó. Đó là một vấn đề của tất cả những người con gái đang yêu.

Những người con gái chưa có người yêu thắc mắc nhiều hơn về chuyện vấn đề làm sao có người yêu và đến bao giờ mình có người yêu. Khi có người yêu rồi, họ sẽ nghĩ ngợi như Lan Phi, trừ những cô ngu si, mù mịt, không biết suy nghĩ là gì.

Giờ đây, ngồi nép vào ngực người thanh niên nàng yêu, Lan Phi nghĩ đến cô gái khác trên trái đất này đang thắc mắc như nàng, đang sống trong trường hợp của nàng, họ cần chọn một quyết định và họ không biết phải quyết định sao cho phải trong lúc họ ở bên người yêu: trong rạp xi-nê, trên bãi biển, bên xa lộ, trong hồ bơi, hoặc trong phòng riêng, trong xe hơi, sau vét-pa, xe xô-lếch. Ngồi bên người yêu, nàng thắc mắc với một vấn đề chung của thiếu nữ toàn thế giới:

- Mình nên hay không nên?

Hai mươi một tuổi. Lan Phi tự cho nàng là một người rất trải đời, sành tâm lý và có đầy đủ "tư cách" để đối phó với cuộc đời. Và nàng tin rằng nàng đã tìm được một giải pháp hữu hiệu, đúng đắn nhất để giải quyết vấn đề cũ xưa như trái đất: vấn đề "tiền dâm, hậu thú". Sáng nay nàng đã nói qua loa về cái giải pháp đó với Quang, người yêu của nàng, người mà nàng định cho lấy nàng làm vợ – chàng hai mươi năm tuổi, năm thứ tư Y Khoa cao một thước bảy mươi tư, sáu mươi ký – trong lúc họ ngồi ăn sáng trong quán ăn nhà trường.

Nhưng giờ đây, giữa một buổi hoàng hôn thật đẹp, ngồi với người yêu trên một điểm mà nàng cho là sạch nhất, nên ngồi nhất bên xa lộ: họ tìm được một đồng rạ khô giữa một thửa ruộng lớn vừa được gặt, mấy cuốn sách để

vương quanh họ, và nàng ngả đầu vào ngực chàng một tay chàng vòng qua mình nàng, ôm nàng. Lan Phi cảm thấy cái giải pháp của nàng hình như có nhiều điều không ổn.

Trước khi cảm thấy rõ rệt là cái quyết định đó không ổn, nàng vội gỡ cánh tay Quang ra khỏi mình nàng. Đôi má đỏ bừng, tóc hơi rối và chiếc áo sơ mi hơi nhàu, trông Nàng càng quyến rũ và đẹp, và đáng yêu. Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc, hít thở vài hơi dài bầu không khí dịu mát của đồng ruộng và để lấy lại tự tin và lòng tin ở giải pháp. Quang, mặt hơi tái, đôi mắt hơi lạc linh thần, cố níu người yêu lại. Chàng bất đắc dĩ mới chịu buông nàng ra.

Thái độ “vạn bất đắc dĩ” của Quang thật dễ hiểu. Lan Phi là một thiếu nữ đẹp – đẹp nhất trong giới nữ sinh viên: thân hình nàng nảy nở với những đường nét thon, tròn, cong đúng chỗ, gợi cảm, mắt to, môi hồng và đầy, hàm răng trắng, sạch, nước da trắng hồng, làn da phơn phớt lông tơ. Nàng là một thiếu nữ đang phơi phới tuổi xuân – các cụ ta gọi là “hớ hớ” – trông phây phây như một trái mơ sắp sửa chín tới.

Quang nhìn người yêu bằng một đôi mắt có thể làm một khối nước đá tan ra thành nước lỏng trong nháy mắt. Chàng nói, giọng lạc đi – “Anh muốn ôm em mãi mãi, anh muốn hôn em...”

Lan Phi – nàng không phải là một tảng nước đá, cũng không phải là một chiếc máy phi- di- đê, trả lời, vai và giọng nói cùng run:

- Em cũng muốn anh ôm em, muốn anh hôn em. Điều phiền là em cũng muốn như anh muốn.

Quang ngửa mặt nhìn lên trời:

- Trước khi gặp em, anh không biết thế nào là sống. Anh chỉ sống từ ngày anh gặp em.

Nàng cười:

- Bây giờ, anh bị em "chài" rồi.

- Bây giờ, anh đang yêu! – Quang sửa lại – Anh đang yêu và được yêu. Cuộc đời thật đẹp. Tất cả mọi thứ đều đẹp. Cỏ cây, hoa lá, người ta... Anh không còn ngại phải học nữa. Lúc nào anh cũng nghĩ tới em. Suốt ngày. Anh nghĩ đến em từ lúc anh vừa mở mắt buổi sáng đến lúc anh nhắm mắt ngủ buổi tối – Chàng hôn nhẹ vào gáy nàng nói nhỏ – Anh muốn được chạm môi vào tóc em như thế này mãi. Anh yêu em, Lan Phi... Em đẹp quá. Anh yêu em.

Nàng thở dài:

- Chúng mình may mắn và sung sướng, phải không anh? Chúng mình được yêu ngay từ lúc chúng mình còn trẻ.

Nàng vội vã đẩy nhẹ người yêu ra, vì những chiếc hôn của chàng đã dần dần di chuyển về phía ngực nàng.

- Đứng... Em nhột...

- Anh yêu em... Em à... có một chuyện làm anh bức nhất là chúng ta lãng phí thời gian và tuổi trẻ của chúng ta một cách vô ích. Chúng ta làm đám cưới đi, em. Cưới liền lập tức, ngay bây giờ.

Lan Phi sợ hãi, nhích ra xa người yêu. Không phải là nàng chỉ yêu Quang mà không thích lấy chàng làm chồng. Không phải là nàng sợ làm vợ. Quang là người chồng lý tưởng của nàng. Chàng trẻ tuổi, đẹp trai, con nhà giàu học giỏi, khoẻ mạnh, lịch sự. Chàng có một nam tính rất hùng hậu. Và nàng, toàn thân nàng là Nữ Tính.

Nàng quả quyết lắc đầu:

- Không! Em không muốn chúng mình lấy nhau vì... thèm muốn xác thịt.

Chàng khổ sở:

- Nhưng chúng ta còn tình yêu. Mỗi tình của chúng ta còn nhiều cái đẹp khác... Nếu em đẹp... Anh muốn... muốn... yêu em... muốn... gần em có gì xấu?

- Không. Em muốn lấy anh chỉ vì, Tình Yêu. Tình yêu sâu đậm, Tình Yêu chân thành, Tình Yêu trong trắng thuần túy. Tình Yêu không có gì khác ngoài Tình Yêu. Em không muốn lấy chồng vì sự thèm muốn yêu đương như... vài con bạn thân của em. Anh thử tưởng tượng coi... Khi sự thèm muốn dịu đi, như nhiệt độ trong cơ thể chúng ta hạ xuống, chúng ta còn những gì để mà chung sống với nhau? Những mơ ước không bao giờ thành, những hứa hẹn bị phản bội, những cay đắng và một lũ nhóc con. Không, em không muốn thế!

- Từ ngày yêu Lan Phi và được nàng yêu. Quang đã quen chịu đựng những cuộc thuyết trình hùng hồ về Tình Yêu của nàng. Nàng đòi hỏi Tình Yêu không những phải có chữ T hoa mà thôi, cả chữ Y cũng phải là chữ hoa nét đậm và tất cả những chữ đi theo hai tiếng đó đều phải có chữ hoa dẫn đầu, đậm nét như nhau.

- Chính vì không muốn như thế em mới nghĩ ra cái chương trình này – nàng nói tiếp một chương trình hoàn toàn, chúng ta sẽ chung sống với nhau trong một nhà, chúng ta sẽ ăn ở với nhau nhưng không... ngủ với nhau. Nghĩa là chúng ta ăn ở chung một nhà trong một thời gian trước khi làm đám cưới. Sống chung nhưng mà không... ngủ chung. Chỉ có cách đó chúng ta mới có thể tìm biết chắc chắn chúng ta có yêu nhau không, mỗi tình của chúng có lâu dài không!.

- Em điên! – chàng nói thẳng không cần lựa lời – Em đòi làm một chuyện không thể nào xảy ra được.

Cảm thấy mình quá lời, chàng vội tiếp:

- Anh không muốn nói là anh không theo em. Nhưng sống như vậy rồi sẽ rắc rối lắm. Rắc rối, lòi thoi hơn cả chúng ta chung sống thật sự với nhau trước khi làm đám cưới.

- Vì yêu, chúng ta phải cố thử.

Chàng kéo nàng đứng lên. Đứng thẳng người trên nệm rạp khô và sạch, đầu nàng chỉ đến vai chàng. Chàng cảm thấy nàng nhỏ bé và yếu đuối quá. Cùng lúc ấy, chàng lại thấy nàng có một sức mạnh tinh thần vô song, nàng muốn làm gì là làm và phải làm cho bằng được. Gần nàng, chàng vừa sung sướng, vừa bực mình. Nếu nàng không có những ý nghĩ riêng về tình yêu. Chàng biết ở đời này có nhiều con gái đẹp, yêu mà không đòi hỏi gì cả.

Nhưng với những người con gái ấy, chàng có thể đưa đi ăn, đi nhẩy, làm chuyện sinh lý nhưng không muốn lấy làm vợ. Với Lan Phi thì lại khác.

Chàng đi qua cánh đồng khô, bước lên phía chiếc xe Simca Sport đậu bên bờ xa lộ.

- Em điên rồi.

- Em không điên chút nào!

- Nàng vội vã đi theo chàng gót giầy cao làm người nàng nghiêng ngả trên những gốc rạ – Chương trình của em vẫn minh nhất đời nữa là khác. Chúng ta sống chung với nhau để xem tính nết chúng ta có hợp nhau không. Em chỉ cần biết chắc rằng chúng ta không muốn gần nhau vì xác thịt. Vì sự đòi hỏi của xác thịt. Anh đã chấp thuận cái chương trình của em rồi mà...

- Anh thấy nó vô vị và điên rồ... cũng như Cộng Sản không thể sống chung với Tự Do, chó sói không thể sống chung với cừu non, anh không thể sống chung với em mà không được... yêu em.

Họ bước lên bờ xa lộ.

Nàng níu lấy cánh tay chàng:

- Anh đừng nuốt lời hứa. Anh nói lại với em là anh bằng lòng đi.

- Anh không bằng lòng, nhưng anh vẫn làm theo ý em, vì anh yêu em. Nhưng anh cần phải nói cho em biết trước là em làm một việc ngu dại và điên khùng. Không một cặp tình nhân nào có thể sống chung với nhau trong một phòng mà không có chuyện gì xảy ra.

Đang nhanh nhẹn đi theo Quang, Lan Phi dừng lại:

- Anh!

Đó không phải là một tiếng gọi. Đó là một tiếng kêu, trách cứ.

- Không sao! Không sao! Anh phản đối nhưng anh vẫn làm theo em.

Chàng muốn nói tiếp:

- "Anh chống em nhưng anh vẫn theo em. Việc làm của anh chứng tỏ anh yêu em đến là chừng nào!" Nhưng chàng không nói, hy vọng nàng hiểu. Và nàng hiểu. Trước sự hàng phục hoàn toàn và vô điều kiện ấy, nàng không còn lý do gì để giận dữ hoặc để đòi hỏi thêm nữa, nàng bước lên:

- Vấn đề nào đã thanh toán xong là cho xong – nàng nói
- Đừng trở đi, trở lại nữa. Bây giờ chúng mình chỉ còn có việc tìm nhà.

Quang nở một nụ cười "từng trái" và mệт mới:

- Em lạc quan quá. Ở thành phố đông đảo dân cư này, nhà cửa người ta để cả đống ra đấy chờ em đến mượn. Chuyện mượn nhà ở cõi đời có phải là chuyện dễ đâu, có cặp vợ chồng cưới nhau đàng hoàng cả mười năm nay rồi mà vẫn chưa mượn được nhà riêng. Họ vẫn phải đi ở nhờ, mà ngày nào họ cũng đi tìm nhà.

Với một nụ cười thừa hai triệu bạc tự tin, Lan Phi dơ hai bàn tay nhỏ nhắn ra ngăn người yêu;

- Đừng ngại, đừng ưu tư. Chuyện ấy để em lo cho. Em sẽ tìm ra một nơi thật thuận tiện cho chúng mình thí nghiệm.

Quang nhăn nhó:

- Em nói dễ lắm. Người ta có thừa nhà cũng chẳng cho em mượn. Không phải là vợ chồng mà chung sống với nhau như vợ chồng, ai người ta cho mượn nhà? Người ta đâu biết là mình không ngủ... ngủ... chung giường với nhau. Chỉ còn có nước đi mượn phòng khách sạn. Mà có ở khách sạn cũng bị kiểm tặc nó vào xét giấy.

- Khổ lắm. Đã bảo chuyện ấy để em lo. Làm sao có nhà đàng hoàng cho anh thì thôi mà!

Quang giơ hai tay lên cùng với cái nhún vai để tỏ dấu tuyệt vọng. Rồi chàng đi theo Lan Phi ngồi vào xe, đưa nàng về trường.

Nàng vào trường học "cua" tối. Hai cô bạn gái của nàng – Diễm và Vân – đứng chờ nàng trên những bậc đá cửa trường.

- Đôi mắt cậu có vẻ... dữ dội lắm! – Diễm nói trêu Lan Phi
- Cậu đã định ngày cho chị em uống rượu chưa?

- Bọn này vừa có một sáng kiến tối tân hơn vậy nhiều!

Lan Phi đáp lời bạn, trong lúc cùng lên cầu thang nàng nói qua cho hai bạn nghe quyết định “sống chung một nhà mà không nằm chung một giường” của nàng với Quang. Vân rên rĩ:

- Trời... trời... Quá trời... Cậu bạo gan thiệt. Nghe cậu nói tôi nổi gai ốc cùng mình đây nè! Bạo nhưng mà hay, thông minh... chịu đấy.

Lan Phi là người vẫn tự nhận mình thông minh, bèn lấy làm hài lòng.

- Các cậu có hiểu tôi làm cuộc thí nghiệm ấy để làm gì không. Các cậu phải công nhận đó là một cuộc thí nghiệm chứ? Để chứng minh coi tôi với hẳn có yêu thương nhau thật không, hay là chỉ thèm muốn xác thịt nhau mà thôi!

Diễm nhú đôi lông mày tỏ vẻ khó hiểu:

- Nhưng... nhưng làm sao mà cậu phân biệt được tâm hồn với xác thịt trong Tình Yêu? Nghĩa là phân biệt được Tình Yêu và Tình dục? Hai cái đó chúng đồng nhất?

Lan Phi cứng cỏi đáp:

- Tôi tin là có thể phân biệt được. Việc chứng minh giả thuyết đó cũng nằm trong phạm vi cuộc thí nghiệm này.

Vân – chõng sách ôm trước ngực – vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau, như để hoan hô:

- Hay! Hay! Để xem kết quả ra sao? Có gì lạ cho mình biết mấy bồ nhé!

Lan Phi gật đầu với một vẻ quan trọng. Nàng có cái cảm giác của một nhà phi hành không gian hứa hẹn làm báo cáo thám hiểm Mặt Trăng của mình. Nàng hạ giọng:

- Các cậu phải giữ bí mật chuyện này giùm tôi đấy nhé. Ông bỏ tôi mà biết tôi bỏ Ký Túc Xá đi “sống chung” với đàn ông thì chết đấy. Hai cụ thì khóc thét lên.

Vân – người nổi tiếng là hay nhắc đi, nhắc lại những lời mình đã nói – rún vai lại như rùng mình:

- Trời... Trời..., việc gì có bị cấm đoán mà mình làm được mới thú. Nhưng tôi không có can đảm làm như bồ. Chỉ nghĩ đến chuyện bồ sắp làm, tôi cũng nổi ốc cùng mình.

Buổi tối hôm đó, nữ sinh viên Lan Phi và các bạn của nàng có hai giờ Công Dân. Giảng viên là một nữ giáo sư, Bà Minh Nhung. Jacqueline Trần Thị Minh Nhung. Line Nhung với những người quen thân, và Lin Em Em với những người bạn rất thân. Nữ giáo sư Minh Nhung Tiến Sĩ Triết và Xã Hội Học. Hôm nay, chương trình ghi giảng về “Vấn đề Hôn Nhân Hiện Đại”.

Chương trình Công Dân tháng này được Lan Phi ưa thích nhất. Nàng ưa thích vì hai điểm. Một: vấn đề học là một vấn đề đang được nàng chú ý tới nhiều. Điều đó, như ta đã thấy, không có gì lạ. Hai: vì nữ giáo sư phụ trách là bà dì ruột của nàng, một bà dì mà nàng mến nhất trong số những bà dì của nàng. Line Em Em cũng là bà dì đẹp nhất, khả ái nhất, lịch sự nhất. Nàng mới ngoài ba mươi tuổi có một, hai năm.

Nghĩa là, Nữ Giáo Sư Minh Nhung là một hình ảnh nhiều tuổi hơn, cao hơn, trưởng thành hơn của cô cháu nữ sinh viên Lan Phi. Minh Nhung là một đàn bà khao khát được sống, được yêu. Lan Phi biết chính sự khao khát và đòi hỏi nhiều ở cuộc đời ấy đã làm tan vỡ cuộc hôn nhân của dì Line với một ông cậu thật bảnh trai và trí thức. Cuộc ly dị của Line xảy ra cách đây gần hai năm. Có điều Lan Phi không được biết là cũng chính cái ý khao khát được sống được yêu ấy đã – mới đây – xô đẩy dì Line vào một cuộc yêu đương với một người đàn ông không được trí thức lắm, nghĩa là không có bằng cấp gì cả, nhưng rất có duyên và dễ thương, và khéo chiều đàn bà. Cuộc yêu

đương đó nồng nàn, thơ mộng, kín đáo nhưng luẩn quẩn không dẫn tới đâu cả, nghĩa là không dẫn tới hôn nhân. Nữ giáo sư Minh Nhung là người không thể yêu đương thầm kín, giấu giếm mãi trong phòng ngủ được. Tối nay, nàng quyết định đoạn tuyệt với mối tình đó.

Dì Line hướng dẫn chương trình “Giáo dục và Hôn Nhân” trở thành những cuộc thảo luận của sinh viên về vấn đề hôn nhân hơn là một lớp giảng bài. Nàng khuyến khích các sinh viên phát biểu ý kiến. Nàng chỉ giải thích những hiểu lầm, và sau cùng “kết toán” cuộc thảo luận. Tiểu mục trong chương trình bàn đến hôm nay là “Nguyên nhân thất bại trong hôn nhân của lớp người mới”. Nói rõ ra là “Thảo luận về nguyên nhân các vụ ly dị hiện nay”.

- Ly dị là một danh từ mới trong luật pháp và xã hội ta...

Đứng dựa một bên chỗ để ngồi tròn và đẩy đặn vào mép bàn, hai tay khoanh lại trước ngực, Nữ Giáo Sư Minh Nhung khoan thai và rõ rệt nói:

- Trước đây, luật pháp do các triều đại phong kiến của ta có cho phép phá hủy các cuộc hôn nhân. Nhưng, đó chỉ là cái luật cho phép đàn ông được phép bỏ vợ nếu người vợ phạm những tội... không có con nối dõi, bất hiếu, bất kính với bố mẹ chồng, ngoại tình... Người đàn bà trong xã hội phong kiến như các bạn đã biết, không có một chút quyền lợi công dân nào cả...

Lâm, một sinh viên chăm học, không có lấy một xu lịch sự với đàn bà, nhăn nhó phản đối:

- Bà lại bênh vực quyền lợi của nữ giới rồi. Chuyện ấy xưa quá rồi, có phải là lỗi của chúng tôi đâu. Sao bà không nói rằng hiện nay, phụ nữ có nhiều quyền quá. Ngoại tình là tội nặng nhất mà bi giờ đàn bà có chồng bị bắt quả tang ngoại tình còn xử... huề nữa là!...

Lẽ tự nhiên, Nữ Giáo Sư Minh Nhung, với nhan sắc kiều diễm ấy, được sự cảm mến và thầm yêu của đại đa số nam sinh viên. Nhiều cậu nhào nhào lên sĩ vả anh chàng bất lịch sự vừa ngắt lời nữ giáo sư và bênh vực nữ giáo sư. Để cho cuộc thảo luận không bị xáo trộn, Minh Nhung nói ngay:

- Anh Lâm nói cũng đúng. Nhưng sự thực tôi không có ý định lên tiếng để bảo vệ quyền lợi phụ nữ. Vì đúng như lời anh Lâm vừa nói phụ nữ hiện nay có nhiều quyền lợi quá rồi. Phụ nữ hiện nay chỉ cần tỏ ra xứng đáng với những quyền lợi và trách nhiệm của mình. Tôi chỉ muốn nhắc lại vài sự việc đã qua để làm sáng tỏ những việc đang xảy ra trong hiện tại. Có thể vì ngày nay phụ nữ bình quyền với nam giới nên xã hội ta mới xảy ra nhiều vụ ly dị chẳng?

Đó là phần các bạn cần nhắc và tìm hiểu, và đó cũng là mục đích của cuộc thảo luận hôm nay. Chỉ cần biết rằng vào năm 1900 xã hội ta cứ 5000 ngàn cuộc hôn nhân mới có một vụ ly dị, tới năm 1930, ta có năm vụ ly dị trong 500 cuộc hôn nhân. Tới nay những cặp vợ chồng tự ý xa nhau kể không xiết. Những cặp vợ chồng ấy, khi lấy nhau, không phải là không yêu thương nhau. Nhưng tại sao cuộc hôn nhân của họ lại tan vỡ? Các bạn cho biết nguyên do...

Nhóm nữ sinh viên phát biểu ý kiến nhiều và mạnh bạo hơn phe nam. Một cô nói:

- Phải chăng là ảnh hưởng của cuộc sống vật chất?

Những cô khác tiếp:

- Sự suy đồi của nhiều giá trị tinh thần...

- Thuần phong mỹ tục trở thành một món đồ cổ...

- Vì lớp người mới không tôn trọng và thấy không cần tôn trọng những gì mà lớp người cũ gọi là thuần phong mỹ

tục.

- Những định luật luân lý và tôn giáo không còn chỉ huy cuộc sống người đời nữa.

Phe nam lên tiếng:

- Vì ảnh hưởng của chiến tranh.

- Những cặp vợ chồng đời này đòi hỏi quá nhiều ở cuộc đời.

- Vì phụ nữ đời nay không cần phải nương tựa vào chồng mới có thể sống.

- Xã hội thay đổi thái độ với những vụ ly dị. Người ta coi ly dị là một sự tai hại, nhưng cần thiết. Người phụ nữ ly dị không bị xã hội khinh bỉ, ruồng bỏ như trước. Người phụ nữ ly dị có nhiều dịp để làm lại cuộc đời

- Thường thường người phụ nữ Nam Phi ly dị đều được một người chồng khá hơn người chồng cũ và sống một cuộc đời sung sướng hơn.

Lan Phi phát biểu một ý kiến được mọi người chú ý.

- Người đời nay quá tôn trọng cái đẹp về thể xác.

Nữ giáo sư Minh Nhung hướng dẫn cuộc thảo luận như một huấn luyện viên kiêm trọng tài điều khiển một trận đá banh.

- Theo tôi, chưa chắc hành động ly dị đã là một hành động thể hiện sự bất đồng ý giữa một đôi vợ chồng!

Người nữ sinh viên đây là Diễm. Câu nói hơi lạ và khó hiểu. Minh Nhung quay lại hỏi Diễm:

- Em nói như vậy có ý làm sao?

Biết là mình vừa nói ra một ý kiến hay, Diễm cố lấy vẻ nhũn nhặn nói tiếp:

- Thưa cô, em muốn nói đến hàng triệu cặp vợ chồng không yêu thương nhau, nếu không muốn nói là thù ghét nhau mà vì những lý do lợi hại nào đó, vẫn sống chung với nhau. Những cuộc sống ấy không có hạnh phúc không có cả tình vợ chồng. Với những cặp vợ chồng ly dị, ít ra họ cũng đồng ý với nhau về một điểm: họ không hợp nhau, họ không thể sống chung với nhau, họ nên xa nhau.

- Chị Diễm nói rất đúng! Lan Phi nói bằng một giọng nũng nàn – nhận xét sâu sắc lắm.

Từ nhiều ngày nay từ ngày yêu Quang và nghĩ đến chuyện làm vợ Quang. Lan Phi đã thắc mắc nhiều về vấn đề này. Nàng không muốn ly dị, nhưng cũng không muốn sống chung với một người mà sau khi cưới nàng mới biết là nàng không yêu hoặc đã hết yêu. Nàng tiếp:

- Theo tôi, còn một nguyên nhân nữa làm cho các cặp vợ chồng trẻ hay ly dị là... họ lấy nhau quá sớm. Khi chưa đến tuổi trưởng thành, họ đã kết hôn, đã làm vợ, làm chồng. Khi kết hôn, họ tưởng là họ yêu nhau, nhưng đa số, họ dần yêu thương với sự thèm muốn của thể xác.

Vân – nghĩ đến cuộc “thí nghiệm sống chung” của bạn – vội vã gạt đầu hai ba cái:

- Tôi hiểu chị Lan Phi muốn nói gì. Những người nam nữ trẻ tuổi gần nhau...

Sợ cô bạn láu táu nói lộ chuyện bí mật của mình, Lan Phi ngắt lời:

- Người con gái thường bị những cảm xúc mạnh mà mất bản năng suy nghĩ.

Phái nam nhao nhao lên phản đối. Lâm càu nhàu:

- Các chị nói vậy có nghĩa là các chị phản đối chuyện gần nhau trước khi cưới hay sao? Nếu vậy thì người ta còn tìm hiểu nhau làm sao được nữa? Trước khi thành hôn, phải cho các đương sự có dịp gần gũi để tìm hiểu nhau chứ?

Nữ giáo sư Line Em Em can thiệp:

- Các bạn nên trở về với đề tài cuộc thảo luận hôm nay. Hôm nay, chúng ta tìm hiểu nguyên nhân gây ra những vụ ly dị trong xã hội hiện tại chứ không phải là bàn về những gì nên và không nên làm trước khi kết hôn.

Line Em Em nghĩ đến ông chồng cũ: đẹp trai, con nhà giàu, học thức, có địa vị mà nàng đã chia ly, và nghĩ đến Hoàng người đàn ông mà nàng vừa yêu và vừa quyết định chia tay, đến mỗi tình mà đêm nay là đêm cuối cùng. Trong vài giây đồng hồ, nàng hoang mang không biết nàng có đủ tư cách để giảng giải với những người trẻ tuổi này về Tình Yêu, Tình vợ chồng hay không? Vì nàng thấy cuộc đời của nàng đang rắc rối vì Tình Yêu, chính nàng cũng không biết hành động sao cho khỏi "vỡ nợ". Nhưng sự hoang mang ấy biến đi ngay. Con người giáo sư trong nàng đàn áp ngay con người đàn bà.

Nàng có thừa đủ kinh nghiệm để không bị rối trí về những vấn đề riêng của mình khi dạy học. Nàng tự trấn tĩnh hoàn toàn để nói những điều nàng cần phải nói với học trò:

- Khi còn ít tuổi, con người cần được yêu thương. Nhưng đã trưởng thành, con người vẫn cần được yêu nhưng còn thêm một khả năng mới: con người trưởng thành có thể yêu người mình yêu. Từ yêu, con người đi đến chịu đựng, hy sinh, tìm biết và làm thỏa mãn những gì người mình yêu, muốn có, cần có...

Lan Phi nghe và thấm những lời giảng dạy của bà Dì như một miếng bông thấm nước. Càng nghe bà Dì nói, nàng càng tin rằng cái chương trình “thí nghiệm sống chung” của nàng với người nàng yêu là đúng, là nên làm, là một sáng kiến giá trị.

Giờ học gần hết, giáo sư Huy Giang xuất hiện ở ngoài hành lang, ngay cạnh cửa vào phòng học có nữ giáo sư Minh Nhung đang giảng. Huy Giang là một giáo sư chưa vợ, người cao, tóc bông, mang kiếng trắng, dạy sinh ngữ. Chàng yêu Minh Nhung từ đầu niên học ngay khi chàng từ Anh Quốc về và vào dạy tại trường. Em Em rất biết chàng yêu nàng nhưng nàng chỉ mới đáp lại bằng một mối tình bạn nặng cảm tình và ưu ái hơn tình đồng nghiệp. Tuy vậy Huy Giang vẫn còn ôm hy vọng.

Đứng chờ ngoài hành lang cho đến lúc Minh Nhung nhìn ra, Huy Giang dùng tay ra hiệu cho nàng biết là chàng chờ nàng ngoài sân để xe. Nàng gật đầu rất nhẹ rồi quay lại với học trò.

Giờ học hết, bộ ba Lan Phi, Diễm và Vân đi bên nhau xuống lầu. Họ ca tụng:

- Bà ấy tuyệt quá. Giờ nào của bà ấy cũng hay. Mình chỉ muốn ngồi nghe bà ấy nói mãi. Vấn đề nào bà ấy cũng giải thích được hết. Ước gì mình đến lúc bằng tuổi bà ấy, cũng có nhiều kinh nghiệm như bà ấy.

Lan Phi lẳng lẳng bước chậm lại. Khi Diễm và Vân đã đi lẫn vào với đám sinh viên xuống tầng dưới, nàng đi trở lại phòng học. Nữ giáo sư Minh Nhung đang xếp mấy cuốn sách vào chiếc cặp da.

Minh Nhung ngược nhìn ra. Người vào phòng là cô cháu của nàng. Nàng mỉm cười:

- Lan Phi, cháu... hôm qua nghe cháu nói cháu có thư của mẹ phải không? Có tin gì của mẹ không?

- Mẹ cháu viết bảo cháu dặn dì đến kỳ lễ Pâques này dì về nghĩ với mẹ cháu.

Đôi lông mày của Minh Nhung hơi nhíu lại:

- Để dì viết thư cho mẹ cháu về chuyện ấy.

Lan Phi ngượng nghịu:

- Dì... cháu muốn hỏi dì một chuyện này: chuyện hơi khó nói...

- Cháu hỏi dì với tư cách là dì cháu hay là hỏi giáo sư?

- Cháu muốn hỏi như là... đàn bà hỏi nhau!

Lan Phi lại do dự vài giây, sau đó, nàng tiếp:

- Cháu muốn hỏi trước khi dì và dượng Tánh kết hôn, dì có "ấy" trước không dì?

Minh Nhung nheo mắt:

- "Ấy" là cái gì?

- Dì hiểu cháu muốn gì mà!

Minh Nhung gật đầu:

- Dì hiểu, nhưng dì hy vọng là dì hiểu lắm.

Đôi má đã hồng sẵn của Lan Phi lại càng đậm mầu:

- Nếu chuyện đó có liên đến chuyện ly dị với dượng thì... thì... dì không cần phải trả lời cháu cũng được.

- Dì cảm ơn.

- Không phải cháu tò mò bậy đâu. Dì nên hiểu cháu. Cháu cần biết. Cháu cần thật, cần có việc chứ không phải là... dì có "ấy" trước không hả dì?

Minh Nhung bực dọc đóng mạnh nắp cặp da:

- Cháu hỏi vô lễ lắm!

Đôi mắt "hiểu biết" của Lan Phi chớp nhẹ:

- Thế là dì đã trả lời cháu rồi!

Minh Nhung lại càng bực:

- Tôi không có trả lời cô gì hết!

Lan Phi nở nụ cười thông cảm:

- Cháu có kết luận gì đâu. Cháu chỉ tìm hiểu chuyện ấy vì việc riêng. Cháu cần phải nói để dì biết là cháu... "chưa" và cháu sẽ không làm chuyện ấy trước khi kết hôn.

Minh Nhung đưa mắt lườm cô cháu khi hai người ra khỏi phòng:

- Có ai nghi ngờ gì đâu mà Lan Phi phải minh xác. Nhiều lúc, dì thấy Lan Phi thật là khó chịu à.

- Dì nên hiểu cháu. Cháu không muốn ly dị nhau như dì và dượng Tánh – Lan Phi giải thích trong lúc hai dì cháu đi xuống lầu – hoặc sống như bố mẹ cháu hiện nay. Mẹ cháu sống một mình, còn bố cháu có bà bé. Cháu muốn suy nghĩ thật chín chắn, cân nhắc thật cẩn thận trước khi kết hôn là sống với nhau suốt đời – cháu không muốn ly dị.

Ra sân trường, Minh Nhung đuổi khéo cô cháu:

- Lan Phi. Dì cháu mình sẽ thảo luận về chuyện ấy vào một ngày khác. Hôm nay, dì có nhiều việc cần thanh toán... Dì đi nhé...

Nói xong, Minh Nhung thoăn thoắt đi về phía sân đậu xe.

Lan Phi bám sát:

- Bao giờ? Hôm nào thì dì có thì giờ?

- Ngày mai. Chiều mai. Dì mời cháu đi ăn tối, tha hồ nói chuyện. Mai cháu có giờ học tối nào không?

Nhận ra chỗ đứng của giáo sư Huy Giang – bên cạnh chiếc xe Volsquagen, một kiểu xe mà các nhà giáo chân chỉ hạt bột rất ưa chuộng – Minh Nhung nhanh nhẹn đi qua sân xi- măng. Nhưng Lan Phi vẫn theo sát gót.

Huy Giang biểu diễn nụ cười chào mừng có duyên nhất của chàng. Tay chàng mở cánh cửa xe cho Minh Nhung:

- Ngày mai tôi được nghỉ trọn ngày. Tôi xin hầu cô dọn nhà.

Minh Nhung nhìn chàng bằng một cái nhìn nặng cảm tình hơn thường lệ, ngụ ý cảm ơn. Nàng nghiêng người ngồi vào xe, ghé trước:

- Ngày mai... mất cả buổi sáng đấy. Không có gì phiền thầy chứ?

Trước khi Huy Giang kịp trả lời, Lan Phi đã hỏi:

- Dọn nhà? Ai dọn nhà? Dì dọn nhà?

- Dì dọn nhà! Minh Nhung gật đầu – thầy Huy Giang giúp dì dọn nhà.

Lan Phi nhú mày, nét mặt khó hiểu. Trong lúc Huy Giang ngồi vào xe và mở máy, nàng hỏi:

- Tại sao dì lại dọn đi? Dì ở đấy đẹp quá, đẹp nhất...

- Ngày mai... Dì sẽ nói cho Lan Phi biết sau. Bai! Bai!

Chiếc Volsquagen vù đi trước khi Lan Phi kịp hỏi thêm một câu. Nàng đứng đó nhìn theo chiếc xe, thắc mắc không hiểu bà dì trẻ tuổi, lãng mạn, ly dị chồng và đẹp, lẳng ngầm ấy của nàng ở mượn căn phòng đó bao nhiêu tiền. Và không biết là có ai đã mượn mất chỗ đó hay chưa. Ngay khi nghe bà dì dọn nhà đi nơi khác, nàng đã nghĩ rằng nếu nàng và Quang được vào ở thế chỗ ở đó thật là tuyệt diệu. Nơi đó đúng là một tổ ấm, một khung cảnh hoàn toàn thích hợp cho yêu đương lý tưởng.

Lẽ tự nhiên nàng chưa biết rằng sở dĩ Minh Nhung, bà dì đẹp lẳng ngầm của nàng, phải dọn ra căn phòng đẹp ấy là vì nơi đó quá thuận lợi cho các cuộc yêu đương.

CHƯƠNG 2 -

ng chủ nhà của nữ giáo sư Minh Nhung tên là Hoàng. Tòa nhà hai tầng, chia ra làm bốn appartements cho mượn đó được Hoàng Chủ Nhân đặt tên là Nguyệt Điện.

Hai chữ tên nhà – Nguyệt Điện – được khắc bằng chữ hoa, trong một tấm bằng đá xanh, gắn trên cột cổng. Mười thước vườn cây, cỏ và bồn hoa ngăn xa tòa nhà với hè phố. Nhà có bốn ngăn, hai ngăn trên có ban công, hai ngăn dưới có thềm cao, một loại hàng ba quí phái. Hoàng Chủ Nhân sống trong một ngăn trong số bốn ngăn đó.

Ba ngăn kia kể cho mượn và người mượn toàn là các cô trẻ, đẹp, độc thân, công chức chưa chồng hoặc bỏ chồng hoặc bị chồng bỏ. Nhà nằm trong khu phố vắng, có hai hàng cây cao, một khu phố toàn sang, toàn vi la và có vườn bao quanh.

Anh Mười, anh người làm của Hoàng Chủ Nhân, đang cắt lá vàng trong những bồn hoa trong vườn khi chiếc xe hơi của giáo sư Huy Giang lướt tới và dừng lại trước cổng Nguyệt Điện buổi sáng nắng vàng hôm ấy. Anh là một người đàn ông chừng trên dưới bốn mươi tuổi mặt dài như mặt Phernandel, mặt Phernandel lúc Phernandel chọc cười vô duyên nhất, nét mặt anh khó đăm đăm như mặt một nhà chánh khách đang suy nghĩ về quốc gia đại sự.

Anh Mười ngừng tay trông ra phía chiếc xe. Khi quay lại, anh thấy cô giáo Minh Nhung bận bộ đồ ngủ: áo cổ vuông, cộc tay, quần chần và ngắn tới bắp chân, lụa mỏng màu hồng, tóc vén cao sau gáy, xuất hiện trên thềm nhà cao, giơ tay vẫy ra ánh nắng, bộ mặt ngựa của

anh chuyển động, đường nét xếp lại để biểu lộ niềm vui qua một cái cười: hàm răng ngựa của anh không thua răng Phernandel, anh lên tiếng hỏi nàng:

- Chào cô giáo! Sáng nay, cô dọn nhà phải không cô ạ? Cô giáo cho tôi được phép hầu cô dọn nhà...

- Cảm ơn anh Mười, tôi thu dọn xong tất cả rồi. Đã có ông bạn tôi đến giúp tôi.

- Cô đi buồn quá...

Đôi mắt anh Mười nhìn theo cặp mông tròn của cô giáo lồ lộ dưới làn lụa mỏng. Cặp mông ấy càng lộ rõ khi nàng chuyển động, khi nàng đi. Thực tình, anh thấy buồn vì nàng đi, nhưng nếu nàng "đi" thật, anh có thể đi theo để nhìn nàng suốt ngày.

Trong nhà, Minh Nhung mở cửa đón Huy Giang vào phòng. Nàng rút chiếc chìa khóa ra khỏi ổ khóa để cho Huy Giang khỏi thấy. Chiếc chìa khóa của nàng quả có đặc biệt: Chuôi chìa khóa có vẽ một hình trái tim bằng sơn đỏ. Ở đây, đồ đạc là của chủ nhà, bao nhiêu y phục và đồ riêng của Minh Nhung đều được xếp vào va- li và mấy chiếc hòm gỗ, đặt giữa phòng. Huy Giang bước vào, nhìn quanh, chàng gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

Mỗi ngăn trong nhà Nguyệt Điện này rộng sáu thước, dài mười thước, cửa mở ra hành lang chung, bước vào là khu đặt sa lông, tủ buýp phê, bàn viết, tủ sách, rồi đến khu kê bàn ăn. Bên trên là một cái gác lửng rộng ba thước, dài bốn thước, kê giường ngủ. Thang gác lửng đặt ngay giữa phòng. Cuối phòng là một ngăn bếp hẹp và phòng tắm.

Vào giờ này, tấm màn nhung che kín chiếc giường ngủ được kéo về một bên, để lộ chiếc giường nệm bông quyến rũ.

- Chà... không ngờ trong nhà nên thơ thế. Nhà này cư ngụ được quá chứ!

Không sốt sắng lắm, Minh Nhung đáp bằng một giọng lành lạnh:

- Ở được. Nhiều người thú nơi này lắm.

- Tại sao Line lại bỏ đi?

Làm ra vẻ không nghe thấy câu hỏi, Minh Nhung chỉ tay lên ba chiếc va- li:

- Mấy cái này xong rồi. Anh mang dần ra là vừa.

Nàng bước lên thang, lên khu giường ngủ

Đứng dưới nhìn lên, Huy Giang thấy cặp mông tròn, rồi đôi chân dài ẩn hiện dưới làn lụa mỏng. Đã nhiều lần, chàng thấy nàng mặc đầm, nhưng sáng nay, chàng thấy cặp đùi của nàng quyến rũ nhất. Chàng tưởng tượng cặp đùi ấy, trên chiếc nệm giường kia...

- Có phải tại tiền nhà quá cao không Line?

- Hai ngàn một tháng.

- Hai ngàn đâu có đắt? Tiền đóng trước?

- Không phải đóng trước. Tháng nào trả tháng ấy – Minh Nhung xách chiếc va- li để dưới chân giường, đi trở xuống

- cái này cũng xong rồi nè, Anh mang giùm ra xe dần đi.

Huy Giang vội vã tiến lên đỡ lấy chiếc va- li:

- Hai ngàn tiền nhà một tháng không mất tiền sang? Nhà này đẹp quá, ở vừa quá... Line ở đây vừa đẹp... sao lại...

Trong trường, hoặc có người lạ, Huy Giang và Line Minh Nhung vẫn xưng hô với nhau bằng những tiếng "anh, chị, tôi" vô thưởng, vô phạt. Khi chỉ có nhau, nghĩa là chỉ có chàng và nàng, Huy Giang gọi nàng với cái tên Line xinh,

ngắn, thân mà không suồng sã, Minh Nhung vẫn gọi anh, xưng tôi, hoặc Line chỉ thỉnh thoảng lắm mới xưng em.

Nàng tránh không nhìn đôi mắt dò hỏi của chàng:

- Hỏi làm gì? Bắt đầu mang giùm đồ ra cho Line đi.

Nàng trở lên giường ngủ, tự làm cho nàng quên vấn đề bằng cách bận rộn thu xếp những đồ vật vặt vãnh còn lại.

Huy Giang thử đem bốn chiếc va- li khỏi nhà cùng một lúc. Chàng kẹp hai cái và xách hai cái.

- Đàn bà thật là khó hiểu. Tại sao họ dọn vào cư xá mất hết cả tự do cá nhân trong lúc có một chốn ở thần tiên đến như vậy...

Chàng nhìn lên khu giường ngủ, Minh Nhung quay lưng lại chàng đang dọn đồ, nàng giả điếc không nghe thấy câu hỏi của chàng.

Với hai chiếc va- li dưới hai cánh tay, hai tay xách hai chiếc khác, Huy Giang đi ra khỏi phòng.

Ngoài vườn, vợ anh Mười nhân công làm vườn – chị Mười, bốn mươi tuổi, người lùn và to như nữ đô vật, trông rõ là chị Hai nhà Tây, nhà Mỹ – chị bếp Mười của nhà Nguyệt Điện – xách một giỏ thức ăn đi chợ về. Chị bếp Mười nấu ăn cho tất cả mọi người trong nhà này. Chị dừng lại trên thềm nhà, đặt giỏ thức ăn xuống, lấy gói bánh mì đưa cho chồng.

Anh chồng cắn nhẩn:

- Bây giờ mới cho người ta ăn sáng... Biết mấy giờ rồi không?

Chị vợ to tiếng hơn:

- Mấy giờ? Có biết từ sớm đến giờ người ta làm bao nhiêu việc rồi không? Ăn thì muốn ăn ngon kia... Phải bánh mì

Sè- Goòng đặc biệt mới ăn... cứ như là... Tây không bằng. Giờ này người ta mang về cho mà ăn là phúc rồi...

Thấy người đàn ông lạ xách bốn chiếc va- li từ trong nhà ra, vợ Mười ngừng nói, nhìn theo:

- Ai vậy?

- Cô giáo dọn nhà. Ông này đến chở đồ giùm cô.

- Ồ, sáng nay cô đi rồi sao? Tui phải vô chào cô...

Anh Mười nhìn vào nhà, thở một hơi dài thèm thuồng:

- Cái nhà cậu Hoàng này khoái thiệt. Cô này đi lại có cô khác tới thể chân, cô nào cũng đẹp, cũng chưa chồng... Như vậy lấy vợ làm chi... Cậu Hoàng không chịu lấy vợ là phải lắm...

Vợ Mười nạt:

- Thôi cha. Đừng có giở giọng già dê ra với tôi. Khó nghe lắm...

Vợ Mười làm bếp và thầu việc giặt giũ, dọn dẹp trong villa Nguyệt Điện và là chị họ xa của Hoàng Chủ Nhân. Do đó, chị coi Nguyệt Điện cũng như nhà của chị, và thường khuyên răn Hoàng mỗi khi chị có dịp. Chị rất không đồng ý cuộc sống chơi bời bê bối của Hoàng. Nhất là chị biết rõ rằng Hoàng luôn luôn tìm cách quyến rũ những cô gái trẻ, đẹp, rồi sau đó... lơ đãn, Hoàng cắt đứt liên lạc với các nàng một cách khéo léo và có nghệ thuật nên chưa có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả. Nhưng chưa xảy ra. Không phải là không bao giờ xảy ra. Một điều làm cho những mối tình giữa Hoàng Chủ Nhân và các cô gái trẻ Nguyệt Điện kết liễu một cách êm thấm là loại gái tầm thường, các nàng cũng không cố kết lắm với ý muốn kết hôn với bất cứ ai. Gia đình các nàng lại không can thiệp vào đời tư của các nàng.

Vợ Mười vội vã mang giỏ thức ăn vào bếp rồi trở lên nhà trên. Tới trước cửa phòng Minh Nhung chị thò đầu vào nhìn. Cô giáo đang xếp những đồ vật cuối cùng của nàng vào một chiếc hộp giấy. Nàng cầm một con khỉ bằng vải nhồi bông giơ lên nhìn. Con khỉ này là vật tặng của Hoàng trong những ngày đầu tiên nàng mới dọn đến đây.

Nàng còn nhớ đêm ấy, khi trao cho nàng vật này, chàng nói – “Nếu có thể Minh Nhung hãy để nó gần giường ngủ của Minh Nhung. Nó cũng như một phần tôi được gần Minh Nhung vậy”... Chàng nói câu đó với một nụ cười buồn.

Và sáng nay, với một nụ cười buồn, Minh Nhung để con búp- bê vào chiếc hộp giấy.

Vợ Mười bước vào phòng. Nghe tiếng động, Minh Nhung vội vã quay lại:

- Chị Mười... Tôi còn chào chị nữa là đi đây...
- Cô đi tôi buồn quá... Cô là người đàn ông nhất ở đây... Cô còn gì để tôi giúp cô...
- Cám ơn chị, xong cả rồi chị Mười ạ.

Vài phút sau, vợ Mười bước vào phòng của Hoàng, khu của Hoàng đối diện với khu của Minh Nhung, có một đường đi ở giữa, cuối đường này là cầu thang lên lầu.

Khu của Hoàng rộng gấp đôi khu của Minh Nhung, gồm hai phòng lớn. Phòng trong là phòng ngủ. Phòng trang hoàng, bày biện theo lối mới, trông rõ là phòng của đàn ông có tiền. Sàn nhà trải thảm gai, tường chỗ gắn gỗ vân, treo nhiều bức hình “Nu”, lịch “Play Boy”, bộ máy hát Stereo thật lớn, có thêm hai cái loa phụ để hai góc sa-lông.

Bước vào phòng, vợ Mười nhìn quanh và nhìn mặt tỏ vẻ bất mãn. Đồ đạc trong phòng bừa bộn, bừa bãi, chứng tỏ đêm trước, chủ nhân của nó có tiếp nhiều bạn đến uống rượu. Hình như họ có cả nháy đầm nữa. Mấy chiếc ghế sa lông được kéo sát vào tường, tấm thảm trải trước máy hát được cuộn lại. Vỏ chai lave 33, chai quisky và ly cốc bỏ đầy trong góc nhà, mấy đĩa gạt tàn thuốc lá đầy có ngọn.

Vợ Mười bắt đầu dọn dẹp. Chị nhặt chai và ly bỏ vào cái thùng sắt tây, rồi đổ những đĩa gạt tàn thuốc lá vào thùng. Chị trẻ môi khi thấy nhiều mẫu thuốc lá có vết son đỏ.

Vợ Mười vào phòng ngủ. Hoàng đang chui đầu vào chiếc áo "polo" màu đỏ. Hoàng: ba mươi năm tuổi, hiện sống độc thân, mặt và người trẻ và gọn như một chàng trai hai mươi năm, mặc cuộc sống lấy đêm làm ngày, đầy đàn bà vãi rượu của chàng. Hoàng không có vẻ gì là già trước tuổi. Trông chàng, người ta không thấy hiện rõ dấu vết của những đêm dài không ngủ. Đã gần hai mươi năm nay, Hoàng không còn tập thể thao, chỉ một năm đôi ký, chàng đi bơi "pit- xin" khi có người đẹp đòi đi bơi, nhưng ngực chàng vẫn nở và bụng chàng chưa phệ.

Hoàng thò đầu ra cổ áo, cười với vợ Mười:

- Chào chị! Chị thấy tôi sáng nay dậy sớm không?

- Mới có mười giờ sáng thôi cậu. Cậu dậy sớm quá.

Không để ý đến sự mỉa mai trong lời nói của vợ Mười, Hoàng nhanh nhẹn tiếp:

- Chị Mười... Cô giáo có nói với chị là mấy giờ hôm nay, cổ dọn đi không? Tôi muốn sang chào cổ đúng lúc cổ đi, tặng cổ mấy bông hoa để cho giây phút cô từ giã nhà mình được êm đềm...

Hoàng nhanh nhẹn chạy ra cửa sổ, hái mấy bông hoa trên thành cửa. Khi đi trở vào, chàng dừng lại trước chiếc gương, soi bóng, kéo nhẹ lại nếp quần "sans- pli". Chàng có những cử chỉ sửa soạn nhẹ và nhanh như cử chỉ của một thiếu nữ. Xong chàng cầm mấy bông hoa vừa hái, ra khỏi phòng.

Chàng gõ nhẹ vào cánh cửa mở và nhòm vào phòng Minh Nhung và hỏi nhẹ bằng một giọng buồn nhưng cố làm ra vui vẻ – "Người đàn bà đẹp nhất thiên hạ có nhà không"? Chàng nhìn lên thấy Minh Nhung, bận bộ áo đầm: robe sac màu nâu gạch non, đứng trên vùng giường ngủ nhìn xuống chàng.

Giọng nói của Minh Nhung thản nhiên "một cách có tổ chức":

- Tôi đang thắc mắc không hiểu khi tôi đi, anh có sang tiễn tôi không hay là anh mặc kệ và nằm ngủ.

- Line nghĩ rằng tôi có thể cho Line đi ra khỏi cuộc đời tôi mà tôi không chờ đợi lúc Line đi để nói vài lời cay đắng, cho Line phải xa tôi trong sự hối hận hay sao?

- Giọng nói Hoàng có những âm thanh trách móc và chân thành làm cho Line xúc động. Sự thực, Line nghĩ về tôi như vậy sao?

- Không! Tôi không nghĩ vậy! Minh Nhung khẽ nói và sự thực nàng cũng tin rằng Hoàng, người nàng đã yêu và hôm nay nàng phải lìa xa, không đến nỗi "đểu" như vậy. Mặc dầu chàng có nhiều tật xấu, dù rằng trên một vài phương thức xử thế chàng nghĩ và làm như một đứa trẻ con, như một cậu con trai mới lớn, và đáng trách nhất là thái độ chỉ thích yêu mà không thích cưới vợ, sợ kết hôn, ngại lập gia đình, ghét trẻ con của chàng, chàng vẫn yêu nàng. Chàng yêu nàng sâu đậm nhưng tình yêu của

chàng không đi đến hôn nhân. Tuy vậy, nàng vẫn tin chắc và biết chắc là chàng yêu nàng, rằng nàng là người đàn bà duy nhất được chàng yêu sâu đậm đến như vậy trong đời chàng. Nàng tin rằng trước đây, cũng như từ nay về sau, chàng sẽ không bao giờ còn yêu một người đàn bà nào khác như là yêu nàng.

Trong những ngày đầu tiên nàng dọn đồ đạc đến ở trong căn phòng Nguyệt Điện này – đó là thời gian nàng đang buồn rầu, thất vọng về vụ ly dị của vợ chồng nàng – Minh Nhung đã tưởng rằng từ đây về sau cho đến già đời, nàng không còn có thể yêu bất cứ một người đàn ông nào một cách chân thành và xúc động được nữa. Và nàng sớm khám phá ra rằng Hoàng, ông chủ nhà nàng trọ là một người có một tâm sự như nàng: Chàng sợ hãi Tình Yêu. Ngay trong đêm mời nàng đi ăn và đi nhảy đầu tiên để mừng ngày “Nguyệt Điện được hôn hạnh chào đón nàng”, Hoàng đã tâm sự nhiều với Minh Nhung. Đêm ấy, nàng thản nhiên nghe chuyện Hoàng như một người đau khổ không bằng mình kể chuyện buồn. Nàng chỉ thấy có cảm tình với Hoàng nhưng không ngờ rằng nàng sẽ yêu chàng. Nàng được biết nguyên do sự sợ hãi Tình Yêu của Hoàng: năm Hoàng hai mươi năm tuổi, chàng yêu say đắm một thiếu nữ, người thiếu nữ ấy có đủ đức tính để chàng yêu, hai người hứa hôn với nhau với tất cả những thơ mộng và yêu đương của tuổi trẻ, nhưng sau cùng nàng từ hôn để kết hôn với một người bạn học cũ của chàng chỉ vì ông này là con nhà giàu, được mời làm Bộ Trưởng và có phương tiện cho nàng qua sống bên Âu Châu. Từ đó Hoàng sợ không dám yêu ai và nhất là không dám tính chuyện cưới ai làm vợ cả. Nàng không dám còn có thể yêu một người đàn ông nào khác. Chàng không còn có thể yêu người đàn bà nào nữa. Họ tin chắc như vậy. Nhưng rồi cả hai cùng lầm. Họ yêu nhau lúc nào họ cũng

không biết nữa. Có lẽ là vì cả hai cùng đau khổ, họ thấy cần phải gần nhau để an ủi nhau.

Minh Nhung, hai mươi bảy tuổi, có học và có năng khiếu suy nghĩ, phân tích, xét đoán theo khoa học không còn có thể yêu một cách mù quáng, biết là chết mà vẫn lao đầu vào yêu, nhất là nàng đã yêu và đã thất vọng, đã có chồng và đã bỏ chồng. Nàng yêu Hoàng lúc nào nàng không biết. Chàng chỉ yêu nàng nhưng không dám cưới nàng làm vợ. Suốt đời, nàng chỉ là một thứ "vợ hờ" của chàng. Vì vậy nàng phải cắt đứt. Nàng dọn đi để tự bảo vệ. Và nàng tin rằng sự chia làm cho Hoàng đau đớn nhiều hơn là nàng đau đớn.

- Tôi chờ đến phút cuối cùng mới sang từ biệt Line – chàng khẽ nói – tôi sợ những cuộc chia tay. Sợ nhất vì người ta muốn nói với nhau rất nhiều mà bề ngoài, thấy không còn có gì để nói với nhau hết.

- Em hiểu. Em biết.

Chàng đến gần, giơ bó hoa lên và nói với nàng:

- Đây là những bông hoa cuối cùng. Tôi không muốn nói để làm em buồn khi em sắp đi nhưng thật thế, đây là những bông hoa cuối cùng. Bồn hoa của tôi tàn rụi rồi. Ngày mai và những buổi sáng sau ngày mai, hoa không còn nở nữa. Nhưng cũng chẳng sao, hoa còn nở mà làm gì...?

Rất chậm, Minh Nhung đi xuống mấy bậc thang gỗ, nàng cố gắng tự chủ để giữ vẻ thản nhiên, nàng mỉm cười:

- Cũng hợp tình, hợp cảnh đấy chứ? Những bông hoa cuối cùng để tặng một người đi! Thôi đi Hoàng... đừng có "tả oán" nữa, anh làm Nhung khóc thật bây giờ.

Nàng cầm mấy bông hoa, lấy một bông gài lên ngực áo, gài vài bông còn lại trên chiếc sắc tay. Chàng đứng ngây

nhìn bông hoa trên ngực nàng, rồi quay đi như không có can đảm để nhìn lâu hơn nữa. Bằng một giọng nghẹn vì cảm xúc, chàng nói:

- Chỉ ngày nào em trở lại, căn nhà này mới lại có hoa...

Nữ giáo sư Minh Nhung, tuy là Tiến Sĩ Văn Chương, tốt nghiệp Y. University, Caliphornia, U.S.A, nhưng vẫn là một người đàn bà. Hơn nữa, nàng còn là một người đàn bà đa tình, mà người đàn bà nào cũng vậy – đa tình hay không đa tình, có bằng cấp đại học hay chỉ biết đủ mặt chữ để đọc tiểu thuyết trên báo Sài Gòn Mới của nhà bút Trà – cũng thích nghe đàn ông nói rằng họ buồn vì mình. Minh Nhung hưởng ứng ngay nỗi buồn tuyệt vọng của Hoàng, đôi mắt nàng tự động trợn ướn, mặc dầu nàng bảo Hoàng đừng “tả oán” nữa nàng vẫn thích chàng nói thêm nhiều câu đau thương – nói nhiều, nói nữa – để làm cho cuộc chia tay này trở thành một đại bi kịch.

Hoàng chột nhìn con khỉ bằng vải nhồi bông do chàng tặng nàng vào một đêm Nô- En, đặt ngồi trên chiếc va- li:

- Line không định đem con khỉ này theo chứ?

- Sao lại không? Em sẽ giữ mãi mãi để tưởng nhớ một mối tình đẹp...

Hoàng quay đi như để cho nàng khỏi nhìn thấy là có nước mắt trong mắt chàng, nhưng môi chàng lại nở một nụ cười thích thú:

- Nó xấu xí quá, không đáng để cho Line giữ làm kỷ niệm. Line cho phép tôi được tặng Line con vật đẹp hơn...

- Không! Vật này đã làm em cảm: Khi em yêu nó, dù nó xấu cũng trở thành đẹp...

Khi nói câu này nàng nhìn thẳng vào mắt chàng để cho chàng hiểu rằng nàng nói đến chàng.

Một nỗi vui và sung sướng chan hòa trên mắt chàng:

- Nghĩ lại cũng lạ phải không em? Chúng ta đã yêu nhau...

Minh Nhung cắt lời chàng bằng một giọng quyết liệt:

- Thôi Hoàng, chuyện đã qua rồi chúng ta không còn là trẻ con nữa...

Chàng đứng nhìn nàng cầm chiếc đồng hồ báo thức bỏ vào chiếc va- li còn mở:

- Line ra đi không có một chút buồn phiền nào hết? – Chàng hỏi nàng – không buồn không tiếc không hận? Line ra đi như người làm một cuộc dọn nhà rất thường?

- Đúng thế đấy, Hoàng ạ...

Nàng thản nhiên đáp và xếp những đồ vật cuối cùng vào va- li.

- Em ra đi thản nhiên như giữa chúng ta không có chuyện gì xảy ra cả?

Nàng mỉm cười:

- Ra đi vì tư vệ. Ở lại thì chết. Người đàn bà nào cũng muốn sống, Hoàng ạ. Những người tự tử không phải là họ không muốn sống, nhưng là họ muốn được sống sung sướng hơn là cuộc đời họ đang sống.

- Line không giận tôi sao?

Nàng cau mày:

- Tôi đã nói rồi. Tôi không giận gì anh hết...

- Tôi xin lỗi... Line đừng bực mình. Tôi... chỉ vì tôi không ngờ rằng... tôi bị coi nhẹ đến như thế. Nếu Line dọn đi mà chửi rửa tôi, có lẽ tôi còn được đôi chút an ủi... Vì thù hận là một hình thức của Tình Yêu, nhưng lạnh lùng và thản nhiên thì không có tình yêu.

Line Em Em mềm lòng nhưng lòng nàng chỉ mềm có một chút thôi:

- Hoàng đừng nói thế. Hoàng giữ nhiều chỗ trong đời Minh Nhung lắm, có điều anh không biết đẩy thôi, ngày mới tới đây sống chung một mái nhà với anh... – (thiếu chút nữa thì nàng nói là: “sống chung một phòng”) – Minh Nhung như người không hồn. Tôi chán nản hết mọi chuyện, không còn thiết gì nữa. Tôi như một con thuyền mất lái để mặc cho sóng đánh trôi đi đâu thì đi. Anh đem niềm vui và tình yêu... đời trở về cuộc đời tôi. Ơn ấy tôi không bao giờ quên...

Lời an ủi và cảm tạ của Minh Nhung lại càng làm cho Hoàng Chủ Nhân thêm rầu rĩ:

- Không có gì tàn nhẫn và ác độc cho bằng khi hết yêu, người ta cảm ơn người yêu cũ. Tôi không ngờ Minh Nhung lại có thể...

- Xin lỗi anh...

Hoàng hung hăng một cách đáng thương hại:

- Nếu quả thật tôi có thể làm cho cuộc đời của Minh Nhung thay đổi nhiều đến như thế, tốt đẹp đến như thế, tại sao Minh Nhung lại bỏ đi?

Nàng muốn nói ngay, như nàng chỉ chờ đợi chàng hỏi câu đó để được trả lời, để được nói một sự thực:

- Vì tôi không muốn đóng vai vợ hờ của một người đàn ông chưa có vợ. Anh có nhiều lý do để giải thích sự kiện anh không kết hôn với tôi dù rằng anh yêu tôi. Nhưng tôi, tôi chỉ có một lời giải thích: anh không yêu tôi đủ để lấy tôi làm vợ. Chỉ có thể thôi. Tất cả những gì khác, đối với tôi, chỉ là tính toán. Và với tôi, tình yêu không có tính toán.

Hoàng đã nhiều lần đóng vai "kẻ ở" trong những màn kịch biệt ly, và chàng đã nhiều lần được nghe những câu nói tương tự. Bởi vậy, chàng chỉ có việc đứng đó và giả vờ xúc động, giả vờ đau đớn. Trong lúc đó, Minh Nhung xúc động thật tình.

Minh Nhung cố lấy lại vẻ thản nhiên khi giáo sư Huy Giang trở vào phòng. Nàng giới thiệu qua loa. Hai người đàn ông nhìn nhau và đánh giá nhau một cách kín đáo. Họ bắt tay nhau:

- Ông chủ nhà! Ông cũng ở đây ạ?
- Vâng, tôi ở phòng bên kia.
- Tôi vừa nói với giáo sư là phòng này đẹp quá, bỏ đi thật tiếc.
- Tôi cũng đang cố gắng xin giáo sư ở lại...
- Có lẽ ông chẳng nên giữ giáo sư ở lại. Theo tôi cô ấy đang cần thay đổi khung cảnh và không khí...

Hai người đàn ông hiểu những câu nói bóng gió của nhau. Cả người đàn bà cũng hiểu. Nàng vội vã chấm dứt cuộc đối thoại đầy những hiểu ngầm của họ:

- Anh mang giùm Nhung nốt chỗ đồ này ra đi. Hết rồi, chờ Nhung ngoài xe, Nhung ra ngay...

Huy Giang nhìn đồng hồ đạc:

- Còn từng này nữa cơ à? Hết chỗ rồi sợ chắt vào xe tôi không hết đâu.
- Cố đi. Hết mà. Nhưng hãy còn mấy cái áo gửi trên tủ áo trên kia, mấy hôm nữa về lấy nốt.

Huy Giang lại tay xách nách mang. Hoàng ra mở cửa giúp Giang mang đồ ra.

Minh Nhung bước ra khỏi phòng. Nàng đưa chiếc chìa khóa có vẽ hình trái tim cho chàng.

- Au revoir...

Chàng nhăn mặt khổ sở:

- Chỉ có thể thôi sao?

- Chỉ còn thế thôi. Trả chìa khóa phòng cho ông chủ. Đồ đạc của ông chủ còn nguyên đó.

Hoàng từ chối không chịu cầm chìa khóa:

- Tôi đã tự tay tôi điểm chiếc chìa khóa này cho Minh Nhung dùng, cho riêng Minh Nhung. Nếu không có gì đòi hỏi quá đáng, xin em giữ lấy nó làm kỷ niệm. Đôi khi tình cờ nhìn lại nó, có thể em sẽ nhớ đến tôi...

Line Em Em xúc động, cố giữ để nước mắt khỏi trào ra trong lúc bàn tay nàng nắm chặt lấy chìa khóa. Nàng vội vã quay đi và rà gót ra khỏi Nguyệt Điện.

Hoàng đi theo. Chàng dừng lại bên cổng, nhìn theo chiếc xe vù đi, giơ tay vẫy. Chàng có cái vẻ của một người đàn ông cố gắng tỏ ra mình không xúc động.

Khi chiếc Volsquagen khuất nơi đầu phố, Hoàng chợt thay đổi hẳn. Chàng nhẹ nhõm và dễ chịu như người vừa trút một gánh nặng. Chàng nhanh nhẹn đi vào nhà, vừa đi vừa hát khẽ: "Que sera... sera"...

Chàng vào phòng riêng, mở một ngăn tủ, lấy ra một hộp sắt bên trong có tới hai chục cái chìa khóa cửa phòng. Trong số có vài cái chìa đã được chàng vẽ sẵn hình trái tim bằng sơn đỏ.

CHƯƠNG 3 -

Ìm được một chiếc chìa khóa khác để thay thế chiếc chìa khóa chàng vừa tặng người ra đi Minh Nhung, Hoàng trở ra bàn ngồi ăn sáng. Lúc ấy là mười một giờ. Chàng tự tay pha lấy một ly trứng đường: lòng đỏ hột gà đánh với đường cát cho bốc lên như cà rem. Cùng với ly trứng đường, chàng ăn thêm hai chiếc bánh bích qui.

Chị Mười dọn phòng, trải lại thảm, kê lại bàn ghế cầu nhàu:

- Cậu chơi bởi quá. Có ngày cậu đau, cậu chết... Người chơi bởi như cậu cứ đau là chết ngay, cậu đừng có tưởng!

Hoàng ngừng ăn, nhìn ra:

- Ơ hay... chị thù gì tôi mà chị cứ rửa tôi chết hoài vậy?
- Tôi đâu có rửa cậu! Tôi chỉ nói trước cho cậu biết.
- Thì tôi đã bảo là tôi biết rồi. Sao chị cứ nói mãi thế? Khổ lắm.

Chị Mười xịu mặt.

Có lẽ là Hoàng, người không chịu đựng được đàn bà giận dữ, dù là đàn bà có tuổi và nặng cân như chị Mười, một lát sau, chàng làm lành:

- Có bao giờ tôi nói với chị rằng tôi sống như thế này là phải đâu! Tôi đâu có thích sống như thế này. Chỉ tại tôi chưa gặp được người nào yêu thương tôi...

Chị Mười không chấp nhận sự làm lành của Hoàng. Chị bực dọc đặt mạnh cái giá đựng báo vào vị trí hôm qua của nó:

- Cậu yêu thương ai đâu mà người ta yêu thương cậu? Sở Khanh hơn ai hết mà còn cứ...

Hoàng không nói nữa. Chàng lấy "pip" nhồi thuốc, ra đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn, bật lửa châm thuốc. Chàng biết chị Mười đang hồi hận và lát nữa đây, đến lượt chị ta làm lành với chàng.

Vài phút sau, chàng mang tấm bảng ra treo trên cổng sắt. Tấm bảng vuông vắn, có mấy dòng chữ viết bằng sơn đỏ:

PHÒNG CHO THUÊ

Đủ tiện nghi

Sẵn đồ đạc

HỎI TẠI ĐÂY

Lúc ấy là 11 giờ 30 phút.

Hoàng lững thững hai tay chấp sau lưng, miệng ngậm pip đi ra quán sách báo đầu phố. Với tư cách là chủ nhà, chàng cung cấp cả báo chí cho các cô gái trọ đọc. Những văn hóa phẩm ấn loạt thường được chàng mua là Liphe, Paris Match, Elle – (bateau) – đồ lô can: Màn Ảnh, Văn Nghệ Tiền Phong...

11 giờ 45 phút. Hoàng lững thững đi về, nách kẹp mấy tờ báo mới hai tay vẫn chấp sau lưng, mồi thuốc "pip" chưa tắt.

Một chiếc Vespa vụt qua. Trên xe là một cậu trẻ tuổi – chừng hai mươi – y phục có vẻ cao bồi một chút, nhưng là thứ cao bồi sang, cao bồi con nhà giàu ngày đi học, tối đi nhẩy, loại cao bồi có Tú Tài toàn phần và đang đi học Thuộc, Luật. Như một con cá thấy mồi, như một chiếc phi cơ sẵn giặc thấy cờ Việt Cộng, chiếc xe Vespa chao một

vòng, lộn trở lại, rồi đứng trước tấm bảng " Phòng cho thuê". Anh lái xe hỏi Hoàng:

- Này ông... Ở đây có phòng cho thuê...

Không đáp, Hoàng nhướng đôi lông mày như người ngoại quốc nhìn lên tấm bảng gỗ.

- Ông là chủ nhà?

- Chính tôi.

- May quá. Tôi đang cần mượn chỗ ở...

Hoàng cắt ngang:

- Nhà này không bao giờ thuê... cao bồi. Ở đây toàn là người tử tế, thích yên lặng...

Anh trẻ tuổi lộ vẻ bất mãn:

- Ông bảo ai là cao bồi.

Nhưng chàng đã quay đi. Chiếc taxi dừng bên kia đường, cách chỗ chàng đứng chừng hai mươi thước, vừa thả xuống một thiếu nữ mặc đầm. Nàng tóc ngắn, áo sơ mi dài tay xanh nhạt, duýp ca rô nâu phồng vòng tròn, bắp chân thon và dài trông xa cũng biết là phơn phớt lông tơ, thoăn thoắt trên đôi giày cao gót lướt đi trên vỉa hè. Hoàng không còn tâm trí đâu để cãi vã với anh sinh viên bị chàng tố cáo là cao bồi.

Lan Phi đi đến trước cửa vi- la Nguyệt Điện. Nàng chỉ ngừng lại có một giây để nhìn tấm bảng " Phòng cho thuê", mặt nàng tươi lên, rồi – như một người đã quen thuộc với nhà này – nàng đi thẳng vào nhà. Người Hoàng như xoay trên một cái trục, hướng về phía cặp giò của người thiếu nữ. Anh sinh viên dựng xe, đến kéo nhẹ tay áo chàng:

- Tôi muốn xem phòng...

- Cậu không trả nổi tiền mượn đâu...

- Bao nhiêu?

Đã đi vào sau cánh cổng sắt, Hoàng nói lại:

- Năm ngàn một tháng. Tiền nhà đóng trước ba năm!

Hoàng đi nhanh vào nhà. Chàng cố đi nhanh nhưng không chạy. Cô gái đi đâu mất rồi. Cánh cửa phòng Minh Nhung để ngỏ cửa, Hoàng bước nhẹ tới và thò đầu nhìn vào. Lan Phi đang đứng giữa phòng, nhìn quanh như để ước lượng, đánh giá. Hoàng cũng nhìn đánh giá nàng từ đầu đến chân. Từ trước đến nay, Nguyệt Điện chỉ được tiếp đón toàn những người đẹp toàn hai mươi năm tuổi trở lên – nghĩa là những người đàn bà đẹp thì có đẹp, đa tình thì có đa tình nhưng toàn là người đã biết Tình Yêu là gì, biết đàn ông có thể làm gì và biết loài người được sinh ra để làm gì từ lâu rồi – người thiếu nữ đứng trước mặt chàng rõ ra là một thiếu nữ – “rất có thể nàng hãy còn nguyên cái mà cô Kiều định giá ngàn vàng và bán cho Mã Giám Sinh với cái giá bốn trăm lạng!” – Hoàng nghĩ thầm – “Nguyệt Điện đang cần có một trinh nữ để thay đổi không khí...!” Chàng ho khan một tiếng rồi bước vào phòng nở một nụ cười lịch sự:

- Chào cô, cô đến coi nhà?

Lan Phi nhìn chàng, mỉm cười nhưng có vẻ bối rối:

- Vâng... Ông đã mượn phòng này rồi ạ?

Giọng nàng tràn đầy thất vọng.

Bằng một giọng ngọt như mía lùi, Hoàng nói:

- Thưa không... tôi là chủ nhà.

Nét mặt Lan Phi tươi lên:

- Nghĩa là chỗ này... chưa có ai mượn? Phải không ông? Nghe nói ở đây có phòng trống, tôi chạy đến ngay, chỉ sợ có người đã hỏi mượn trước. May quá... Tôi thích căn phòng này quá ông ạ... Tôi vẫn ước mơ được ở đây... Vườn hoa này... Ồ... Tuyệt quá... Có đêm tôi đã ngồi đây ngắm trăng...

Hoàng nheo mắt:

- Cô đã đến đây rồi?

- Vâng. Dì tôi ở đây mà. Dì tôi là cô giáo sư Minh Nhung...

- A... Ra cô là cô cháu học ở Đại Học mà cô Minh Nhung vẫn nói đến luôn đấy...

Lan Phi lại nhìn quanh một vòng căn phòng. Nàng bước lên cầu thang, lên khu giường ngủ:

- Tôi không hiểu tại sao. Dì tôi lại bỏ phòng này. Phòng này đẹp quá, tuyệt quá. Cả cái đường lên giường ngủ này cũng thơ mộng... đặc biệt nữa.

Hoàng đến đứng được chân thang, ngửa mặt nhìn lên. Cái vật di động mà chàng nhìn thấy ở cách mặt chàng chừng hai thước – tròn, thon, đầy đặn và chắc chắn là êm, mát rượi và thơm phức ấy – làm cho chàng muốn toát mồ hôi... nóng.

Lan Phi đi vào khung cửa phòng tắm. Hoàng bước lên thang hai bậc, chàng len vào căn phòng tắm nhỏ siu đứng với thiếu nữ. Nàng chăm chú ngắm từng vật. Chàng cũng vậy – khi nàng mở thử vòi nước trên bồn rửa mặt, có tiếng ọc ọc như người khổng lồ bị chọc tiết phát ra.

Hoàng cố gắng nhấc tia mắt chàng nhìn lên khuôn mặt ngạc nhiên của nàng:

- Tiếng nước chảy! – Chàng nói để trấn an nàng – nhưng không sao đâu. Chỉ lúc cô mới vặn vòi nước là có tiếng đó

thôi.

- Ồ... không sao mà ông...

Lan Phi mỉm cười, chỉ cần nhìn bộ mặt “nghệt” của ông chủ nhà, nàng cũng biết rằng ông ta là một người “chân chỉ hạt bột” – lương thiện – không biết cách nói chuyện với đàn bà. “Nói chuyện” đây có nghĩa là nói những lời ngọt ngào, nói chuyện về tình yêu. Người đàn ông này khác hẳn với Quang, người yêu của nàng. Đứng bên Quang, ông chủ nhà này chỉ là một cái bóng mờ, một người không đáng sợ. Nàng tắt vòi nước và nghiêng người đi qua mặt Hoàng, ra khỏi phòng tắm và khu giường ngủ. Một lần nữa, nàng lại nhìn quanh: chiếc giường có ngăn đựng sách, đựng hình và bày “bi bơ lô”, chiếc bàn con, ngọn đèn ngủ có chụp màu xanh, tay nàng sờ nhẹ vào tấm màn che bằng vải boussac có in hình khối kiểu lập thể Picasso. Nàng lại tỏ vẻ hài lòng.

Nàng đứng dựa bụng lên thành sắt cầu thang, nhìn xuống phòng dưới, đôi mắt nàng chứa chan thỏa mãn:

- Phòng đẹp quá. Hơi nhỏ một chút, nhưng tất cả mọi vật đều cân đối, cái gì cũng xinh...

Hoàng – đôi mắt vẫn nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá từng phần thân thể nàng – biểu đồng tình:

- Vâng, cô nói đúng. Xinh. Cái gì cũng xinh. Nhỏ nhưng mà cân đối, cô nhỉ?

Chợt, Lan Phi kêu lên một tiếng khẽ, vành môi nàng tròn lại – trông như môi Sylvie Vartan khi hát bài “Ô mon amour” – hai bàn tay nàng chấp lại:

- Ồ... Bậy quá. Tôi thật vụng quá! – nàng nói – Tôi đến mượn phòng mà cứ khen tặc lưỡi như vậy thì chết rồi. Ông tặng tiền nhà thì làm sao tôi mượn cho nổi!

- Ngàn hai một tháng! Không có phải sang, trả tiền tháng một, điện nước bao.

Lan Phi tỏ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt nàng mở lớn, hàng mi dài và cong không chớp:

- Ông không nói giỡn tôi đấy chứ?

Hoàng vội vã:

- Tiền nhà cao quá hay sao cô?

- Không! Không! Không cao chút nào. Với tôi, một ngàn hai trăm đồng bạc là một số tiền lớn thật, nhưng phòng này thật xứng đáng. Nếu ông không tiếc mà tăng giá, tôi còn nói thêm là... rẻ nữa là khác. Tôi cứ tưởng ông phải cho mượn đến hai ngàn và bắt đóng tiền trước sáu tháng là ít. Ông cho tôi mượn ông nhé... Tôi là con người tử tế, tôi đang học trường thuốc, không tin ông cứ hỏi dì Minh Nhung tôi khắc biết. Tôi không làm ồn ào, không dẫn các bạn tới đập phá. Tôi hứa danh dự với ông là tôi sống yên tĩnh, gương mẫu và... mỗi tháng tôi sẽ xin trả tiền ông trước mồng sáu tây.

Nàng biết là nàng hứa ầu. Nếu vụ nàng chung sống ở đây với Quang – một thanh niên chưa chính thức là chồng chưa cưới của nàng, mặc dầu họ sống với nhau thật thanh khiết – bị bại lộ mẹ nàng rất có thể sẽ cắt đứt sự viện trợ và nàng sẽ không có tiền trả tiền nhà. Nhưng nàng không biết làm sao hơn. Nơi này đẹp quá, thơ mộng quá và nàng đang muốn thí nghiệm “sống chung một nhà nhưng không chung một giường” với người yêu... Nàng có thể làm được mọi chuyện để thực hiện giấc mộng ấy.

Nàng nhắc lại giọng khẩn khoản, lo âu như người xin một ân huệ:

- Ông cho tôi mượn, ông nhé...

Hoàng nghĩ thầm – “Em mà đòi ở không tiền tôi cũng cho em mượn liền tù tì...” – chàng mỉm cười:

- Nếu chúng ta biết tên nhau, nói chuyện có lẽ tiện và thân mật hơn. Tôi là Hoàng...

- Tôi là Lan Phi. Thưa... Ông Hoàng...

- Không có... Ông gì cả! – Hoàng dơ tay lên chặn lại – Ở đây, các cô ấy vẫn gọi tôi là anh, hoặc là Hoàng... thân như anh em một nhà...

- Thế cho tôi mượn phòng này nhé? Bao giờ tôi có thể dọn tới được?

- Cô có thể dọn đồ tới ngay bây giờ!

Lan Phi reo lên:

- Thật không anh? Thích quá... Thế là tôi được làm chủ căn phòng này? Tôi sẽ ở đây thật lâu.

Hoàng lấy trong túi ra chiếc chìa khóa cửa có sơn hình trái tim – giống hệt chiếc chìa khóa chàng đã tặng Minh Nhung để làm kỷ niệm – đưa cho Lan Phi:

- Đây là chìa khóa phòng cô – Chàng tiếp một câu rất Tây – Mừng cô đến Nguyệt Điện.

- Ồ thích quá! Đây là căn phòng riêng đầu tiên trong đời tôi! – nàng chạy xuống thang xoay mình một vòng giữa phòng – Ồ... khoái không chịu nổi – Nàng tiếp – từ ngày lớn lên đến giờ, tôi toàn ở trong trường... Đến nay, phòng riêng của tôi lại đẹp quá, hách quá. Tôi lại có chìa khóa riêng! – nàng nhìn chiếc chìa khóa cầm trên tay – chìa khóa cũng đẹp! Lại có hình trái tim. Ở đây cái gì cũng đẹp...

Nàng ngửa mặt lên hít một hơi dài, đôi mắt lim dim, như bầu không khí trong phòng này có hương thơm ngào ngạt.

Hoàng từ từ đi xuống thang. Chàng thích thú nhưng cũng hơi ngạc nhiên vì thái độ ngây thơ và sự biểu diễn tình cảm tự nhiên như đầm – như Sandra Dee trên màn ảnh – của nàng.

Nàng xoay vòng tròn như người quay valse trong phòng.

Chợt, nàng đứng dừng trước mặt Hoàng, nét mặt nàng xịu xuống:

- Ồ...

- Chi vậy?

- Lẽ ra tôi phải nói với... Hoàng trước... Tôi có một người bạn đến ở chung...

Hoàng đứng sững:

- Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ cho ai ở hai người một phòng – chàng suy nghĩ – bạn của cô là người thế nào?

Lan Phi ghét nói dối và nàng không muốn nói dối. Nhưng nàng thích căn phòng này quá. Nàng lờ mờ đoán biết rằng nếu bây giờ nàng nói rõ lại chương trình “sống chung thanh lịch” của nàng với Quang cho ông chủ nhà hiền lành “chân chỉ hạt bột” này rõ, ông ta sẽ hoảng kinh và rút lại sự thỏa thuận cho nàng vào mượn căn phòng này. Nàng biết là ông ta sợ sẽ có chuyện lôi thôi, phiền nhiễu xảy ra, ông ta sẽ không tin tưởng ở cái chương trình của nàng. Chi bằng bây giờ, cứ nói làm sao để cho nàng và Quang dọn đồ vào sống ở đây yên ổn cái đã. Lúc ấy, ông ta sẽ biết là họ sống chung trong sạch và để mẫn đến là chừng nào. Hai nữa, nàng biết là một khi người mượn đã dọn vào nhà, ông chủ nhà không còn can thiệp vào đời tư của người mượn nữa, miễn là tiền nhà cứ trả đều, đúng kỳ và đừng làm ồn ào.

Nàng nói sự thật, nhưng không nói trọn sự thật:

- Bạn tôi đang hoàng lắm. Cao hơn tôi một chút. Bạn tôi có duyên không thể tưởng tượng được. Tóc bông, da trắng ngực nở... Vui vẻ, cười vui cả ngày, nhảy "Tuýt" giỏi một cây... Bạn tôi dễ mến lắm.

Nét mặt Hoàng tươi lên. Càng tưởng tượng, chàng càng thấy những hình ảnh đẹp đẽ, gợi cảm hiện ra trước mặt: hai cô gái trọ cô nào cũng đẹp một cô đẹp một lối khác nhau. Qua lời giới thiệu của cô này, chàng tưởng tượng ra cô kia cao, chân dài, tóc bông và... ngực nở. Chắc chắn cô kia cũng phải đẹp và quyến rũ ngang với cô này. Chàng chậm rãi nói:

- Cũng được. Đặc biệt tôi để cô dễ dàng...

Lan Phi lại xoay mình mấy vòng tròn:

- Hay quá, thế là xong rồi...! Thú quá...

Nàng vừa xoay mình vừa lướt ra khỏi phòng:

- Ê... cô đi đâu đấy?

Hoàng chạy theo nàng. Nàng đứng lại trên con đường lát xi- măng đi qua vườn:

- Lan Phi về lấy đồ. Dọn lại đây ngay lập tức... Bai... Bai.

Nàng muốn dọn lại ngay và cũng muốn báo tin ngay cho người yêu của nàng biết.

Hoàng còn dặn với theo:

- Lại ngay nhé!

Lan Phi quay lại nở một nụ cười cám ơn, rồi thoăn thoắt đi ra đường. Tiếng gót giầy của nàng đập cách cách nghe thật vui tai, như tiếng "cát ta nhét" của những vũ nữ Tây Ban Nha nhảy điệu Flamenco. Khi Hoàng quay lại chàng

thấy chị Mười đang đứng nhìn chàng, mặt lạnh như tiền, mắt chị gườm gườm nhòm chàng, lên án.

Trước khi chị Mười kịp mở miệng, chàng đã nói:

- Chị không có việc gì làm à?

Chị Mười hứ một tiếng rồi thở dài:

- Mùi nước hoa của cô Minh Nhung vẫn còn phảng phất đâu đây, cậu đã rước một cô khác vào thế chân rồi. Bạc tình...

Hoàng cau mày:

- Chị nói làm nhảm hoài. Nhà này để cho mượn, có người đến mượn thì phải cho mượn chứ.

Còn chuyện người kia vừa ra có người khác vô là luật cung cầu, nhà đảng hoàng cho mượn ít, người đi mượn nhà thì nhiều, tôi biết làm sao được? Chỉ vì cô Minh Nhung bỏ đi nơi khác, chị muốn tôi đóng cửa phòng này, để không cả tháng, để giữ... hơi cô ấy sao?

Chàng nghiêm mặt đi vào nhà và đứng lại trước cửa phòng ngủ:

- Lát nữa... cô sinh viên vừa ra đó sẽ dọn lại đây với một cô bạn. Nếu không có việc gì làm, tôi yêu cầu chị vào dọn dẹp phòng này cho các cô ấy đi.

Anh Mười – thợ vườn – tay cầm cái cào cỏ, đến gần chỗ chị vợ đứng, thò đầu vào nhà. Nhưng Hoàng đã rút lui vào phòng chàng.

Chị Mười lắc đầu như một nhà "phi lô xốp" và bảo chồng:

- Mình nên đi tìm việc làm ở một nơi khác. Nhà này lộn xộn quá, không được chút nào...

Mười hỏi vợ:

- Sao vậy?

- Cái nhà cô bé xíu vừa ra đó sẽ dọn lại đây ở phòng cô Minh Nhung với một cô bạn. Hai cô bé rồi sẽ chết cả về hẳn thôi. Hẳn... trẻ không tha, già không thương...

Đôi mắt anh Mười sáng lên, anh quay đi nói nhỏ để vợ không nghe tiếng:

- Hai cô ấy sắp đến cửa à? Cậu ấy sướng thật! Sống như thế mới là sống đời đáng sống chứ...

CHƯƠNG 4 -

uối chiều, trời mới tắt nắng, Quang lái xe đến Đại Học Xá đón Lan Phi đến nhà mới.

Một số chừng mười cô bạn xách va- li và khuôn sách vở từ trên lầu xuống sân cho nàng. Quang không biết, và cũng không ngờ rằng Lan Phi lại nói rõ cuộc “thí nghiệm ái tình” mà nàng và chàng sắp thực hiện cho tất cả những cô bạn thân của nàng biết.

Vì vậy, chàng ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy các cô bạn của nàng yên lặng nhìn chàng từ đầu đến chân – mắt cô nào cũng hau háu – như cảnh sát nhìn kẻ cướp. Vài cô lại còn tùm tùm cười với chàng những nụ cười thông cảm.

Chàng hỏi nhỏ Lan Phi:

- Chuyện gì mà họ nhìn dữ vậy, em?
- Chẳng có chuyện gì cả:

Nàng đáp vội và ngồi vào xe. Để ngăn những câu hỏi của chàng, nàng nói liên hồi về căn phòng nàng mới mượn được, một nơi lý tưởng. Nghe nàng, người ta có thể tưởng đó là một nơi mà tạo hóa đã làm ra để dành cho nàng đến ở.

Tới cửa nhà Nguyệt Điện, Lan Phi mới ngừng nói, Quang dừng xe sau một chiếc tắc xi. Lan Phi – Những bộ áo đầm và áo dài quý nhất, đắt tiền nhất và đẹp nhất của nàng – vắt trên tay, đi vào Nguyệt Điện trước, Quang lo mang va- li vào sau.

Khi Lan Phi đi gần đến thềm nhà, Minh Nhung từ trong nhà đi ra. Tay Minh Nhung cũng cầm, giơ lên cao, mấy chiếc áo dài và áo đầm còn sót lại trong tủ của nàng. Hai

nàng – cô dì và cháu – cũng giơ cao những chiếc áo lên ngang mặt và cũng không chú ý tới nhau.

Anh Mười đứng nơi cuối vườn nhìn ra. Anh lẩm bẩm nói một mình bằng một giọng thèm muốn. “Người chưa đi khỏi đã có người đến thế chân ngay, khoái thật! Người đẹp thật quá nhiều!”... Hơn lúc nào hết, anh thấy Hoàng là một người đàn ông đã tìm thấy “lẽ sống” ở đời và sống như Hoàng mới thật là đáng sống.

Trên lối đi qua vườn Nguyệt Điện, Minh Nhung và Lan Phi gặp nhau và sắp xa nhau, nhưng sau vài bước, cả hai nàng cùng chợt nhận ra nhau và cùng dừng lại...

Minh Nhung trợn mắt nhìn cô cháu:

- Lan Phi...! Cháu tới đây làm chi vậy?
- Kìa Dì... May quá, cháu đang thắc mắc không biết Dì ở đâu để báo tin cho Dì biết: bây giờ cháu thế chân Dì.
- Thế chân... nghĩa là thế nào?
- Nghĩa là cháu vào ở trong căn phòng của Dì. Cháu vừa đến muộn trưa nay. Chắc lúc ấy, Dì vừa dọn ra...

Phải mất đến mấy giây đồng hồ sau Minh Nhung mới trấn tĩnh được cơn xúc động. Nàng nghiêm mặt:

- Như thế là Lan Phi tự ý ra khỏi Đại Học Xá? Lan Phi đã nói gì cho Má biết chưa?
- Dì...
- Lan Phi xị mặt, Minh Nhung nhắc lại:
- Má đã biết chưa?
- Cháu chưa nói gì với Má cháu cả... Nhưng... cháu sẽ nói ngay. Nếu Má cháu biết trước, Má cháu sẽ cản cháu. Má cháu không dám cho cháu sống ở nhà riêng. Má cháu cứ cho là cháu hãy còn bé bỏng lắm.

- Dì cũng nghĩ như Má cháu... – Minh Nhung cố nghĩ một lý do chính đáng và quyết liệt có thể ngăn cản không cho cô cháu gái vào căn nhà nguy hiểm này. Trong cơn bối rối, nàng chỉ nghĩ được một lý do rất thường – cháu là sinh viên, cháu phải ở trong trường...

Lan Phi ngắt lời:

- Thiếu gì sinh viên sống ở ngoài, Dì? Sinh viên đâu có bắt buộc sống ở trong trường. Với lại... Cháu đã hai mươi tuổi rồi.

- Người ta sống ở ngoài vì người ta có gia đình, cháu là con gái mà sống một mình như thế này...

Tiếng cười trong của Lan Phi cất lên trong khu vườn đang tắt dần ánh nắng. Sợ tỏ ra vô lễ làm bà Dì giận, nàng chỉ cười vài tiếng rồi cố nén cười để nói:

- Cháu không ngờ Dì mà cũng còn cổ điển thế! Cháu biết giữ thân cháu chứ.

- Lan Phi đã gặp... Ông chủ nhà này chưa?

- Ông Hoàng ạ? Chính ông ấy nhận cho cháu mượn căn phòng của Dì. Ông Hoàng làm sao hả Dì? Cháu thấy ông ấy lịch thiệp ghê đi...

Minh Nhung không thể nói gì với Lan Phi về Hoàng mà không tiết lộ cuộc tình duyên thầm kín của nàng. Vì vậy, nàng đành ấp úng rồi đứng ngậy ra nhìn cô cháu. Nàng có cảm giác của một bà Dì trông thấy cô cháu "phây phây" đi vào chuồng cạp mà không sao ngăn lại được. Hôm qua ở Trường Đại Học, Minh Nhung sốt ruột và "cho rơi" cô cháu. Chiều nay, đến lượt Lan Phi sốt ruột và "cho rơi" bà Dì.

- Tối mất rồi, Dì cho cháu dọn đồ vào nhà nghe Dì. Sáng mai, cháu gặp Dì ở trường. Dì cháu mình sẽ nói chuyện

nhiều. Dì nhớ là Dì không được viết thư cho Má cháu về việc cháu ra sống ở đây Dì nhé... Để cháu lo việc ấy...

Minh Nhung đứng nhìn theo cô cháu vội vã đi vào tòa nhà, cô cháu trẻ, đẹp, ngây thơ và trong trắng của nàng đi vào một khu nguy hiểm hơn là rừng rậm Phi Châu, một Mê Hồn Trận đã làm cho chính nàng thiếu chút nữa thì chết mất xác.

Với một tình trạng tinh thần bối rối, nàng mang những chiếc áo cuối cùng của nàng vào chiếc xe tắc xi sẵn bên ngoài. Khi xe chuyển bánh, nàng mới trông thấy chàng thanh niên lực lưỡng, mặc áo sơ mi ca rô, quần jeans, đi giày mocassin, hai tay ôm và xách bốn cái va- li đi vào Nguyệt Điện.

Sự xuất hiện của chàng thanh niên ấy càng làm cho Minh Nhung thêm bối rối. Sau cùng, nàng đành tự trấn tĩnh bằng cách nghĩ rằng chàng thanh niên này chỉ là một người bạn đến giúp cháu gái nàng dọn nhà, cũng như Huy Giang đến giúp nàng dọn nhà vậy.

Trong căn phòng riêng đầu tiên của đời nàng, Lan Phi hãnh diện treo những chiếc áo đẹp nhất của nàng vào tủ áo. Quang đi vào. Chàng đặt bốn chiếc va- li xuống giữa phòng, thở phào và nhìn quanh. Đây là lần thứ nhất chàng tới đây. Chàng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thế này mà chỉ có... ngàn hai một tháng?

Lan Phi sung sướng gật đầu:

- Rẻ quá phải không Quang?

- Ông chủ nhà này chắc là cho thuê nhà để lấy... đẹp chứ không phải để lấy tiền. Ông ấy là người thế nào em?

- Già rồi, đứng đắn lắm, Anh ra mang cái ghế bố vô đi.

Quang đến cửa sổ, nhìn ra vườn, ra phía chiếc xe Simac đậu ngoài đường. Từ lúc nghe Lan Phi nói đến cuộc thí nghiệm, chàng vẫn nghĩ rằng đó là một chuyện đặt ra, thảo luận cho vui chứ không thể nào thực hiện được, một chuyện mà chàng phải giả vờ chú ý và giả vờ phản đối để cho nàng hài lòng. Chiều nay, chuyện ấy đột nhiên thành sự thực. Vào đứng ở trong căn phòng này, chàng mới nhận thức được sự nghiêm trọng của tình thế. Cuộc thí nghiệm này, đối với chàng, là một sự nguy hiểm vô cùng, một cuộc hành hạ thường trực mà chàng sợ chàng sẽ không chịu đựng nổi.

Sống ở đây với nàng suốt đêm, thấy nàng ngủ ở một nơi cách chàng có vài thước, chàng chỉ cần vượt vài bước xa cách là ôm được nàng trong tay, trên chiếc giường sắt sàng... Làm sao chàng có thể chống cự nổi sự quyến rũ ghê gớm ấy? Chàng sợ vì chàng yêu nàng chân thành. Chàng sợ bị nàng khinh bỉ...

- Lan Phi... em nhất định làm cuộc thí nghiệm này sao?

- Ờ hay... sao lại không nhất định? Đến bây giờ mà Quang còn nghĩ rằng Lan Phi nói đùa sao?

Quang nhún vai với một dáng điệu phó mặc cuộc đời cho Số Mệnh. Nếu chàng cố chống cự không nổi và nửa đêm, bò lên giường cưỡng hiếp nàng, đó cũng là tại số. Cái gì cũng do số mà ra hết. Chàng đi ra xe lấy đồ.

Bóng tối xuống trên Nguyệt Điện, một đêm mát, đẹp và thơ mộng bắt đầu. Anh Mười bưng một chiếc rổ, trong có mấy cây hoa có cả đất vào phòng Hoàng. Những cây hoa mới đánh lên từ ngoài vườn này sẽ được trồng ở bệ đất bên cửa sổ phòng Hoàng, lấy hoa để Hoàng đem tặng cho các cô gái trọ xinh đẹp.

Chị Mười đang bày bàn ăn – ba bộ bát đĩa, muổng đĩa và khăn ăn trên bàn chứng tỏ tối nay, Hoàng Chủ Nhân có thực khách – mặt chị nặng như một cái cối đá. Chị nhìn chồng và Hoàng bằng một đôi mắt mà những người đàn bà ác nghiệt vẫn dùng để nhìn những kẻ tử thù. Hoàng tự tay trồng hoa vào bệ đất, ngoài cửa sổ anh Mười đứng bên. Hai người nói nho nhỏ, đủ cho nhau nghe, như hai anh gián điệp nói chuyện ở chỗ đông người trên màn bạc.

- Nhà lại có khách đến muộn?

- Ừ...

- Nữ khách?

- Hai cô?

Hoàng gật đầu:

- Ừa!

- Cậu mời cả hai cô qua ăn... tân gia bữa nay?

- Chuyện bắc buộc!

- Nếu tôi không làm, bữa ăn tối sẽ có có một sự lựa chọn?

- Có thể! Nhưng cũng có thể... hoa thơm đánh cả cụm!
Đồng ý?

- Đồng ý!

Thấy bóng tối đã xuống đầy trong vườn, Hoàng trở vào cởi áo tắm. Chị Mười đã bày xong bàn ăn. Chị nói với Hoàng bằng một giọng nặng những ác cảm:

- Thức ăn tôi đã làm xong cả: nem chua, gà rô ti, cơm nếp. Chai rượu sâm- banh cậu đưa tôi đã để ướp lạnh. Lát nữa, các cô bé tới, cậu chỉ việc lấy rượu. Nếu tối nay là một tối vui đặc biệt... cậu cần có người hầu... để tôi bảo nhà tôi ở lại phụ cậu một tay...

Giả vờ như không hiểu câu nói nhể nhể ngẫm ấy, Hoàng nhìn qua bàn ăn:

- Được rồi. Đẹp lắm rồi. Cám ơn chị. Chị đưa anh ấy về nghỉ đi. Tối nay có gì đặc biệt đâu mà bắt anh ấy ở lại. Tôi lo một mình được. Tôi quen rồi...

- Cậu thì quen quá rồi – chị Mười dài giọng – Nhưng tối nay có những hai cô bé. Sợ cậu mỏi tay...

Thấy Hoàng vẫn làm lơ, chị Mười bực quá, nói thẳng:

- Cấu cứ quen mui thấy mùi ăn mãi, có ngày người ta cho cậu vào ngồi tù...

Hoàng hỏi lại:

- Lý do?

- Vì tội dụ dỗ con gái vị thành niên...

- Ai dụ dỗ ai? Tôi chỉ làm bốn phận của một người chủ nhà lịch sự và độc thân, tổ chức một bữa cơm gia đình, thân mật để chào đón hai có mướn nhà mới dọn đến. Các cô ấy xa nhà, cần được hưởng không khí gia đình.

- Yên trí đi...! Rồi có ngày kiểm tặc người ta đến kiểm soát nhà này... Sớm muộn thế nào cũng có ngày...

Chị bỏ ra khỏi phòng. Hoàng bực tức nhìn theo chị, rồi nhìn anh Mười. Cái nhìn của Hoàng như muốn nói – “Gớm... chị vợ của anh thật là quá lắm...”

Hiểu cái nhìn thay cho lời nói ấy, anh Mười đến gần chàng nói bằng một giọng đại lượng và nhỏ nhẹ:

- Đàn bà họ vẫn hẹp hòi như vậy. Họ không thể hiểu được đàn ông chúng mình... – Anh nhìn quanh phòng, gật đầu tỏ vẻ có thiện cảm – Cậu có một nơi... dụng võ thật tuyệt... Nếu tôi cũng có đủ điều kiện như cậu...

Dịu lại vì sự tán thưởng nồng nhiệt của anh Mười, Hoàng vỗ nhẹ lên vai anh:

- Anh lấy rượu uống rồi đưa chị ấy về đi.

Chàng nhanh nhẹn đi vào phòng tắm.

Anh Mười rót Quisky vào ly, đưa ly lên lắc nhẹ cho cục đá nhỏ tan vừa đủ mát rồi ngửa cổ uống một hớp lớn. Chất rượu mạnh có công hiệu ngay. Đứng cầm ly rượu trước mặt, một tay đặt sau lưng, mắt nhìn bàn tiệc, anh Mười chợt tưởng như anh là một nhân vật quan trọng: một Đại Tướng, một Thủ Tướng đứng giữa một rừng người đẹp trong một dạ hội tiếp tân. Đôi mắt cận thị của anh chợt mờ đi trong một cơn mơ mộng xuất thần. Anh Mười thường có những cơn xuất thần như vậy, nhất là sau khi anh uống rượu.

Anh đứng dựa mình vào lưng chiếc ghế bành, một nụ cười lịch thiệp và quý phái nở trên môi, anh nói với đàn bà tưởng tượng – đẹp nhất trong số những người đàn bà đẹp, đa tình nhất trong số những người đàn bà đa tình – đang đứng trước mặt anh và đang sẵn sàng chờ đợi anh chiếu cố – “Anh đợi em từ hai mươi năm...”

- Anh làm cái chi kỳ cục vậy?

Mười giật nảy mình. Một giọng đàn bà chua như giấm vang lên làm cơn xuất thần của anh ta biến không còn một dấu vết. Chị vợ anh ta từ nhà bếp vừa lên, tay xách nón và chiếc bị, chân đi guốc lẹp lẹp, đang trợn mắt nhìn anh.

Anh ấp úng:

- Có làm cái chi đâu. Tôi đang chờ cô về.

- Lại uống rượu! Gan ruột nát bấy ra rồi mà vẫn còn tham lam, cứ thấy rượu là uống...

- Chẳng lẽ sao?... Chẳng lẽ không uống thì chết à? Dọn đồ đi về...

Chị Mười đứng ngoài cửa phòng chờ chồng. Chị thấy cánh cửa phòng xế đó – phòng cô Minh Nhung hôm qua- hé mở. Chị tò mò muốn biết hai cô gái mới dọn đến mặt mũi, người ngợm ra làm sao.

Sau cùng, chị thò đầu nhìn vào phòng. Chị thấy Lan Phi đang đứng xếp y phục vào tủ:

- Chào cô...

Lan Phi quay lại nhìn, nụ cười đi trước tiếng cười của nàng làm cho nét mặt của chị Mười tươi hẳn lên:

- Chào chị...

Nụ cười và tất cả những cái gì Lan Phi cho đi theo nụ cười đó đã giúp nàng chiếm được trọn vẹn cảm tình của chị Mười ngay từ phút đầu. Chị bước vào phòng:

- Tôi là người làm của ông Hoàng, tôi nấu bếp và giặt ủi cùng dọn phòng cho các cô ở đây. Nhà tôi tên là Mười.

- Chị Mười... Tên tôi là Lan Phi.

- Nếu các cô có cần gì, cứ cho tôi biết. Mới có một mình cô tới thôi ạ?

Chị Mười nhìn quanh. Lan Phi bối rối trong vài giây đồng hồ nhưng nàng tự trấn tĩnh được ngay:

- Bạn tôi tới rồi. Đang dọn đồ ngoài xe vô nhà.

Chị Mười kín đáo quan sát Lan Phi. Chị thấy những lời chị tiên đoán về những cô gái mới tới – những người con gái sắp sửa đem thân làm nạn nhân cho chàng sở khanh chủ nhà – không sai mấy may. Người thiếu nữ này hoàn toàn ngây thơ và thiếu kinh nghiệm, một miếng mồi quá ngon cho anh chàng họ Sở bên kia, một con nai tơ sắp sửa sa

vào hang sói. Chị nghĩ đến cô giáo Minh Nhung, đến những cô mà chị thấy kể tiếp nhau xách va- li đi. Chị nghĩ đến Hoàng và chị thấy có bốn phận phải nói vài câu về Hoàng để cho cô thiếu nữ ngây thơ này đề phòng:

- Lẽ ra... chuyện này không phải là chuyện của tôi...
- Chị Mười mở đầu... nhưng vì tôi thấy cô hãy còn trẻ quá. Cô lại tới đây ở một mình, trong lúc ông Hoàng...
- Ông Hoàng? Ông Hoàng làm sao, chị?
- Ông ấy cũng... Ở một mình, ông ấy chưa vợ con... và theo như lời các cô ở đây trước có cho tôi biết thì... Ông ấy khéo lắm. Ông biết cách ăn nói làm vừa lòng đàn bà...

Chị Mười bối rối. Chị thấy rõ không có thể nói cho Lan Phi biết rõ nỗi nguy hiểm đang chờ đợi nàng nếu chị không trình bày với nàng những sự thực sống sượng:

- Cô hiểu tôi muốn nói gì chứ? Trước cô... đã có nhiều cô tới đây và... cô nào cũng "bị" với ông ấy hết. Ông dụ dỗ khéo lắm...

Lan Phi mở rộng đôi mắt đen lay láy, nhìn chị Mười tỏ vẻ không tin:

- Ông Hoàng mà vậy à?

Chị Mười gật đầu:

- Ông Hoàng mà vậy đó!
- Lạ nhỉ... Các cô trước đây sao mà kỳ vậy? Bộ các cô hết... đàn ông rồi hay sao? Tôi thấy ông Hoàng ông đứng đắn đấy chứ?
- Các cô trước kia cũng nghĩ như cô vậy. Tôi đã nói là ông khéo lắm mà. Cô nào vô ở đây cũng bị với ông hết. May ra có cô là thoát...

Chị Mười nói đến đó là ngừng, nhưng Lan Phi cũng hiểu rằng chị muốn nói – “Cô thoát tay hãn là vì tôi nói cho cô biết trước...” Nàng cười:

- Cám ơn chị. Chị đừng lo. Tôi giữ mình tôi được mà!

Chị Mười không tin tưởng lắm ở câu nói đầy tự tin của Lan Phi. Chị nhớ lại những cô gái trước nàng đã sống trong phòng này, cô nào cũng tự phụ là giữ mình được nhưng rốt cuộc cô nào cũng để cho Hoàng tha hồ muốn làm gì mình thì làm.

Có tiếng chân người đi bên ngoài, chị Mười chấm dứt câu chuyện:

- Tôi đã nói trước để cô biết rồi đó. Vậy là xong bốn phận của tôi. Cô nên cho cô bạn của cô biết, để cô ấy đề phòng...

Chị thấy nét mặt của Lan Phi đổi khác. Cùng lúc ấy có người bước vào phòng. Chị quay lại và thấy một thanh niên cao lớn, đẹp trai, mặt mũi sáng sủa, thông minh đang hí hục khiêng chiếc ghế bố kiểu nhà binh vào phòng.

Lan Phi giới thiệu hai người với nhau bằng một giọng yếu xều – “Anh Quang... Chị Mười, chị nấu bếp ở đây...” Quang dựng chiếc ghế bố trong một góc phòng. Chàng ngồi xuống ghế sẵn sàng chờ đợi những sự lôi thôi rắc rối xảy ra.

Chị Mười nhìn chiếc ghế bố, rồi nhìn Quang sau cùng chị hỏi:

- Cậu đây là người ở chung phòng với cô?

Quang nhìn Lan Phi mỉm cười như để an ủi trước sự thất bại của nàng:

- Em nói cho chị ấy biết đi. Trước sau gì rồi chị ấy cũng biết...

Lan Phi khở sở gật đầu và miễn cưỡng giải thích:

- Chị Mười... chị đừng hiểu lầm... Anh Quang với tôi đây là bạn.

Nàng ngừng nói, ngạc nhiên vì vẻ mặt đồng ý và tán thưởng quá rõ ràng của chị Mười.

- Cô không cần phải nói gì cả. Tôi hiểu... – chị Mười vui vẻ ngắt lời Lan Phi, giọng nói của chị gần như là giọng nói của một người sung sướng đôi mắt chị sáng lên khi chị tưởng tượng đến nỗi thất vọng của Hoàng lát nữa đây, khi chàng thấy một thanh niên nằm trong phòng Lan Phi, chị nói tiếp – Cô cậu ở trong phòng này thì nhất rồi. Hơi chật một chút, nhưng mà chưa có trẻ con thì cũng vừa...

Lan Phi đỏ bừng mặt nàng bực mình với chính nàng vì sự đỏ mặt ấy. Thấy chị Mười lui ra, nàng vội vã níu tay chị lại để nói:

- Chị hiểu lầm. Tôi với anh Quang không phải là... là... Chúng tôi chỉ là bạn. Chúng tôi sống với nhau trong phòng này nhưng mà...

Nhưng chị Mười không nghe nàng nữa, chị gỡ tay nàng ra.

- Như vậy càng hay. Cô cậu đây có cần gì xin cứ cho tôi biết. Thôi... chào cô cậu...

Chị vui vẻ ra khỏi phòng trong lúc Lan Phi và Quang nhìn nhau, khó hiểu.

Đi ngang cửa phòng Hoàng chị Mười đứng lại thò đầu nhìn vào phòng. Hoàng đã tắm xong, chàng đã bận y phục đàng hoàng và đang đứng đặt hai bông hoa vào hai chỗ bàn ngồi của hai cô khách. Chàng giả vờ như không thấy

chị Mười nhìn vào phòng, miệng khe khẽ hát. Chị Mười mỉm cười rồi nhẹ gót ra khỏi nhà, miệng cũng khe khẽ hát...

Anh Mười ngạc nhiên hỏi vợ:

- Chuyện gì vui dữ vậy?

Chị Mười không cần nói lý do nỗi vui của chị cho chồng biết. Một mình chị biết là đủ rồi. Chị chỉ nói:

- Lâu lâu cũng phải "zui" chút chút chớ! không "zui" chết ngòm sống sao nổi?

CHƯƠNG 5 -

ười lăm phút sau khi thành phố Sài Gòn lên đèn, Lan Phi nhẹ nhàng ra khỏi nhà Nguyệt Điện. Nàng đến tiệm tạp hóa đầu phố bên mua một đôi bàn chải đánh răng và một cây thuốc đánh răng Hynos. Trước đây, nàng vẫn đánh bằng thuốc Colgate, nhưng bắt đầu từ hôm nay, nàng mở một chương trình giảm chi, dành tiền để trả tiền nhà và trả tiền nhà và mua sắm đồ vật bằng cách bỏ thuốc Colgate để dùng thuốc Hynos. Nàng đã đánh thử các hiệu thuốc đánh răng chế tạo tại Việt Nam của các cô bạn trong Ký Túc Xá và nhận thấy Dentiphrice Hynos có hình ảnh Chà nhe răng cười là tương đối khá nhất.

Không phải là Lan Phi bỏ quên bàn chải đánh răng của nàng trong Ký Túc Xá. Sở dĩ nàng muốn mua bàn chải mới là vì sáng mai là buổi sáng đầu tiên mà nàng rửa mặt, đánh răng ở nhà mới, nàng muốn dùng một bàn chải mới cho hợp cảnh. Nàng mua thêm chiếc bàn chải răng cho Quang, vì theo nàng hình ảnh hai chiếc bàn chải răng đứng chung trong một cái ly thủy tinh trên bồn rửa mặt là một hình ảnh tượng trưng cho hai vợ chồng. Hai vợ chồng xứng đôi cũng như hai bàn chải răng: chiếc màu đỏ là chồng, chiếc màu xanh là vợ. Lan Phi có ý nghĩ này trong khi ngồi xem một phim do Sandra Dee đóng vai chính.

Hoàng Chủ Nhân không trông thấy người đẹp lướt đi êm như một Nàng Tiên ra khỏi Nguyệt Điện. Lúc ấy, chàng đang bận thực hiện nốt vài điểm sửa soạn về người cuối cùng để nghênh đón hai người đẹp. Chàng cẩn thận và đàng hoàng như người khách đi ăn cưới hoặc đi dạ hội: Áo sơ mi popeline Suisse trắng như tuyết, bouton

manchette bằng bạc có hình "Mặt Cười, Mặt Mếu" duy nhất tại Đông Dương, cravate Marquise không nhỏ mà cũng không to bản, thắt lưng Hitcok, quần Tergal xanh nước biển – loại quần áo của chú rể – giày đen nhọn mũi. Chàng đứng nhìn bóng chàng trong gương và cảm thấy hài lòng với chính chàng.

Chàng ra phòng ngoài. Tất cả đều sẵn sàng chờ đón hai người đẹp. Những bông hoa tươi vươn mình trong bình hoa trên chiếc bàn tròn, trông đẹp và sang một cách lạ lùng. Những bóng đèn điện ẩn trong các góc tường hắt ánh sáng lên trần nhà, làm căn phòng có một bầu ánh sáng huyền diệu như mơ, như thực. Chiếc máy quay đĩa hát Motorola đã mở sẵn với một đĩa nhạc êm dịu còn chờ chủ nhân bấm nhẹ một cái nút là phát ra những âm thanh du dương. Hoàng hài lòng và nghĩ rằng mặt trận đã sẵn sàng, chàng chỉ còn việc phát động cuộc tấn công.

Chàng đến bên cửa sổ, ngắt hai bông hoa trong số hoa anh Mười vừa đem từ vườn cây về trồng ở đây. Ngoài hai bông hoa nằm trong hai chiếc đĩa trên bàn ăn kia, chàng còn đem hai bông hoa này sang phòng các nàng để tặng các nàng. Chàng hài lòng khi nghĩ rằng hai nàng thiếu nữ ngây thơ, xinh và kháu, và thơm, và gợi ý niệm cắn, cấu, nuốt chửng như hai cục ô mai mơ bên phòng kia sẽ thấy rằng chàng lịch sự hơn là dân pháp, đây có thể là lần đầu tiên trong đời hai nàng được đàn ông tặng hoa.

Cầm nhẹ hai bông hoa trên tay, Hoàng trở vào phòng chàng rót một " nửa ngón tay" rượu Rhum để uống một mình trong căn phòng có ánh đèn mờ ảo, một tay cầm hai bông hoa, tay nâng ly rượu, Hoàng ghi nhận chất rượu mạnh và thơm thấm dần trong cơ thể – "đi tới đâu, ngấm tới đấy" chàng nghĩ thầm – và thấy rằng cuộc đời này thật là đáng sống, thật là đẹp, và những kẻ than thở rằng " đời là bể khổ, sống là một sự buồn rầu" đều là

những người không bị bệnh tảo bón kinh niên thì cũng vô phúc không được một người đàn bà nào để mắt đến. Đêm nay, chàng không có lý do gì để than phiền cuộc đời không còn có gì phải đòi hỏi. Những giây phút sắp tới đây hứa hẹn với Hoàng nhiều hứng thú. Chàng đã gần, đã xa và đã chinh phục nhiều người đẹp – khó khăn, gian nan, nguy hiểm cũng có mà dễ dàng như thò tay vào túi lấy đồ cũng có – nhưng chưa bao giờ chàng thử chinh phục trong một lúc hai người đẹp. Hoàng nghĩ thầm và môi chàng nở một nụ cười kiêu hãnh – “Ta bắn một phát súng, hạ liền hai con chim”. Chàng phải thành công.

Đặt ly rượu xuống bàn, Hoàng cầm hai bông hoa đi sang phòng trước cửa.

Cửa phòng đóng nhưng chàng đã có chìa khóa riêng – chiếc chìa khóa có sơn hình trái tim màu đỏ – chàng nhẹ tra chìa khóa vào ổ, đẩy cửa nhìn vào phòng Lan Phi. Căn phòng sáng đèn, trông thật trẻ trung và gợi cảm, mặc dầu đồ đạc trong phòng vẫn là đồ đạc cũ. Hoàng thấy căn phòng có một vẻ gì rất trẻ – trẻ như hai cô sinh viên Trường Thuốc lát nữa đây sẽ anh anh, em em ríu rít với chàng – Trên bức trước mặt, chàng nhận thấy hai cô thiếu nữ mới nhập Nguyệt Điện có treo vài bức hình tài tử Xi Nê, trong số có một bức hình Sylvie Vartan.

Nụ cười duyên dáng nở sẵn trên môi Hoàng tạm thời tắt đi, vì chàng thấy căn phòng vắng tanh, không có một bóng cô gái nào cả. Mãi tìm người đẹp, Hoàng không nhận thấy trong phòng có một vật lạ: chiếc ghế bố đặt nơi cuối phòng. Chợt, chàng nghe có tiếng nước chảy, và biết rằng ngay trong lúc đó có một nàng đang ở trong phòng tắm – “Có một em đang tắm trong đó!” Hoàng đứng dưới nhìn lên cánh cửa phòng tắm sơn xanh – màu sơn cửa lẫn với màu tường – không cần biết cô gái trong đó là ai, là Lan Phi, cô gái xinh đẹp đến mướn nhà hay là

cô bạn của nàng, như một nhà chỉ huy thiện chiến, Hoàng quyết định mở ngay cuộc tấn công trực tiếp, đang thẳng vào chiến khu kẻ thù trong lúc kém phòng bị nhất.

Chàng nhẹ gót đến gõ nhẹ vài tiếng vào cửa phòng tắm – cửa phòng không khóa – rồi đẩy nhẹ cánh cửa, chàng thò tay cầm bông hoa vào.

- Cô đừng sợ...! Đừng giật mình! – Chàng nói bằng cái giọng vui và hiền lành nhất – Tôi đây. Không phải người lạ đâu. Tôi là người láng giềng của cô, xin hôn hạnh tặng cô bông hoa...

Kinh nghiệm sống dạy cho Hoàng biết rằng với phái nữ càng dùng văn chương cải lương nhiều chừng nào càng hữu hiệu chừng ấy. Đàn bà, con gái được đàn ông nói với mình bằng văn chương cải lương. Những câu nói ngô nghê, chối tai nhất đối với họ lại trở thành thơ mộng. Sự việc đó giải thích tại sao có những cuốn phim rất cải lương Huê Kỳ như những phim Mirage de la Vie, Histoire d'un Amour, những phim của các kếp Elvis Presley, Cliphph Richard, đào Sandra Dee v.v... được giới nữ sinh kéo nhau đi coi rất đông, cùng những cuốn tiểu thuyết văn chương cải lương lại bán chạy.

Hoàng vừa dùng một câu rất cải lương để nói với cô gái trong phòng tắm, đi kèm một hành động rất cải lương Tây là tặng hoa cho nàng. Và chàng chắc chắn rằng sự cải lương ấy sẽ làm cho người đẹp xúc động.

Trong căn phòng tắm hẹp như một cái hộp bánh bích qui, "người đẹp" của Hoàng Chủ Nhân si tình và sở khanh đang kỳ cọ. "Người đẹp" đó nặng chừng 62 ký, vai to, ngang nửa thước tây, ngực lông lá như ngực Lực Sĩ Steve Reeves...

Bông hoa chào mừng đi ngay vào trước mũi Quang. Quang cau mày nhìn bàn tay đàn ông cầm bông hoa thò

qua cửa vào phòng, nhìn chiếc khuy măng xết "Mặt Cười, Mặt Miếu" gắn trên tay áo sơ mi.

Bên ngoài, có tiếng người cười nhẹ và tiếng nói lại vang lên:

- Bông hoa này để mừng cô đến Nguyệt Điện. Tôi hy vọng cuộc đời của cô sẽ luôn luôn tươi đẹp như bông hoa này.

Quang rút khăn mặt bông lau qua loa rồi – sợ bên ngoài có Lan Phi – chàng bận xong bộ pi- ja ma mới, mở toang cánh cửa.

Thấy một thanh niên vạm vỡ xuất hiện đột ngột. Hoàng ngạc nhiên... ú ớ mấy tiếng. Nhưng vốn là một người giàu kinh nghiệm chàng trấn tĩnh được ngay:

- Ê... Ê... Chào cậu... cậu tắm đấy à...

Trước câu hỏi ngây ngô ấy, Quang hung hăng:

- Anh là ai? Anh vô đây làm gì?

- Tôi... tôi là chủ nhân nhà này...

- Anh vô đây làm gì?

- Tôi vô thăm cô Lan Phi. Tôi đem hoa sang biếu cô Lan Phi và cô bạn...

- Cô bạn nào...?

- Cô bạn mượn chung phòng với cô Lan Phi...

Như chợt nhớ ra, Quang nhìn ra cửa:

- Cửa phòng tôi đóng... Làm sao anh vô đây được?

Hoàng lúng túng:

- Đâu có cửa phòng mở...

- Vô lý. Chính tay tôi khóa cửa rồi mới đi tắm mà...

- Cửa mở rõ ràng...

Máu nóng nổi lên, linh tính báo cho Quang biết là gã đàn ông đứng trước mặt chàng đây là một anh “ấm ở hội tề” và việc gã bắt chọt vào phòng là một hành động rất khả nghi, Quang nắm lấy vai áo gã, lôi gã ra cửa:

- Mời anh đi ra. Không có tặng hoa, tặng hoét gì hết. Đừng vớ vẩn...

Hoàng bị đẩy ra khỏi phòng. Chàng cầm hai bông hoa đứng ngay người ngoài hành lang. Chợt nét mặt chàng tươi trở lại, một bóng người vừa hiện ra ngoài vườn... Người đó là Lan Phi...

Hoàng đưa ngay hai bông hoa cho Lan Phi:

- Những bông hoa này sẽ làm tươi thêm căn phòng đã có nhiều xinh tươi của Lan Phi. Những bông hoa này do chính tay tôi trồng.

- Ồ... Anh lịch sự quá... cảm ơn anh nhiều, anh Hoàng.

Khi hai người đứng đấy, cả hai cùng ăn bận lịch sự, họ giao thiệp với nhau lịch sự như là người ngoại quốc sống sung sướng và giàu tiền.

Nụ cười đang tươi của Hoàng chợt biến đi. Thay vào đó là một đôi vành môi nhăn nhăn nhăn hứa sẽ thốt ra những câu nói nặng nề, khó nghe:

- Thật phiền... khó nói quá... Tôi vừa vô phòng Lan Phi. Trong phòng có một thanh niên...

Lan Phi bậm môi lại. Hàm răng trên của nàng cắn lên làn môi dưới. Nàng dần mặt ra. Nàng nghĩ thầm – “Làm sao mà nói cho hẳn hiểu được? Có nói hẳn cũng chẳng tin nào...” Vì vậy, nàng đành dần mặt ra và nói một cách ngớ ngẩn:

- Anh... ảnh tên là Quang. Đại học y khoa... Năm thứ tư... chơi tennis rất cừ...

Hoàng không ngờ cô bé này lại quá quắt, ghê gớm đến như vậy: dám mượn phòng sống chung với người yêu trong lúc còn đi học. Chàng đã từng được nghe nhiều chuyện đáng sợ về các cô học trò ở Sài Gòn. Đại khái: cô có "đi khách", ngày vẫn cặp cặp đi học và vẫn đến những nhà mãi dâm hạng sang "đi khách" với giá năm trăm, một ngàn đồng "passe", những cô nữ sinh ở các Internal, đêm nào cũng trốn ra đi ăn, đi nhảy, đi chơi với bọn đàn ông có tiền, có xe ô tô tới đón. Nhiều người đã nói với chàng rằng các cô học trò là đời nay, ghê lắm, chàng không tin, nhưng cũng không tin hẳn. Từ trước, chàng chỉ giao thiệp nhiều với các em nữ thư ký, nữ giáo viên trẻ nhất cũng là hai mươi nhăm tuổi trở lên. Cô học trò Lolita nay làm chàng ngạc nhiên nhiều nhưng cùng lúc ấy, chàng lại thấy cần phải chinh phục nàng cho kỳ được. Nàng đã có người yêu? Cũng chẳng sao! Càng tốt nữa là khác! Chàng đâu có định cưới nàng làm vợ mà cần nàng còn nguyên trinh! Song song với việc chiếm lấy trái tim và tấm thân của cô sinh viên trẻ măng, mơn mớn này, chàng còn thực hiện một việc làm hứng thú: hất cẳng anh sinh viên trẻ tuổi kia. Những việc làm đó hứa hẹn với chàng nhiều hào hứng. Như một chiến sĩ dũng cảm, chàng không sợ địch, không ngại hiểm nguy, chàng chỉ muốn có kẻ thù xứng đáng để mà thử sức.

Trước hết, chàng thấy rằng chàng không nên làm cho cô gái này có mặc cảm phạm tội, không nên làm cho nàng sợ. Vì vậy, chàng vội tiếp:

- Cũng chẳng sao? Nghĩa là tôi không phản đối gì về sự có mặt của cậu đó trong phòng Lan Phi. Phòng đó Lan Phi đã mượn rồi. Em muốn làm gì trong phòng em thì làm...

Những tiếng "Lan Phi! Lan Phi! Em..." trôi ngọt lịm trên môi Hoàng Chủ Nhân.

- Nhưng tôi cũng muốn em nói qua cho tôi biết là em có bạn trai đến thăm em... để tôi khỏi bị lỡ tầu. Vừa rồi, tôi tưởng chỉ có mình Lan Phi trong phòng, tôi lừng lững đi vào, sợ cậu ấy có hiểu lầm chằng...

- Tên anh ấy là Quang.

- Quang coi bộ yêu Lan Phi quá hả? Trông hấn bảnh trai lắm, xứng đôi với em lắm – Như một ông anh trai giàu lòng thông cảm, Hoàng vui vẻ nói – Chỉ trông mặt hấn cũng biết là hấn yêu Lan Phi. Em biết không, tôi là người giàu tình cảm, dễ xúc động lắm. Trông thấy ai yêu nhau chân thành là tôi xúc động liền. Đôi khi tôi còn xúc động đến... khóc nữa là khác.

- Chúng tôi định sẽ thành hôn với nhau khi Quang ra trường...

Lan Phi nghiêng mình đi giữa chỗ Hoàng đứng và thành tường để đến gần cửa phòng. Nàng muốn tránh chuyện.

- Tôi chúc Lan Phi và Quang được trăm sự như ý và hạnh phúc hoàn toàn...

Khi nói câu đó, Hoàng không hề có một chút ác ý hay mỉa mai. Trái lại, chàng thật tình mong muốn như vậy. Có điều chàng không nói rõ là chàng muốn làm sao cho cô dâu trước đêm tân hôn, đã biết rõ thế nào là động phòng trong phòng ngủ của chàng, do chàng chỉ bảo. Chàng muốn làm cho cô dâu tương lai kia yêu chàng, rồi sau đó đi lấy chồng. Như vậy là mọi sự đều êm đẹp và tất cả mọi người đều hài lòng.

Lan Phi tra chìa khóa vào ổ khóa để mở cửa, Hoàng vội nói:

- À, tối nay, tôi có làm một bữa cơm gia đình mời Lan Phi và cô bạn qua ăn mừng ngày Lan Phi tới đây.

Bộ mặt của Lan Phi lại càng "nghệt" ra:

- Cô bạn nào?

- Cô bạn ở chung phòng với Lan Phi...

- À, cảm ơn anh nhiều lắm. Nhưng tối nay Lan Phi bận lắm. Đã nhận lời đi ăn với người khác rồi. Lan Phi rất tiếc... Thôi, anh cho khát hôm khác đi. Cảm ơn nhiều lắm...

Rất nhanh nàng mở cửa bước vào phòng và đóng cánh cửa lại. Hoàng định bước vào phòng theo nàng và thiếu chút nữa thì chàng bị cánh cửa gõ. Chàng ngạc nhiên và thắc mắc nhiều. Có một chuyện gì lạ xảy ra trong căn phòng này, với cô gái này, mà chàng chưa được biết. Chắc chắn phải có chuyện gì. Hình như người thiếu nữ muốn dấu chàng chuyện gì đó! Nhảm quá... như vậy là bữa cơm gia đình và thân mật của chàng tối nay bị ẽ...! Chàng trở vào phòng và ngồi rót rượu uống một mình. Không còn cách nào khác, chàng đành ngồi chờ cho anh thanh niên kia ra về rồi mới tính được nước mới.

Lan Phi bước vào phòng, nàng đặt gói giấy bọc mấy món đồ vừa mua về lên bàn, nhìn quanh, khẽ gọi.

- Quang, đã tắm xong, chiếc khăn tắm quấn ngang, bụng, thò đầu trong màn tắm, nhìn ra:

- Ê..., hồi nãy có một thằng cha lắm cảm vào phòng. Nó nói dấm dớ làm anh sốt ruột tống cổ nó ra cửa. Thằng cha ấy nó nói...

Chàng ngừng nói khi nhận thấy đôi mắt nàng nhìn chàng nặng những phản đối và đầy những trách móc. Đến lúc ấy, chàng mới nhớ là thân thể chàng gần như là không có gì che đậy cả.

Đúng là chàng nghĩ Lan Phi ngắt lời chàng giọng trách móc:

- Quang nên cẩn thận, chúng mình tránh nhất là ăn bận bê bối,
- Em nói đúng, anh xin lỗi. Chờ anh một chút vậy...

Chàng thụt vội vào phòng tắm, Lan Phi nhẹ thở ra một hơi dài.

Lan Phi lấy ổ bánh mì Brodard vừa mua về trong giỏ đặt lên bàn. Bữa ăn đầu tiên của họ tại nhà mới là một bữa ăn nguội: bánh mì với jambon. Nàng sẽ chiên hai quả trứng gà. Từ ngày mai, họ sẽ nhờ chị Mười nấu cơm, bữa nào cao hứng, nàng sẽ nấu thêm những món ăn đặc biệt cho Quang thưởng thức.

Quang ra khỏi phòng tắm. Lần này, chàng đã mặc pijama gài nút cẩn thận và chải đầu đàng hoàng.

Lan Phi nhìn Quang với đôi mắt ngụ ý đề cao hành động giàu thiện chí của chàng. Nàng mỉm cười:

- Có nhiều chi tiết tuy nhỏ mọn, nhưng rất quan trọng mà chúng ta quên chưa bàn đến. Chẳng hạn như sống chung trong nhà này không lúc nào chúng mình được phép ăn mặc hở hang, chúng mình phải giữ cho nhau và giúp nhau giữ lời cam kết. Cả ngày lẫn đêm, lúc nào chúng ta cũng phải ăn bận đàng hoàng. Anh có đồng ý với em như vậy không?

- Đồng ý. Anh cũng đang định nhắc em như vậy. À, hồi nãy anh đang nói dở... Anh đang tắm thì có thằng cha nào nó xông xộc vào phòng mình. Nó "A- la- sô" vào cả phòng tắm. Thằng cha ấy lỗ mãng quá.

Chàng nhìn thấy hai bông hoa Lan Phi đặt trên bàn, cạnh ổ bánh mì:

- Phải hoa này của hấn không?
- Ông ấy là ông Hoàng, ông chủ nhà đấy mà.
- Chủ nhà?
- Chủ nhà! Ông ấy tử tế lắm, anh ạ.
- Tử tế à? Sao em biết hấn tử tế? – Quang nheo mắt lại, nhìn Lan Phi, nghi ngờ – Chủ nhà thì chủ nhà chứ. Hấn sang phòng mình làm gì? Hấn muốn gì em?

Lần đầu tiên trong ngày, Lan Phi nói dối:

- Em đâu có biết! Sao anh cứ lục vấn em vậy nhỉ?

CHƯƠNG 6 -

Trong hai tiếng đồng hồ, suốt trong 120 phút, Hoàng Chủ Nhân ngồi một mình trước bàn tiệc có con gà quay còn gần nguyên con, trước hai bông hoa nằm trên bên hai cái đĩa tây trong lòng có hai cái bát kiểu vẫn còn “chống mông” lên vì không được sờ tới.

Vì thói quen chàng cho máy Motorola chạy những đĩa nhạc du dương, êm dịu, mùi mẫn theo nhau xoay vòng dưới mũi kim, chàng ngồi uống rượu một mình. Chàng buồn và khó hiểu như một nhà lãnh tụ đảo chính tin chắc là cuộc đảo chính của mình thành công mười mươi nhưng lại thất bại ngay từ phút đọc bản tuyên ngôn thứ nhất trên Đài phát thanh.

Hoàng thắc mắt suy nghĩ về cái lý do tại sao đêm nay chàng lại thất bại. Chàng biết là chàng không nắm vững được tình thế. Có một vài sự kiện gì đó liên hệ đến hai cô thiếu nữ xinh như mộng bên phòng kia mà chàng chưa nắm được. Phải chăng hai cô gái đó “hu” hơn là chàng tưởng tượng? Anh chàng thanh niên gà tổ đó phải chăng là chồng chưa cưới của Lan Phi? Hay chàng ta là anh trai của một trong hai nàng? Nếu là anh trai đến thăm em gái, sao gã lại thoát y tắm phây phây như thế? Còn một cô em nữa đâu? Sao chàng chưa thấy cô gái thứ hai xuất hiện?

Hoàng vừa uống rượu vừa suy nghĩ. Máy hát vẫn quay nhưng tai chàng không bắt được tiếng nhạc, bao nhiêu năng lực của thính giác của chàng đều hướng hết sang cả cửa phòng bên kia, chàng để cửa phòng chàng hé mở, để khi gã thanh niên gà tổ ra về, chàng trông thấy.

Hơn bao giờ hết, Hoàng thấy rằng đây là lúc chàng cần suy nghĩ để tìm hiểu, phân tách tình hình và giữ phần chủ động. Không! Chàng nhất định là chàng không lầm. Lan Phi – cô thiếu nữ khả ái, mỹ miều, thơm phưng phức mới lạc động Nguyệt Điện – chắc chắn phải là con nhà lành, con nhà sang trọng có dư tiền nữa là khác. Lan Phi không thể là con nhà bần. Có thể cô ả lãng mạn, đa tình, bừa bãi với ái tình trước tuổi, nhưng mặt ấy nhất định không phải là mặt mũi con nhà bần tiện. Việc cô ả là cháu gái Minh Nhung là một bằng chứng về giai cấp gia đình của nàng. Trong một giây đồng hồ, Hoàng nghĩ rằng – “Hay là em mạo nhận là cháu gái Minh Nhung để bịp mình?” Nhưng chàng nghĩ lại ngay – “Đâu có ai mạo nhận một cách đại dốt như vậy? Em phải biết là mình còn gặp Minh Nhung luôn, Minh Nhung còn trở lại nhà này, mạo nhận là cháu Minh Nhung là em bị lộ ngay. Nhưng em mạo nhận để làm gì? Lạ thật?” – Chàng liên miên nghĩ ngợi, những giả thuyết về đời tư Lan Phi theo nhau đến với chàng.

Cánh cửa phòng Hoàng mở hé trong lúc cánh cửa phòng đối diện khép kín – kín đến nỗi không còn gì có thể kín hơn được thế, không cần phải nhìn trộm qua lỗ khóa, không cần phải đoán, Hoàng cũng biết là đôi người trẻ tuổi trong đó đang làm gì! Họ có rất nhiều việc êm ái, hào hứng để làm tay đôi trong lúc chàng ngồi bên này, uống rượu một mình, sầu đời và cảm thấy mình thừa thãi. Người thiếu nữ xinh và thơm, hấp dẫn, gợi ý căn cứ như một trái mơ chín cây kia từ chối không sang ăn cơm với chàng, nàng cũng không đi ra khỏi phòng, như vậy nghĩa là tối nay, họ ăn cơm với nhau trong phòng. Ngay lúc này đây có thể là họ ngồi đối diện nhau ăn bánh mì, uống nước lọc, hoặc đã ăn xong từ lâu và đang yêu nhau.

Hoàng vẫn quen uống rượu một mình. Là một tay chơi có kinh nghiệm và chơi bởi thường trực tức là chơi quanh

năm, chàng uống rượu có hạn định, có điều độ. Đa số những tay chơi bởi nhà nghề, loại người sống để mà chơi, đều chơi bởi có mực thước như Hoàng. Những tay chơi xô bồ: uống thật nhiều rượu để đến nỗi say bò ra đường, say đến hai ba ngày chưa tỉnh, đều là bọn tay mơ hoặc bọn chán đời tự tử, chơi để mà chết. Nhưng đêm nay, Hoàng cảm thấy sầu đời - một nỗi buồn vô cớ nhưng thâm thiết mà chàng gọi là "caphard" - chàng uống rượu nhiều hơn hạn định. Mọi lần, khi có khách đàn bà và sau tiệc rượu, chàng còn phải hành động. Hoàng chỉ uống nhiều lắm là ba ly champagne. Tuy chàng uống rượu nhiều, tuy chị Mười coi chàng là một sấu rượu và tiên đoán trong một ngày gần đây, chàng sẽ chết: vì đau gan, lúc nào Hoàng cũng tỉnh táo, tâm trí chàng đủ minh mẫn để chỉ huy tứ chi và ngũ quan, và thân thể cùng cơ thể chàng vẫn có đầy đủ năng lực để làm tròn bốn phận.

Chai champagne ướp lạnh để chờ hai người đẹp được Hoàng mở ra. Chàng ngồi xuống một mình hết ly này tiếp ly khác. Càng say, chàng càng thấy thèm muốn chiếm đoạt được Lan Phi. Chàng bắt buộc phải chiến thắng trong cuộc chiến tranh tình yêu này, nếu không, chàng sẽ mất hết tự tin. Hoàng biết hơn ai hết mọi đặc điểm của cuộc chiến tranh mà chàng khơi mào đây là: Người thiếu nữ kia chưa chú ý gì tới chàng. Nàng không coi chàng là người có thể yêu nàng - việc đáng sợ nhất, ghê rợn nhất có thể xảy đến cho những anh đàn ông là khi mình vừa mở miệng ra nói - "Anh yêu Em, cô gái nhìn mình như nhìn một quái thai rồi cười phá lên - anh thanh niên gà tồ hiện đang ở bên người đẹp có thể sẽ là một người bạn đồng minh hữu hiệu của Hoàng nếu chàng biết lợi dụng và khéo lợi dụng. Anh thanh niên đó đã đại dột coi chàng là địch thủ. Thái độ hung hăng của anh ta hồi nãy cho Hoàng biết chắc như vậy.

Kể từ ngày Hoàng thừa hưởng tòa nhà này và biến nó thành nhà cho phụ nữ mượn từng phòng, đặt tên cho nó là Nguyệt Điện, đã có nhiều phụ nữ ra vô nhà và ra vô đời chàng, nhưng chưa có cô nào hấp dẫn chàng, làm chàng phải ao ước và suy nghĩ nhiều bằng Lan Phi. Nàng làm cho chàng phải hối tiếc tuổi trẻ, một việc mà từ trước đến nay, chưa bao giờ xảy ra trong đời chàng. Điều cần nói là khi còn trẻ, khi chàng biết suy nghĩ, biết yêu, cho đến khi năm chàng đã hai mươi nhăm tuổi, chàng rất đại khờ với đàn bà. Nói đúng danh từ là chàng rất "nghệt". Chàng coi trọng đàn bà quá, chàng đặt họ lên những cái bậc cao, chàng để họ đứng cao hơn chàng và kết quả là chàng chỉ toàn bị thiệt thòi. Trước khi biết đối phó với đàn bà, chàng đã bị họ "quật" cho nhiều đòn đau đớn. Tuổi trẻ của chàng được đánh dấu giai đoạn bằng những thất bại chua cay nối tiếp. Vì vậy chàng không bao giờ hối tiếc tuổi trẻ cho đến nay.

Chàng nhìn đồng hồ: mười một giờ đêm rồi, phòng bên kia vẫn êm ru, gã thanh niên vẫn chưa thèm giã từ – "Anh chàng định ngủ lại đây chắc?" Hoàng bực bội nghĩ thầm – "Không biết là chúng nó nói năng những gì với nhau?" Hoàng nhẹ bước ra khỏi phòng, đến áp tai vào cửa phòng Lan Phi.

Trong phòng, đôi người trẻ tuổi đang sửa soạn đi ngủ. Quang đã cắm cọc ghế bố và giăng mùng xong, chàng loay hoay tìm chỗ đặt cây đèn ngủ ở bên giường để đọc sách. Lan Phi buông mùng nhanh hơn. Nàng trở xuống khu phòng ngủ của Quang để giúp chàng sửa soạn.

Đứng nhìn chiếc ghế bố nhà binh, Lan Phi nghĩ rằng chiếc giường nệm bông của nàng rộng quá, hai người nằm thì thất vừa, nhưng nàng không dám nói đến chuyện đó:

- Anh chịu khó nằm ghế vải này vài ngày đi, em sẽ tìm mua cho anh một chiếc đi vắng có nệm thật xinh. Đi vắng một người nằm có nệm mousse, không đắt lắm đâu anh ạ...

- Anh nằm ghế vải này cũng được... – Quang dẫn chuyện một cách thận trọng và khéo léo – Mình có định ở đây lâu thì mới mua đi vắng chứ. Rẽ cũng phải hơn một ngàn đồng. Dùng chẳng được bao lâu...

Lan Phi nghĩ ngay đến chuyện Quang nói bóng gió, xa xôi đến việc chàng lên ngủ chung giường với nàng. Nàng nghe như Quang muốn nói – “Ồ... mua giường làm gì? Để anh nằm đây vài đêm cho phải phép rồi anh lên đó mí em”. Nàng vội làm ra vẻ không hiểu câu nói ngụ ý đó và nghiêm giọng:

- Sao lại không định ở đây lâu? Anh còn hai năm nữa mới thi ra, chúng ta ít nhất cũng sống ở đây trong hai năm. Hai năm là hơn bảy trăm đêm... Nếu nằm ghế vải mà anh mất ngủ thì còn học hành gì được...

Quang thở dài như một gã chán đời và bồi thêm một cái nhún vai:

- Ô... chẳng nào thì anh cũng bị mất ngủ rồi.

- Nếu vậy, em sẽ đi mua đi vắng nệm mousse cho anh ngày mai. Báo quảng cáo ở nhà bán nệm đường Trần Hưng Đạo một cái nệm mousse hai thước hai lại chỉ có 999 đồng.

- Sao không lấy chẳng một ngàn mà lại chỉ có 999 đồng? Bớt một đồng để khách uống nước mía à?

Thấy rõ sự thiếu thiện chí trong lối nói chuyện chán đời và khinh bác kiểu gây sự hoặc than thân trách phận của Quang, Lan Phi lặng lẽ quay đi. Nhưng Quang kéo tay nàng lại:

- Em... anh muốn nói với em một chuyện...

Nàng lạnh lùng:

- Chuyện gì ạ?

Quang thở dài:

- Anh muốn chúng mình hoạch định lại chương trình...

Cơn giận của Lan Phi bùng lên như một thùng dầu xăng bị châm lửa:

- Em phục anh đấy. Đàn ông mà hay thay đổi như anh thật hiếm. Anh thay đổi hơn đàn bà. Mới đêm đầu tiên thực hiện chương trình, anh đã gây sự rồi. Bây giờ... anh muốn gì?

Quang khổ sở gãi đầu:

- Anh không muốn gì cả! Anh chỉ muốn em bình tĩnh để thảo luận với anh.

- Vấn đề gì?

- Vấn đề chúng ta chung sống với nhau như thế này... không được, không hợp tự nhiên. Khó nói quá... Anh thấy chúng mình như là... "anormal"...

- Anormal? – Lan Phi hỏi lại, giọng nàng cao hần lên, the thé, bất mãn như khi nàng nghe ai nói là nàng bị "cùi". Anormal là cái gì: Em như thế này mà anh đảm bảo em là anormal hả?

- Khổ lắm. Anh không nói em, anh nói cuộc sống chung thí nghiệm này của chúng mình kia mà.

Bên ngoài phòng, Hoàng Chủ Nhân trợn tròn đôi mắt. Chàng bắt đầu hiểu. Chợt nhớ ra là tai bên phải của chàng không thính bằng tai bên trái chàng bèn đổi tai và nghe tiếng Lan Phi đang nói:

- Chúng ta đang làm một thử thách cao đẹp: hai người trẻ tuổi khỏe mạnh từ tinh thần đến thể xác, yêu nhau, sống chung với nhau trong một nhà, nhưng trong sạch, chúng ta là những người trẻ tuổi yêu nhau nhưng không phải cù gằn nhau cứ được sống một mình với nhau trong căn phòng là... là... lôi nhau lên giường. Việc làm của chúng mình cao thượng biết là dường nào...

- Tại anh hèn nhát không dám lôi... kéo em. Không được đâu, em ạ. Không một người khỏe mạnh nào có thể sống được như thế này. Anh đến ốm, đến chết mất...

Giọng nói của Quang hình như làm cho Lan Phi mỉm lòng:

- Tại sao? Tại vì chúng mình không... ngủ chung với nhau mà anh phải ốm ư?

Quang không nói gì cả. Sau câu hỏi của người yêu, chàng không thể công nhận mà cũng không thể từ chối:

- Anh cứ nói đi, nói lại mãi. Chúng ta đã đồng ý với nhau, đã thảo luận kỹ rồi mà. Chúng ta quyết định làm một cuộc thí nghiệm mà trước chúng ta chắc chắn chưa có ai làm: chúng ta sống chung với nhau như một đôi bạn, thương yêu nhau nhưng kính mến nhau, để tìm hiểu tính tình nhau trước khi thành hôn với nhau. Điều cần nhất là thử xem chúng ta có hợp tính, hợp nết nhau không...

Bên ngoài, Hoàng Chủ Nhân ngạc nhiên đến "ngẩn" mặt ra, chàng không thể ngờ cô thiếu nữ mỹ miều, văn minh và tân tiến ấy lại "khùng" đến như vậy. Nếu nàng không dở người, chắc chắn nàng phải là một cô gái rất độc ác. Cho người yêu sống chung với mình suốt ngày đêm mà... không làm gì cả, tức là cho người yêu phát điên rồi còn gì. Hoàng thấy rõ ý kiến sống chung trong "sạch" này là của Lan Phi và anh thanh Niên "gà tồ" kia là nạn nhân của nàng, một gã đại dột nhắm mắt làm theo ý muốn của

người yêu, một gã sẽ bị “vỡ mặt” thê thảm. Hoàng vội đi ra vườn để đến đứng dưới cửa sổ phòng Lan Phi. Qua khung cửa sổ mở rộng chàng nghe chuyện họ rõ và dễ hơn.

- Anh với em, chúng mình yêu nhau đã hơn một năm rồi...

- Giọng nói của Lan Phi êm ái vắng xuống chỗ Hoàng đứng – chúng ta yêu nhau mà vẫn chưa... yêu nhau lần nào. Em nhất định giữ tình trạng cao đẹp này cho tới ngày chúng mình cưới nhau. Bây giờ có gì khác trước đâu nào? Tại sao trước kia anh chịu được mà bây giờ anh lại không chịu được?

- Trước khác, bây giờ khác, trước kia anh chỉ được gặp em mỗi lần nhiều lắm là vài giờ đồng hồ, anh chỉ được ngồi gần em trong rạp hát bóng, bên xa lộ... rồi thôi, chia tay. Anh về nhà tắm một chậu nước lạnh là lại tỉnh táo...

- Nước lạnh thì thiếu gì? Ở đây cũng có nước lạnh...

- Khổ lắm... tắm rồi không trông thấy nữa kia! chớ ở đây, tắm rồi... lại thấy em phây phây mặc áo ngủ mỏng tanh đi lên đi xuống, tắm rồi để thấy em nằm đó thì... nó lại nóng ran người lên! Mỗi ngày tắm vài chục lần để mà chết à? Em muốn anh bì bõm tắm suốt đêm sao?

Lan Phi thấy rằng Quang đang bối rối đến cực điểm. Nàng tìm cách xoa dịu:

- Em biết là anh cố gắng nhiều. Em càng thêm kính phục anh. Em cũng biết là cuộc thí nghiệm của mình khó khăn nên em mới gọi nó là một cuộc thử thách. Không phải là anh chắc không thể làm được...

Bực quá, Quang giơ tay lên chặt lia lịa vào không khí:

- Em đừng khích động tinh thần anh nữa. Anh biết trước kết quả cuộc sống chung này rồi: một, anh sẽ phải vào

nhà thương điên, hai, anh sẽ cưỡng hiếp em! Đẳng nào anh cũng bị em khinh bỉ và mất em...

Cơ giận của Lan Phi mỗi giây mỗi tăng thêm cường độ. Nàng cố trấn tĩnh để nhắc cho chàng nhớ:

- Còn em thì sao? Anh chỉ biết anh thôi. Em cũng khó chịu như anh vậy.

- Đàn bà khác! Đàn bà thích kéo dài ra để hành hạ đàn ông, để thấy là mình được thèm muốn. Đàn bà tàn nhẫn lắm...

Câu kết tội đàn bà quá nặng và đôi khi rất đúng ấy làm cho Lan Phi đổi sắc mặt, đôi má nàng ửng hồng lên, rồi làn da nàng trắng ra. Nàng quay lưng lại Quang:

- Thôi vậy... chúng ta hủy bỏ chương trình. Cũng chẳng sao... Phải có thử làm mới biết là làm không được chớ...

Quang cảm thấy Lan Phi xa chàng – xa trông thấy, xa ngay trước mắt, nếu chàng không nhanh và khéo léo níu giữ nàng lại, nàng sẽ đi xa luôn, sẽ đi mất luôn – chàng hoảng hốt:

- Em... sao em cứ nóng quá thế. Anh chỉ muốn nói là...

- Thôi anh đừng nói nhiều nữa. Phải cả hai chúng ta đồng lòng thì mới được. Chúng ta đồng lòng quyết chí còn khó nữa là... đẳng này anh cứ làm như Lan Phi bắt buộc anh.

Quang “tuyên bố” rất hùng hồn:

- Anh đã theo em tới đây, anh sẽ cùng đi với em đến cùng.

Lan Phi lắc đầu:

- Em không thích ép buộc ai, nhất là ép buộc anh. Dự định của chúng ta trước sau gì cũng thất bại. Nên cắt đứt ngay bây giờ thì hơn, chúng ta còn cứu vãn được nhiều...

Trước vẻ lạnh nhạt của Lan Phi, Quang cũng thấy cơn giận của trăn dâng lên:

- Cô nói là cô không muốn ép buộc ai hết? Cô chẳng đang ép buộc tôi phải cắt đứt là gì đây?

- Anh hứa rồi anh lại nuốt lời. Không tin nổi anh. Thôi... anh đi đi...

- Em cứng...

- Chưa chi đã sai lời.

Quang không còn trấn tĩnh được nữa:

- Cô muốn tôi đi thì... tôi đi...

Bên ngoài, đang áp tai vào cánh cửa để nghe trộm, Hoàng Chủ Nhân lẹ chân rút lui vào phòng mình vừa vặn để tránh Quang hùng hục đi ra.

Một khoảnh khắc thời gian sau đó, Lan Phi chạy ra. Nàng dừng lại trên thềm, gọi xuống vườn, tiếng gọi chan chứa âm thanh thê thảm:

- Anh... Đừng đi...

Nhưng Quang đi rồi, chàng đã biến mất trong bóng tối. Mặt Lan Phi cúi xuống, đôi mắt nàng đẫm lệ...

Có tiếng dép cao su đi lẹp kẹp ngoài vườn cây. Một bóng người bận pi- ja- ma từ cổng đi vào. Người ấy là Quang. Thấy nàng đứng chờ, chàng vừa mừng vừa ngỡ, gượng cười:

- Quên mất... chưa thay quần áo...

Lan Phi chạy vội đến nắm lấy tay người yêu:

- Em xin lỗi, em nói quá lời...

- Lỗi tại anh. Anh phải xin lỗi em mới đúng...

Đôi người yêu cùng “nhũn như con chi chi” và tỏ ra có thừa thiện chí. Họ nắm tay nhau, âu yếm dìu nhau đi vào phòng. Khi cánh cửa gỗ vừa đóng lại, lập tức cánh cửa phòng của Hoàng Chủ Nhân mở ra, Hoàng lại nhón gót đi sang áp tai nghe.

Trong phòng, đôi người trẻ tuổi nồng nàn hôn nhau. Sau cơn mưa, trời lại sáng, họ cảm thấy yêu nhau hơn trước.

Áp tai nghe mãi Hoàng mới nghe thấy tiếng nói:

- Em không được phép nói nặng anh...

- Anh không có quyền kêu, than phiền. Anh đã hứa với em một lời, anh giữ lời hứa tới cùng. Em không còn giận anh chứ?

Và họ lại hôn nhau. Đó là một chiếc hôn dài, lâu, hôn đầu ra đấy, đến nơi đến chốn, một chiếc hôn thuộc loại hôn làm cho mạch máu của người nam chạy nhanh hết tốc lực và làm cho người nữ mắt mờ, chân tay mềm nhũn. Chợt... họ cùng rời nhau và cùng xô nhau ra. Cả hai cùng cảm thấy là họ đang ở trong một tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Đờ đẫn cả người, Lan Phi nói như người mất hồn:

- Nguy quá... Từ nay, trở đi, anh đừng có hôn em như thế này nữa...

Quang gật đầu, chàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc, hai bàn tay chàng cũng run run:

- Phải cấm ngặt kiểu hôn này... nếu không cài chương trình sống chung mà không... “yêu” nhau của chắc chắn là thất bại.

- Chúng ta làm một hành động tượng trưng đi. Anh đồng ý không?

- Tượng trưng gì thế?

- Chúng mình cho hai cái bàn chải răng của mình lấy nhau...!

Quang hiểu ý của Lan Phi: với nàng, một đôi bàn chải đánh răng đứng chung trong một cái ly là tượng trưng cho một đôi vợ chồng mới cưới. Nàng thu lượm được hình ảnh này trong khi xem một cuốn phim do Sandra Dee đóng vai chính. Chàng mỉm cười:

- Đồng ý!

Họ chạy đi tìm bàn chải đánh răng. Họ dùng hai bàn tay nâng những chiếc bàn chải đánh răng mới tinh trịnh trọng đi vào phòng tắm. Họ đứng tựa vai nhau trước bồn rửa mặt.

- Bắt đầu từ giây phút này cho đến lúc các người trở về cát bụi, ta tuyên bố các người là vợ chồng. Hãy yêu nhau và cùng chết một ngày, một giờ, đừng bao giờ xa nhau.

Họ buông hai cây bàn chải vào chiếc ly thủy tinh.

Lan Phi cười sung sướng:

- Trông chúng nó đẹp đôi không anh? Nằm bên nhau suốt ngày, suốt đêm....

- Ờ... chúng nó sung sướng hơn chúng mình nhiều...

Lan Phi vội đứng nhích ra một chút. Nàng cảm thấy trong giọng nói của Quang có những âm thanh khả nghi.

Khuya rồi anh à... – Nàng nói – Em thấy đêm nay chúng mình nên đi ngủ sớm một chút. Em phải tắm mới ngủ được...

- Anh nằm đọc sách...

Quang đi về góc phòng của chàng. Lan Phi đi lên khu giường ngủ của nàng thay quần áo rất lẹ. Một lát sau, nàng bận chiếc áo ngủ – áo lụa rộng thùng thình, hở cổ,

ngắn tay, dài xuống quá đầu gối – đi như lướt, như bay vào phòng tắm.

Quang tắt ngọn đèn lớn, chàng bật ngọn đèn con đầu giường rồi nằm xuống, mở tập sách học.

Có tiếng nước chảy rào rào vang nhẹ trong cái êm vắng của gian phòng gần nửa đêm.

Bên ngoài, Hoàng Chủ Nhân nhấc tai ra khỏi cánh cửa, chàng mỉm cười. Chàng đã hiểu sự bí mật của người thiếu nữ xinh như mộng này. Nàng quả là một thiếu nữ khác thường. Nàng từ Đại Học Xá ra đây mượn nhà ở chung với người yêu, nhưng nàng không cho người yêu “yêu” trước ngày cưới.

Đó là một chuyện thuộc loại chuyện mà người ta tưởng chỉ có thể xảy ra trong tiểu thuyết, nhưng như những chuyện xảy ra trong tiểu thuyết vẫn có thể thực sự xảy ra trong cuộc đời; chuyện trai gái sống chung phòng mà không yêu nhau, không “tiền dâm, hậu thú” đã và đang xảy ra trong Nguyệt Điện.

Hoàn lắc đầu mỉm cười một mình. Chàng đã lắm khi tưởng rằng người sống chung phòng với Lan Phi cũng là một thiếu nữ. Chàng vào phòng. Vài phút sau, chàng trở ra, tay cầm một chai nước lã. Dùng chìa khóa riêng mở cửa phòng Lan Phi rất nhẹ chàng bước vào phòng.

Quang đang nằm, cuốn sách giơ trước mặt nên không thấy Hoàng.

Bằng một giọng thân mật, như là bạn quen biết từ lâu ngày, Hoàng cất tiếng:

- Ê... năm học hả chú!

Bỗng dưng có tiếng đàn ông ngay trước mặt, Quang giật nảy mình, nhồm dậy. Cây đèn được đặt không vững trên

chiếc bàn con, bị đụng mạnh đổ ụp xuống. Quang vội nhào người ra để đỡ cây đèn.

Thản nhiên và tươi tỉnh như chuyện đột ngột vào phòng riêng của người lạ vào giữa nửa đêm là một chuyện rất thường. Hoàng Chủ Nhân đến gần Quang:

- Cứ nằm đọc sách tự nhiên đi. Việc gì mà chú phải ngồi dậy. Anh em nhà...

Quang sừng xộ:

- Sao anh vào đây được? Anh vào đây bằng lối nào?

- Cửa phòng mở, khi đi ngủ, chú phải lo đóng cửa, khóa cửa đàng hoàng chứ! Tôi là Hoàng, chủ nhà này...

Tôi biết anh là chủ nhà này rồi! Nhưng đêm anh vào đây làm chi?

Hoàng đến bên cửa sổ, cầm chai nước lã tưới vào mấy chậu cây hoa đặt trên thành cửa. Chàng nhẩn nha giải thích:

- Tôi là chủ nhà...

- Chủ nhà thì sao...?

- Là chủ nhà... Tôi có một vài cái quyền nho nhỏ...

- Quyền gì? Quyền xộc vào phòng tắm của người ta hả? Nửa đêm rồi... Không ai có quyền vào phòng riêng của người khác, chủ nhà cũng mặc... A lê... đi ra... Anh có chịu ra không thì bảo?

Hoàng quay lại nhìn Quang. Như một ông anh cả nói với cậu em không biết điều, chàng nhìn Quang bằng một cái nhìn gần như là thương hại:

- Tôi có thể trò chuyện với chú thân mật như là anh em nói với nhau không?

- Không! Không có anh em gì hết. Ai thèm anh em với anh...

Quang giận điên lên. Chàng muốn chửi thề, muốn văng tục, muốn quát ầm lên, nhưng sợ Lan Phi đang lắng nghe tiếng, chàng vẫn phải nói khẽ. Nhưng chàng túm lấy ngực áo gã đàn ông vô duyên và trơ trên ấy, đẩy gã ra cửa.

Hoàng gạt tay Quang ra:

- Trước khi chú đẩy tôi ra khỏi căn phòng này, chú cũng nhớ rằng tôi là chủ nhà, và tôi cũng có quyền trục xuất chú ra khỏi phòng này bất cứ lúc nào tôi muốn.

Quang dừng lại.

Hoàng nở một nụ cười ngạo mạn và khó hiểu:

- À... chú biết điều một chút rồi đấy. Như vậy có lợi cho chú hơn. Nếu sự hiểu biết của tôi không lầm thì chú với cô Lan Phi đây không phải là vợ chồng nhưng lại chung sống như vợ chồng? Cô ấy là một sinh viên đang sống trong trường và rất có thể cô ấy là gái vị thành niên mặc dầu... cô ấy nở nang lắm rồi. Tuy cô ấy dọn tới đây I do ý muốn của cô ấy, nhưng nếu gia đình cổ biết chuyện làm khó dễ, có thể tôi cũng bị lôi thôi lây. Vì vậy, tôi thấy tôi có bốn phận phải can thiệp một chút – một chút xíu thôi – vào đời tư của cô ấy, chú không phản đối chứ?

Hoàng vỗ nhẹ lên vai Quang:

- Chú yên trí. Tôi thông cảm chú. Tôi cũng có một thời trai trẻ sống vì yêu đương và chết vì yêu đương. Có một thời, tôi cũng khổ sở nhiều vì đàn bà. Ngày trẻ như chú, tôi nghĩ rằng cuộc đời chỉ có tình yêu là quý nhất và đời tôi không thể thiếu đàn bà. Có điều đáng kể là đến bây giờ, tôi cũng vẫn nghĩ như thế...

Hoàng cười nhẹ, tiếng cười vu vơ nhưng thâm trầm, thoát nghe tưởng như vô nghĩa nhưng sự thực chứa đựng rất nhiều ý nghĩa. Tiếng cười ấy do Hoàng thốt ra để cười sự ngốc dại của chính chàng và cũng là cười để tha thứ cho mình, cho đời:

- Tâm lý đàn bà là bí mật và phức tạp lắm – Chàng nói tiếp – Với những người đàn bà đẹp và chúng ta yêu nhau, chúng ta không bao giờ hiểu họ đang nghĩ gì, đang làm gì, sẽ nghĩ gì, sẽ làm những gì. Chẳng hạn như ta không thể bao giờ biết chắc ngày mai họ có còn yêu thương ta như hôm nay nữa không, hoặc nếu ta làm việc này, họ sẽ nghĩ gì về ta, sẽ làm gì! Đàn bà lạ lắm... – Hoàng nhè nhẹ lắc đầu, một bên lông mày hơi nhướng lên, Quang đứng yên nghe, nhưng đôi lông mày rậm và thẳng băng như một vệt mực dài vẫn nhú lại Quang tuy nghe nhưng sẵn sàng để dấm, Hoàng vẫn thản nhiên và trầm giọng nói – sự lạ lùng và bí mật của họ quyến rũ ta, bắt ta phải chạy theo họ. Họ muốn ta chạy theo họ. Họ muốn ta chạy theo họ, chiều ý họ mãi, họ sẽ chán ta, họ sẽ coi thường ta. Họ sẽ bỏ rơi ta để chạy theo kẻ khác. Muốn được yêu đàn bà, chúng ta phải bắt họ yêu mình, chúng ta phải dành phần chủ động. Nhưng chủ động là làm gì, làm cách nào để dành phần chủ động, và chủ động như thế nào? Đó là tất cả vấn đề.

Từ phía phòng tắm, tiếng nước chảy đột nhiên lớn hơn. Vô tình, Quang để cho Hoàng đẩy nhẹ vai chàng đứng bên cửa sổ:

- Nhưng chú yên trí, tôi sẽ giúp chú. Tôi sẽ đem kinh nghiệm sống của tôi ra để giúp chú. Trước hết, chúng ta hãy nhận xét tình hình. Có chuyện gì xảy ra nào? Cô Lan Phi là một thiếu nữ con nhà gia giáo, giai cấp trên bậc trung lưu một chút, thông minh, có học, giàu tình cảm, có

tâm hồn mơ mộng và lãng mạn vừa phải, không lơ lửng mà vẫn vẫn minh. Nói tóm lại, cô Lan Phi là một thiếu nữ hoàn toàn trong cái vũ trụ mà muôn vật đều có giá trị tương đối này...

Như một giáo sư giảng bài, Hoàng lên giọng:

- Cô Lan Phi... nếu tôi không lầm, chưa đến hai mươi một tuổi. Thân thể cô nầy nở hoàn toàn. Cô Lan Phi đã là một người đàn bà.

Quang ghét nhất kẻ nào dám nói động đến thân thể Lan Phi, dù là động đến rất xa. Giọng nói thản nhiên như một thầy thuốc và cái vẻ tự cho mình có thẩm quyền của Hoàng Chủ Nhân như làm cho Quang thức tỉnh, chàng lại xô gã đàn ông khả nghi ấy ra cửa:

- Anh không có quyền nói đến cô ấy. Tôi cấm anh, chủ nhà cũng mặc, anh ra khỏi ngay...

Hoàng đi giật lùi ra cửa nói nhanh:

- Tôi chỉ muốn giúp chú. Tôi nhiều tuổi hơn chú, nhiều kinh nghiệm hơn chú... nếu không nói đến cô ấy, làm sao tôi giúp chú cho được?

- Mặc xác tôi. Đi ra...

Có một sự xô đẩy, giằng co nhau xảy ra. Cuộc xô đẩy rất ngắn. Căn phòng này chỉ có thể có một người đàn ông. Người đàn ông thừa bị tổng ra hành lang.

Nhưng người đóng cửa không phải là cậu sinh viên bác sĩ tương lai mà là Hoàng Chủ Nhân. Như một danh thủ judo, Hoàng đã lừa đẩy Quang ra khỏi phòng, nhân lúc Quang lấy sức mạnh để đẩy chàng Hoàng nhanh tay đóng ngay cửa lại. Cửa được đặt khóa bên trong, Quang không có chìa khóa nên không làm sao mở cửa trở vào được.

Chủ Nhân Nguyệt Điện vừa quay lại thì cửa phòng tắm hé mở.

Lan Phi bước ra trong tấm áo ngủ bằng lụa trắng mỏng tanh hoa giấy "pơ luya". Ngọn đèn sau lưng nàng làm cho thân thể nàng hiện rõ, nổi bật giữa làn lụa mỏng. Một thứ mùi đặc biệt do da thịt đàn bà với xà bông thơm và nước lạnh tạo thành, bay ngào ngạt tới chỗ Hoàng.

- Anh nói chuyện với ai vậy anh...? Nàng nhìn xuống và thấy Hoàng nhìn lên - Ồ...

Hoàng cười tươi:

- Lan Phi... em bận áo ngủ đẹp quá. Em bận áo nào cũng đẹp...

Và chàng nghĩ thầm - "Em không bận gì cả chắc là còn đẹp nữa. Đẹp nhất...!" Trong giây phút ấy, chàng thấy rằng Lan Phi đẹp thực, đẹp nhất trong số những người đẹp đã sống, đã ngủ, đã tắm trong tòa nhà Nguyệt Điện của chàng.

- Anh Quang đâu ạ?

- Em hỏi ai?

Tiếng đập cửa thùm thụp vang lên, Lan Phi lướt ra mở cửa, Quang nhảy xổ vào phòng.

Nhanh trí - tuy chưa hiểu rõ có những chuyện gì vừa xảy ra trong lúc nàng tắm - Lan Phi biết ngay là nàng phải nói nhiều:

- Anh làm chi ngoài đó? Em giới thiệu anh đây là ông Hoàng, ông chủ...

Quang hùng hổ:

- Không có chủ chiếc gì cả... Gặp nhau rồi... A- lê... Đi ra...

Lan Phi mở rộng đôi mắt đen, tròn xoe nhìn Quang nắm lấy cánh tay ông chủ nhà đẩy ra cửa. Nàng kêu lên:

- Anh làm gì mà dữ vậy? Có bỏ ông ấy ra không ạ!

Hoàng nói rất nhanh:

- Tôi muốn bàn với cô Lan Phi về chuyện mượn nhà...

Câu nói của Hoàng có mãnh lực làm cho Quang dừng lại.

Hoàng trở vào phòng, chàng sửa lại cổ áo và mỉm cười:

- Tôi có chuyện cần nói với cô Lan Phi, người mượn căn phòng này.

CHƯƠNG 7 -

an Phi lo lắng nhìn Hoàng:

- Còn có chuyện gì cần nói nữa?

Lan Phi tưởng như vậy là xong rồi. Coi như không có Quang đứng ở đấy, coi như cõi đời này không có Quang, như căn phòng tối có ánh đèn rất mờ ảo này chỉ có Lan Phi và mình, Hoàng giơ một ngón tay ngọ nguậy trong không khí. Ngón tay chỉ về phía mặt và ngực Lan Phi, Hoàng khiển trách nàng như với một cô bé con:

- Cô xấu lắm nghe...! Cô làm cho tôi tưởng rằng cô đến mượn chung nhà với một cô bạn gái...

Lan Phi không biết phải tự biện hộ làm sao cho xuôi. Quang "phang" ngay một câu ngang như cua:

- Mai dọn đi, cóc cần...

Vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy ai nói gì cả, Hoàng mở rộng bàn tay ra để chặn khi Lan Phi mở miệng toan nói. Miệng nàng tròn như chữ Không.

- Cô không cần phải xin lỗi. Tôi không cấm cô. Nhưng tôi bắt buộc phải có đôi lời bày tỏ thái độ của tôi đối với cái tình trạng... người mượn nhà không được hợp lệ này...

Đến lượt Lan Phi ngắt lời Hoàng:

- Tại sao lại không hợp lệ? Chúng tôi ở đây hợp lệ hơn ai hết là khác.

- Tôi biết thế, cô biết thế... nhưng một nỗi là Đại úy Lê, Trưởng Ty Kiểm tặc Đô Thành, lại không biết như thế...

Bốn hàng mi dài quanh mắt Lan Phi chớp lia:

- Ty Kiểm Tục?

- Phải. Ty Kiểm Tục – Hoàng gật đầu – Ông ấy làm việc theo luật pháp, không bao giờ nghĩ đến tình. Ông ấy lại đa nghi như Tào Tháo, có gì lạ là cho điều tra ngay. Khu phố này được yên tĩnh cũng là nhờ ông ấy. Không có một em chơi bời nào, dù là chơi bời loại sang, tiếp toàn quan to, lọt được vào khu này. Chắc cô cũng dư biết... cô tới đây mượn nhà, tôi là chủ nhà, tôi có bốn phận phải thêm tên cô vào sổ gia đình... Ít nhất, cô và tôi phải nói giống như nhau khi nửa đêm, có cảnh sát vô xét nhà.

Nghe Hoàng Chủ Nhân nói như vậy, Lan Phi biết ngay là Hoàng sẽ không làm khó dễ nàng về việc nàng để Quang tới đây chung sống. Nàng nhìn nhận rằng khi tới mượn nhà, nàng không nói rõ rằng nàng sẽ chung sống với một người bạn trai, và sự chung sống này trước mắt người ngoài, có nhiều sự khả nghi. Nàng thở ra một hơi dài và nhẹ rồi nói:

- Để Lan Phi nói rõ về chuyện này cho anh nghe. Lan Phi và anh Quang là...

Quang đứng lịm người đi vì tấm áo ngủ kiểu: đầm, rộng thùng thình, choàng từ đầu xuống chân, hở vai, hở đôi tay và mỏng tanh của Lan Phi. Chàng không muốn một kẻ đàn ông nào khác, ngoài chàng ra, được ngắm Lan Phi trong những tấm áo hấp dẫn gợi cảm như vậy. Chàng chỉ muốn choàng một chiếc mền lên vai nàng hoặc đẩy nàng vào phòng tắm khóa chặt cửa lại.

- Em đi vô trong kia, để anh thanh toán chuyện này cho...

Đây là lần đầu tiên trong ngày Quang tỏ ra có thẩm quyền. Chàng hất ngón tay về phía giường ngủ của Lan Phi. Sự biểu dương thẩm quyền này được Lan Phi chấp nhận. Nàng chỉ ngần ngại khuyên cáo:

- Anh Hoàng là chủ nhà. Anh muốn giúp tụi mình, em không muốn to tiếng...

Ngón tay cái của Quang hất hất, thêm mấy cái về phía giường ngủ:

- Biết rồi. Yên trí... Đi lên đi...

Ngón tay cái hướng lên trần nhà hất hất của Quang trông rất hách, chứng tỏ chàng có đầy đủ thẩm quyền. Quang đợi cho nàng khuất vào sau tấm màn làm bằng một thứ vải ni lông đặc biệt, óng ánh trông như nhung rồi mới hất hàm ra hiệu cho Hoàng Chủ Nhân đi về phía cửa sổ. Đứng ở đây, nói chuyện nho nhỏ và chõ ra vườn, chàng không sợ Lan Phi nghe tiếng.

Quang nghiêm nét mặt:

- Anh muốn gì?

- Trước hết... Cậu có phải là thanh niên Phật tử không?

Quang lắc đầu:

- Tôi là Hướng Đạo Sinh Thiên Chúa giáo. Hoàng Chủ Nhân giơ ngay bàn tay trái ra để bắt tay Quang. Một nụ cười gần như là mừng rỡ nở trên môi Hoàng:

- Rất hài lòng! Một sự tình cờ có thể là hàn hữu – Hoàng Chủ Nhân nói bằng một giọng bằng hữu chân thành – Tôi cũng là Hướng Đạo Sinh Đoàn Lam Sơn Hà Nội, tôi cũng có một nửa đạo Thiên Chúa trong linh hồn tôi. Mẹ tôi là người đạo gốc.

Quang miễn cưỡng bắt tay trái Hoàng:

- Chúng ta là anh em... đồng đạo! – Hoàng tiếp – Lại ở chung một nhà. Sự giao thiệp giữa chúng ta, bắt đầu từ giây phút này, có những màu sắc mới. Tôi với chú không chỉ là ông chủ nhà với người thuê nữa. Tôi với chú... đồng đạo!

Như danh từ “đồng đạo” là một cái gì quý báu và thiêng liêng, Hoàng Chủ Nhân nhắc lại bằng một giọng thành khẩn:

- Chúng ta đồng đạo. Tôi lại càng có phận sự phải giúp đỡ chú về mặt tinh thần. Hơn cả phận sự, đó là một nhiệm vụ... Tôi rất lấy làm hân hạnh được giúp đỡ chú...

Hoàng Chủ Nhân nói thao thao những danh từ rỗng tuếch theo nhau lướt êm trên môi chàng: nhiệm vụ, phận sự, hân hạnh, tinh thần... v.v... Quang đang thắc mắc không hiểu anh chàng chủ nhà lảm chuyện này đang muốn kiếm chuyện gì nên không chú ý đến những danh từ. Chàng lại bặt suy nghĩ về chuyện tại sao kẻ đối thoại với chàng chỉ giới có bà mẹ của hắn là người có đạo Thiên Chúa thôi mà lại là đạo gốc.

Hoàng lắc đầu và vỗ nhẹ lên vai Quang:

- Chú tin tôi đi. Cái chương trình sống chung mà không “yêu” nhau trước ngày cưới của chú và Lan Phi không thể nào thực hiện nổi đâu!

Quang trở mắt:

- Tại sao anh biết?

- Tôi đoán biết. Tôi có nghiên cứu Tâm Lý Học và... Hoàng hạ giọng – Có một thời gian, tôi là nhân viên của XÊ- I- A.

Hồi chín giờ tối, tôi chưa biết rõ về những chuyện xảy ra trong căn phòng bên này, nhưng từ mười giờ, tôi đã biết. Cái chương trình ấy hoàn toàn vô lý và điên khùng, tôi đoán quyết với chú là không thể nào cô chú làm được.

Người ngoài nghe lỏm chuyện, giọng nói thân tính của Hoàng Chủ Nhân với những tiếng “cô chú” ngọt sớt, không chút ngượng vấp, chắc chắn phải yên trí rằng

Quang và Lan Phi là em ruột, em họ gì đó của Hoàng, và Chủ Nhân Nguyệt Điện là một ông anh gương mẫu, đầy đủ thiện chí.

Quang rất muốn đồng ý với Hoàng, nhưng vì lòng trung thành với Lan Phi, chàng vẫn nói cứng:

- Tại sao lại không được? Nếu cả hai chúng tôi cùng muốn...?

- Chú dư biết là không được. Chú còn biết là không ổn, không chịu hơn tôi nói nữa là đằng khác – ngón tay chỏ của Hoàng ấn nhẹ vào ngực Quang, chỗ trái tim Quang – ở tận cùng sâu thẳm của lòng chú, ở trong tim chú, trong tiềm thức chú, chú biết là không được. Nàng kiều nữ phây phây, phới phới mơn mớn, thơm phưng phức kia đêm nào cũng có thể nằm ngủ yên lành cách giường chú mười lăm bước ư? Nàng năm kia và chú năm đây, ngủ yên lành suốt đêm được ư? Được chẳng? Hả? Nếu chú làm được như thế, tôi cũng có thể làm như Đoàn Dư trong Thiên Long Bát Bộ, xuất Lục Mạch Thần Kiếm ra năm đầu ngón tay, làm cánh cửa kia thủng như cái bào đu đủ ăn thịt bò khô. Không thể được! Anh- bốt- si- bư! Một triệu năm nữa, một triệu triệu năm nữa cũng không thể được!

Quang nói bằng một giọng cảm khái:

- Lan Phi hoàn toàn tin tưởng ở tôi. Tôi cố gắng thử làm việc này.

Hoàng nhìn đăm đăm vào mặt Quang y như Quang là một người đau nặng, chợt một bên lông mày của Hoàng nhếch lên. Hoàng như một bác sĩ chợt nhớ ra một phương thuốc có thể cho bệnh nhân thoát chết.

- Tôi thấy chỉ có một cách...

- Cách gì?

- Tập!

- Hà? Tập gì?

Hoàng Chủ Nhân nghiêm giọng:

- Từ ngày xưa, con người chỉ có một cách để chế ngự được tình dục và thay thế cho nhục dục, cho những khoái lạc của xác thịt, của tình dục... Đó là việc hành xác hoặc luyện xác. Các nhà tu hành phải hành xác: ăn uống kham khổ, lót gai nhọn trong y phục, dầm mình trong nước lạnh mùa đông v.v... Người không tu hành thì luyện xác, tức là tập thể dục. Ví dụ như những lực sĩ. Bọn "át lét" tuy to con, "cốt tô", trông thì hùng hồn lắm, nhưng chỉ vai u, thịt bắp thể thôi, rất kém về mục sinh lý. Đàn bà, những người đàn bà đa tình, biết sống, thông minh, đều kỵ bọn lực sĩ. Và bọn lực sĩ cũng cóc cần đàn bà. Lực sĩ chăm chỉ luyện tập mỗi ngày, và sự luyện tập ấy làm cho nhục dục tính của họ lắng xuống, thể xác họ không đòi hỏi nhục dục. Chú hiểu chưa?

- Tôi cóc hiểu gì hết. Anh nói hết chưa?

- Chú có sẵn dụng cụ gì để tập ở đây không? Tạ? Hante? Ếch- tăng- sớ?

Quang lắc đầu, chàng vừ mở miệng định nói thì Hoàng đã nhanh hơn:

- Chú chỉ còn một cách đó để tự cứu chú. Tập thể dục là hy vọng duy nhất, đầu tiên và cuối cùng của chú. Nếu không có sẵn dụng cụ, tôi khuyên chú, nên tập động tác đo đất, lên gối xuống gối, nằm ngửa ra ngồi lên, đầu ngón tay chạm đầu ngón chân. Mỗi đêm, trước khi lên giường ngủ, chú phải tập những động tác ấy càng nhiều càng tốt. Chú phải làm cả trăm cái đo đất, cả ngàn cái lên gối, xuống gối, bao giờ cho thân thể chú mỏi rời ra, giơ chân lên không nổi. Bất cứ lúc nào chú nghĩ đến chuyện yêu đương, chẳng hạn như chuyện phóng lên nằm trên

chiếc giường nệm mút kia khoan khoái biết chừng nào, bất cứ lúc nào thấy thèm hôn cô ấy, dù là hôn một cái hôn rất nhỏ, rất trong sạch, lập tức chú nằm ngay xuống, chống tay lên xuống một trăm cái cho tôi. Uých đơ! Uých đơ! – Hoàng đẩy thẳng hai tay ra trước mặt, rụt tay vào – Uých đơ! Uých đơ...! May ra chú mới thoát.

Tiếng nói của Lan Phi trên khu giường ngủ bay xuống:

- Anh... anh ấy về chưa?

Quang nắm lấy vai Hoàng, đẩy ra cửa, nói khẽ:

- Cảm ơn bồ. Hay lắm...

Hoàng bị đẩy xồng xộc ra cửa, cố ngoái lại:

- Đưa tôi đi đâu đây?

- Về phòng anh.

- Nhưng... tôi đã nói hết đâu?

- Hết rồi! – Quang mở cửa đẩy Hoàng ra – cảm ơn nhiều.

- Chú là một thằng vô...

Cánh cửa gỗ đóng ập vào mũi Hoàng.

Vài giây đồng hồ sau Hoàng lại ghé tai vào cánh cửa để nghe trộm, nhưng trong phòng im lặng hoàn toàn. Chàng cúi xuống cố nhòm qua ổ khóa, nhưng ổ khóa Tây Đức – Made in West Germany – có cái bất tiện là nhỏ tí xíu, không tròn như ổ khóa Tây, lại mỏng và dài nên không giúp chàng được gì cả. Chàng không nhìn thấy gì hết. Bỗng, chàng nghĩ ra một chuyện, chàng đi ra vườn.

Tòa nhà Nguyệt Điện làm theo kiểu nhà Tây thuộc địa, nền nhà rất cao, từ mặt đất vườn cây lên cửa sổ phòng Lan Phi cao đến ba thước. Như đã quen thuộc với cái trò leo trèo cửa sổ này, Hoàng tung mình bắt lấy thành cửa

sổ đu lên cho mũi giày vào một kẽ tường, chàng thò đầu nhòm vào phòng.

Phòng tắt đèn. Cả ngọn đèn dùng để đọc sách, đặt tạm trên chiếc ghế gỗ trên đầu chiếc giường vải của Quang cũng không được thắp. Hoàng mỉm cười khi thấy chàng thanh niên "gà tồ", theo đúng phương pháp diệt dục chàng vừa chỉ dạy đang hùng hục nằm xấp trên nền đá hoa, chân d4uỗi dài, hai tay chống lên, hạ xuống.

Cái cảnh Quang hăng hái và chăm chỉ tập thể dục vào lúc nửa đêm không làm cho Hoàng Chủ Nhân chú ý. Chàng ngược mặt nhìn lên khu giường ngủ của Lan Phi. Trên đó, sau tấm màn che, tấm thân kiêu diễm của người xuân nữ trình bày một màn thoát y vũ làm cho khán giả ghen thờ và khán giả đau tim có thể bị đứng tim mà chết.

Căn phòng tắt đèn nhưng chiếc đèn ngủ bên giường Lan Phi vẫn sáng. Vì vậy, người ở ngoài nhìn rõ bóng nàng.

Nàng giơ thẳng hai cánh tay lên để vươn vai chợt nàng ngồi nghiêng mình bất động. Nàng như nghe thấy có tiếng gì là lạ trong phòng. Nghe như tiếng ai thở phì phò. Nàng hỏi xuống:

- Anh ngủ chưa? Anh làm gì đấy?

Quang vội ngừng để trả lời:

- Anh có làm gì đâu? Anh ngủ rồi.

CHƯƠNG 8 -

ày giờ sáng một ngày tươi đẹp ở Thủ Đô Sài Gòn...

Anh Mười đi sau chị vợ vào Nguyệt Điện. Vợ Mười đi thẳng vào nhà bếp, Mười đứng lại ở giữa nhà vườn. Anh đứng móc chiếc "pip" hiệu Rope to bằng cái chén tổng trong túi ra, nhồi thuốc lào Bastos, đứng châm lửa hút và ngửa mặt nhìn lên những cây cao viền hai bên đường. Nắng sớm có nhiều màu trắng hơn màu vàng bắt đầu tô trên ngọn cây. Dù rằng trong buổi sáng nay cuộc đời của anh Mười không có gì lạ, không có một triệu chứng nào báo hiệu sẽ có sự lạ xảy ra, tự dưng anh cũng cảm thấy có một chút tình cảm yêu đời, xuất hiện trong tâm hồn anh.

Buổi sáng nào cũng theo sau chị vợ tới đây – đi sau đôi mông đầy, lớn như hai cái thùng đựng cốm mùa thu của dân làng Vòng Bắc Việt – buổi tối nào cũng lẻo đẻo đi theo vợ về nhà, suốt ngày chịu đựng sự chỉ trích, cảnh nhắc của chị vợ lăm chằm, anh Mười sợ dĩ còn sống được là nhờ có những buổi sáng trời đẹp như thế này. Con phố này là một con phố ngang vắng, tiếng xe cộ di chuyển của người đi làm từ đường lớn ngoài kia chỉ vang nhẹ tới đây. Trong một vòm cây nào đó có tiếng chim ríu rít, Mười đứng ngửa mặt thở khói thuốc khói xanh vào làn không khí hã còn ẩm ướt, đôi mắt nheo lại, lắng tai nghe tiếng chim ấy.

Dưới mái nhà Nguyệt Điện, cánh cửa phòng Lan Phi mở ra lối đi chung. Quang, y phục đàng hoàng, đi giày mocassin, tay ôm tập sách, trên đường đi đến Đại Học Y Khoa. Lan Phi, đã rửa mặt và chải tóc tạm, búi lên đỉnh

đầu, đưa người yêu ra cửa. Nàng đứng nửa trong nửa ngoài cánh cửa:

- Cần thận nghe anh, Lái xe chậm chậm chứ. Anh đừng chạy xe nhanh, em không chịu đâu...

Nàng dặn dò chàng y như một cô vợ trẻ dặn chồng.

- Em nhất định "cúp cua" hôm nay hả?

- Nhất định! – Nàng đáp – Sáng nay bên em cũng chẳng có gì. Hai giờ thực tập. Em cần thì giờ ở nhà sửa soạn nhà cửa cho thật đàng hoàng. Mình còn thiếu thốn nhiều thứ quá. Nhà đầu tiên của chúng mình mà bị thiếu thốn em chịu không nổi. Em phải đi chợ sắm các thứ cần dùng. Còn thiếu nhiều lắm anh ạ.

Đi được vài bước. Quang quay lại. Lan Phi vẫn nửa người trên nhô ra, nửa người dưới trong phòng, âu yếm nhìn theo chàng:

- Anh không muốn em gượng nhẹ cái thằng cha bắt lương này nữa... – chàng chỉ tay vào cánh cửa phòng trước mặt nàng – nếu nó còn mò sang bên mình, nói vớ vẩn...

Lan Phi giơ ngón tay trở lên miệng:

- Anh... nói khẽ chứ. Sợ hấn nghe tiếng...

- Anh cần cho nó nghe. Nếu nó sang bên mình giở trò ấm ở hội tề anh sẽ đâm vỡ mặt nó. Em nói cho hấn biết là anh không muốn thấy mặt nó bên phòng mình. Em cũng không được nói chuyện với nó. Nếu em còn nói với nó tức là em khuyến khích nó, em coi thường anh...

Lan Phi nở một nụ cười thông cảm và đại lượng.

- Biết rồi người hùng... đi học đi, người hùng!

Quang đi rồi, Lan Phi trở vào nhà, nàng chưa trải lại xong chiếc niệm giường thì cánh cửa phòng đã mở nhẹ, một thiếu phụ bước vào.

Thiếu phụ đó là Minh Nhung. Sáng nay nữ giáo sư Line Em Em bận bộ đồ đầm áo liền với váy màu lam. Trông nàng sang và lịch sự rõ ra một "first class lady", nét mặt nàng nghiêm trang, hơi có vẻ lạnh lùng. Nàng đứng lại giữa phòng đảo mắt nhìn quanh như muốn tìm những dấu vết ghi lại một đêm phạm tội của cô cháu, Lan Phi vội vàng xuống phòng chào đón bà dì.

Lan Phi chưa kịp nói, nụ cười chào đón chưa tắt trên môi, Minh Nhung đã phủ đầu:

- Sáng nay, Dì bạn. Dì chắc Lan Phi cũng không có nhiều thì giờ. Chắc Lan Phi đang cần sửa soạn để đi học. Vì vậy, Dì không muốn dài dòng. Chúng ta nói ngay vào chuyện. Dì vừa thấy anh Quang ở đây đi ra? Anh ấy mới đến đón Lan Phi đến trường?

- Dì ngồi đây đã nào. Để Lan Phi nói Dì nghe... Lan Phi cũng đang muốn nói rõ với Dì tất cả những chuyện Dì vừa mới hỏi.

- Nói đi, Dì nghe...

- Lan Phi mời anh Quang đến đây ở chung. Ở chung thôi, Ở chung theo nghĩa đen, không có một chút nào lộn xộn cả. Đêm anh Quang ngủ ở đây, Lan Phi ngủ trên kia...

Minh Nhung mỉa mai:

- Lan Phi ngủ mãi tận trên kia? Xa những mười mấy bước. Thấy rõ sự lố bịch và đui lý của mình, Lan Phi trở thành liều và bướng, nàng nhìn thẳng vào mặt Bà dì với một đôi mắt thách thức:

- Vâng, không có một chuyện gì bậy bạ xảy ra cả.

Minh Nhung cười xòa:

- Honni soit qui mai y pense...! Kẻ nào nghĩ bậy là kẻ đó xấu phải không cháu?

- Vâng, cháu với Quang yêu nhau và dự định kết hôn với nhau. Chúng cháu sống chung rất trong sạch, rất "platonique" để tìm hiểu chúng cháu có hợp tính, hợp nết nhau không. Cháu muốn được biết chắc chuyện đó trước khi kết hôn...!

Như đằm, Minh Nhung bực dọc giơ hai tay lên, rồi buông xuống, chiếc sắc da cầm tay đập nhẹ vào đùi nàng:

- Tìm hiểu tính nết trước khi kết hôn? Nên lắm! Nhưng thiếu gì cách tìm hiểu. Hai người sống riêng với nhau trong một căn phòng như thế này thì... tìm hiểu cái gì cho nổi? Lan Phi... Cháu, Dì không muốn sống sượng, cháu biết hơn ai hết là Dì không muốn tỏ ra thô lỗ tục tằn... nhưng mà cháu có còn việc gì phải làm khác không...?

Lan Phi giả vờ không hiểu:

- Cháu còn phải học để trở thành cô Dược Sư...!

- Cuộc tìm hiểu của cháu ở đây, chín tháng nữa... sẽ đem lại cho cháu một kết quả bằng xương bằng thịt...

- Nhưng chúng cháu không làm bậy thì... thì... làm sao xảy ra chuyện ấy cho được?

Khi nói câu sau, Lan Phi ngây thơ và chân thành thực tình. Nàng có lý trong cái ngây thơ của nàng "nếu trai gái không nằm với nhau, làm sao người nữ có thai, sinh con cho được?" không thể nói gì hơn. Nữ giáo sư Line Em Em thở dài:

- Đêm qua, Quang ngủ ở đây?

Với cái dáng điệu của một người tuyệt vọng, Minh Nhung chỉ tay vào chiếc giường vải đã được xếp lại, đặt dựa góc tường.

Lan Phi thấy câu hỏi ấy của bà Dì thật là thừa đầy ngớ ngẩn và chẳng có một tí "tiến sĩ", thạc sĩ văn chương" nào

cả. Nhưng nàng cũng phải gật đầu:

- Vâng,

- Còn cháu, cháu ngủ một mình trên giường kia? Suốt đêm?

- Vâng. Nếu Dì muốn cháu phải thề... Dì mới tin...

- Quang nó bằng lòng như thế? Nó chịu như thế?

Mặt Lan Phi cười tươi lên. Nàng kiêu hãnh:

- Vâng. Anh ấy hoàn toàn đồng ý với cháu. Anh ấy sốt sắng cộng tác với cháu để làm cuộc sống chung này. Chúng cháu gọi đây là một cuộc thí nghiệm.

Như một kẻ vừa chiến đấu cam go và vừa thất bại, Minh Nhung mệt mỏi buông mình ngồi xuống ghế.

- Dì chậm tiến quá mất rồi. Các cô sinh viên đời nay văn minh quá xá. Đến nay, Dì mới biết những tư tưởng, những lý thuyết về tình yêu, về gia đình xã hội mà Dì dạy ở trường đều lạc hậu, đều bị "đế pát-xê" tự bao giờ rồi. Dì đến phải xin từ chức dạy học.

Lan Phi cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Nàng im lặng chờ đợi các đợt tấn công mới.

Vài giây sau, Minh Nhung mới tiếp:

- Nếu có thể biết chắc chắn được rằng Quang nó sẽ không đổi ý, nó sẽ giữ được như thế mãi mãi...

- Dì đừng lo. Anh ấy đang hoang lắm. Khi anh ấy đã quyết định làm một việc gì, anh sẽ làm cho kỳ được.

Minh Nhung lại thở dài:

- Chỉ sợ nó lại quyết định... không chịu ngủ riêng thì mới là chết: Hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, yêu nhau, sống chung trong một căn phòng mà... không có gì xảy

ra cả...? Vô lý...! Có hai người đều là gỗ đá thì mới không có gì... Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén...

Đôi mắt trong đẹp của Lan Phi mở rộng nhìn Minh Nhung, đôi mắt nặng những trách móc:

- Văn minh như Dì mà cũng nói câu ấy ư?

Minh Nhung đỏ mặt:

- Đôi khi mình không nói được, cháu ạ. Các cụ ngày xưa không phải là nói sai hết cả đâu. Các cụ có kinh nghiệm, các cụ nói theo kinh nghiệm...

Hai Dì cháu lại im lặng. Bầu không khí tươi mát của buổi sáng đẹp trời, nắng vàng trở nên nặng nặng. Minh Nhung – một lần nữa – lại thở dài:

- Dì không biết cháu có ý dọn lại đây. Nếu biết Dì đã làm hết cách để ngăn cản. Lan Phi muốn ra ở ngoài mà không cho Dì biết trước, thật là bậy. Ở đây, Lan Phi còn phải đề phòng một người nữa...

- Ai hả Dì?

- Ông chủ nhà này!

- Dì nói ông Hoàng à? Ông ấy có gì đâu mà phải đề phòng ạ? Cháu chỉ thấy ông ấy vui vẻ và dễ tính...

Line Em Em chột nở một nụ cười, cay đắng nhiều hơn là mỉa mai:

- Hồi nãy, Dì lo sợ về chuyện Quang sống ở đây với cháu, nhưng cũng có thể Quang ở đây, bên cháu suốt ngày, đêm, cũng là một chuyện hay. Quang sẽ bảo vệ cho cháu.

Lan Phi nhìn đôi lông mày. Nàng thấy bà Dì – người mà cách đây hai năm. Nàng còn cho là tối tân nhất thế giới và văn minh hoàn toàn – có vẻ khó hiểu quá. Nàng chưa đoán biết là Minh Nhung định áp dụng chiến thuật gì đây với nàng. Vừa vài phút trước, Dì nàng làm như việc

Quang ngủ đêm trong căn phòng này là một tội trọng, một hành động thương luân bại lý khủng khiếp, nhưng cũng ngay sau đó bà ta lại cười duyên và tuyên bố rằng việc Quang ở bên nàng lại là hay, hữu ích. Nàng nhận xét đã nhanh, phán đoán, "bắt mạch" đã giỏi, nhưng Dì nàng thay đổi lập trường nhanh quá.

Nàng để hết tâm trí vào cuộc đối thoại để đề phòng tránh những ngọn đòn bất ngờ của đối phương. Trong khi chờ đợi đỡ đòn và đánh đòn, nàng thở dài và biểu lộ sự bức dọc:

- Không biết bao giờ Dì mới chịu nhận cho là cháu đã lớn rồi cháu không còn nhỏ dại đến nỗi cần người khác nâng đỡ hoặc dắt đi chơi nữa. Cháu có đủ sức tự vệ.

Sự ngạc nhiên của Lan Phi càng tăng thêm khi Minh Nhung công nhận ngay:

- Có thể cháu nói đúng. Nhưng cũng chính vì thấy Lan Phi đã lớn, lớn... vừa chưa lớn hẳn... nên Dì mới lo, Lan Phi kể lại cho Dì nghe câu chuyện từ đầu coi nào. Vì lý do nào Lan Phi lại có ý định mời Quang về đây sống để thử tính nết?

Lan Phi ngồi dựa lưng vào thành ghế, nàng kể tất cả những gì nàng có thể kể được về mối tình, dây liên lạc giữa nàng và người yêu, cho bà Dì nghe. Nàng là sản phẩm của một mối tình tan vỡ, một gia đình ly tán, nơi mà "tình yêu không cần phải có chính trị xách cặp đi vô cùng lững thững đội nón đi ra". Trước khi cõi đời này có nàng, cha mẹ nàng đã yêu nhau. Vì có yêu nhau cha mẹ nàng mới kết hôn, nhưng tình yêu ấy không bền: hai ông bà xa nhau, cha nàng, theo sự nhận định của nàng, còn tìm thấy một tình yêu khác, có thể là nhỏ hơn và không đẹp bằng mối tình cũ, với một cô vợ bé, nhưng cuộc sống của mẹ nàng thì hoàn toàn ủ dột và u buồn. Nàng không

thể biết tại sao cha mẹ nàng hai mươi năm trước yêu nhau, có thể chết vì nhau, có thể không lấy được nhau thì chết mà mười năm sau đó, lại không yêu nhau nữa lại đứng đưng đến cái độ gần như là thù hận nhau? Theo nàng nghĩ, có thể chính cả cha mẹ nàng cũng không hiểu tại sao. Nàng thấy rằng trong dòng họ nàng, họ Mẹ, hình như là có "gió" ly dị, có mà con gái bỏ chồng...

Nói tới đây, Lan Phi giả vờ như bà Dì nàng – bà Dì cũng ly dị chồng như Mẹ nàng – là người ngoại họ, một người hoàn toàn xa lạ với cái "mả con gái bỏ chồng" của họ ngoại nàng. Tuy vậy, nàng cũng bỏ chuyện đó lướt nhanh sang trường hợp riêng của nàng.

Từ khi mới biết suy nghĩ, nàng đã thắc mắc nhiều về trường hợp của cha mẹ nàng. Nàng rất sợ sự tình yêu tan vỡ, sợ chuyện yêu nhau rồi đứng đưng lạnh nhạt với nhau. Nàng không muốn sống cô đơn, buồn tủi như mẹ nàng. Khi nàng gặp và yêu Quang, sự ly tán của gia đình nàng càng ám ảnh nàng dữ dội. Nàng muốn biết chắc rằng nàng và người yêu có yêu nhau đến cái độ có thể sống với nhau suốt đời chẳng.

Nàng kể bà Dì nghe công trình khó khăn của nàng trong việc thuyết phục Quang chấp nhận cuộc thí nghiệm sống chung nhà mà không "yêu" nhau trước ngày cưới này. Họ sống chung với mục đích tìm hiểu xem cho có thật là hợp tính, hợp nết, có thể chịu đựng nhau lâu dài hay không. Có lẽ trước nàng, chứ có một cô gái nào có sáng kiến táo bạo này. Nàng hy vọng và tin chắc là nàng sẽ thành công. Bất cứ cuộc thử thách xoay chiều về hướng nào, nàng cũng có lợi, và Quang cũng có lợi. Nếu họ không chịu nổi nhau, họ sẽ xa nhau kịp thời để khỏi phải hối hận về sau. Chàng và nàng sẽ không phải chịu cảnh góa chồng mà chồng có vợ bé góa vợ mà đi lấy người khác v.v... với tư cách thông tin, nàng báo cho Minh Nhung biết rằng đêm

qua, đêm thứ nhất và cũng là đêm nguy hiểm nhất cuộc đời họ hoàn toàn bình thường không có gì gay cấn xảy ra cả. Nghĩa là mọi sự đều tiến theo đúng chương trình dự định.

Đến đoạn cuối bài thuyết trình của cô cháu gái nữ sinh viên, nữ giáo sư Em Em đã thấy và đã phải nhìn nhận cô cháu nàng là một cô gái mới có nhiều sáng kiến đáng sợ và có nhiều khả năng dẫn dắt đàn ông làm theo ý mình.

Line Em Em cầm chiếc sắc tay, nàng đứng dậy:

- Dì thấy Lan Phi có vẻ những chuyện Lan Phi đang làm. Dì chỉ còn có thể hy vọng Lan Phi sẽ không có điều gì hối hận sau này. Dì phải vào trường... – nàng nhìn đồng hồ tay – Dì có lớp chín giờ, Lan Phi nên cẩn thận.

Chị Mười đang quét lối đi, chị dừng chổi, cười tươi với Minh Nhung:

- Cô giáo... cô giáo dọn về nhà mới được như ý không ạ?

Minh Nhung nhớ đến căn phòng nhỏ, hẹp, với một số đồ vật tốt cần, như một căn phòng lính, nơi nàng nằm trần trọc suốt đêm qua trên chiếc giường sắt kọt kọt rên xiết mỗi khi nàng trở mình, nàng gượng cười:

- Không được bằng ở đây, nhưng cũng tạm được. Ông Hoàng có nhà không chị?

- Cậu ấy vừa ra phố, có lẽ cậu ấy đi cắt tóc.

Chị Mười "tồ" luôn:

- Cô còn lạ gì tính cậu Hoàng. Đàn ông gì mà chải chuốt hơn đàn bà. Tôi cứ thấy năm ngày là cậu ấy đi cắt tóc một lần. Đã thế lại còn chọn thợ. Lần nào cũng phải cắt anh thợ đó là mới được. Lão Mười nhà tôi cũng tập tễnh học cậu ấy, định đi theo lên tận đâu tận đâu cắt tóc, tôi cấm ngay. Lão nhà tôi hai tháng mới cạo một lần, có sao

đâu... Cô có phải vô trường gấp lắm không? Mời cô vô uống một ly cà phê. Để tôi pha cô một ly đặc biệt... cô vẫn thích cà phê của bếp Mười lắm mà...?

Minh Nhung lại nhìn đồng hồ, gần đến chín giờ rồi. Giờ này, nàng bắt đầu đi tới trường là vừa. Nhưng người đàn bà – hơn nữa, người đàn bà đa tình – trong Minh Nhung đánh ngay một chưởng làm cho người nữ giáo sư ở chung trong nàng bay ra xa đến năm sáu chục dặm, nàng muốn nghe chuyện Hoàng, muốn nhìn lại nói Hoàng ăn nhiều buổi cơm, ăn thật là ngon, nơi nàng đã ngồi trò chuyện, nói thật ít, cảm thông thật nhiều với chàng.

Chỉ mới xa nơi này có một đêm, nàng đã thấy nhớ như nhớ. Dường như nàng cảm giác rằng nàng đã xa nơi này lâu lắm rồi. Trong những ngày vào đây, nàng đã đứng đứng, với nơi này lắm rồi. Nhưng nàng chỉ đứng đứng, chỉ tưởng rằng nàng sẽ bỏ đi xa được, khi nàng còn ở đây mà thôi. Đi ra khỏi Nguyệt Điện, nàng thấy một nỗi tiếc thương và nhớ nhung đột ngột đến tràn ngập tâm hồn. Nghĩ rằng lát nữa, nàng có vào lớp chậm vài phút cũng không sao, vì cả năm nay, nàng chưa từng vào lớp trễ phút nào, và buổi học nào nàng cũng ra sau học trò, Minh Nhung đi theo chị Mười vào phòng Hoàng Chủ Nhân.

Chị Mười cười khoái chí để lộ hàm răng Phernandel:

- Nực cười quá... Thiệt trời hại cậu ấy. Thấy cô sinh viên dọn đến, ông cậu cuống lên, bắt tôi làm gà quay, nem rán để đãi. Có cả rượu "săm banh" đàn hoàng cũng như đêm đầu tiên cô dọn đến đây đó...

Bếp Mười cười hì hì trong lúc nữ giáo sư Minh Nhung chết điếng:

- Bồn cũ soạn lại mà cô... Ôn cậu chỉ có một cách ấy đem xài lại hoài... không ngờ cô bé ấy đã có chồng rồi. Lúc đầu, mới thấy cô bé đến, tôi ngán quá. Tôi nghĩ đúng là

chuột non chui vào bầy, mỡ để miệng mèo, ông cậu lấm la, lấm lét đúng là quạ thấy gà con. Mãi đến tối qua, ông cậu vẫn còn chưa biết là cô bé có bồ chưa mà! Hì... hì... chắc là ông cậu vỡ mộng cay cú lắm:

Minh Nhung là người thứ nhất ngạc nhiên khi nàng thấy nàng lên tiếng bên vực Hoàng Chủ Nhân:

- Theo tôi, Hoàng cũng không đến nỗi nào...! Nàng suy nghĩ vài giây, nét mặt buồn và thương hại – Tôi hiểu anh ấy. Anh ấy là người cần tình yêu, tình thương, một người cô đơn. Anh hy vọng tôi sẽ đem lại cho anh những tình cảm mà anh thiếu thốn.

Bếp Mười trợn tròn đôi mắt nhìn Minh Nhung:

- Hờ... Hờ... Nữ giáo sư dạy khoa tâm lý như cô mà còn nói thế thì... hơi ngây thơ quá đấy, cô giáo ạ.

Minh Nhung không giận, nàng nhìn chị bếp bằng một đôi mắt bao dung:

- Tôi nghiên cứu nhiều về tâm lý nhất là tâm lý thiếu nhi. Do đó, tôi rõ tâm lý anh Hoàng. Anh ấy... tâm hồn, tâm lý ảnh... vẫn hoàn toàn là trẻ con. Đúng thế. Có lẽ chị không nhận thấy nhưng có những bằng chứng rõ ràng. Tỷ dụ như anh ấy tặng tôi một con búp bê nhồi bông... chỉ có trẻ con mới tặng bạn gái búp bê...

Giận quá, chị Mười nói lấp:

- Cậu... cậu... cậu ấy tặng cô... con... con... búp bê... mà... cô... cô

Như nhện không nổi chị ngoắt tay:

- Cô... cô... qua đây...

Chị Mười dẫn Minh Nhung vào phòng ngủ của Hoàng Chủ Nhân. Chị mở một ngăn tủ, cho Minh Nhung thấy có tới

cả tá búp bê nhồi bông – toàn là khí mắt trố – ngồi chồm hổm bên trong:

- Cậu... cậu... bé con ngây... ngây... thơ của cô đây, cầu ấy có sẵn cả chục món đồ như thế này... có cô trẻ con thì có...

Chị hung hăng mở một ngăn kéo:

Còn đây là kho dự trữ chìa khóa trái tim. Cô nào đến cũng có một chìa khóa vẽ trái tim... heo rướm máu. Cô nào cũng tưởng chỉ có mình có một chìa khóa tim heo cả lũ đây. Mại vô... mại vô... lâu lâu mới có một lần, mua một biểu một...

Nữ giáo sư tâm lý Minh Nhung trước đây chìa khóa có sơn hình trái tim năm sắp lớp, chóng mặt mỗi đầu gối như muốn xỉu. Chị Mười thương hại đẩy nàng đến bên một chiếc ghế gần đó:

- Để tôi nói cô nghe qua tiểu sử cậu bé con cô đơn đáng thương hại của cô. Cậu bé của cô thích gặm đàn bà... Đúng đấy cậu bé con cần tình yêu? Cũng đúng nốt, có điều cậu ấy chỉ khoái gặm đàn bà đẹp, và gặm ba bốn cô liền tù tì cùng một lúc. Coi nào, năm tôi tới đây là năm 1948. Năm đó, cô Mộng Vân đang an ủi cậu ấy. Đó là năm cô Mộng Vân, cô ấy ở phòng cô...

Như người mất hồn, Line Em Em nhắc lại:

- Mộng Vân?

Chị Mười gật đầu:

- Mộng Vân, cô ấy nói là làm nữ thư ký, nhưng có vẻ hành nghề tài tử và dư tiền lắm.

Chị Mười bằng một lối kể chuyện rất mạch lạc, có đầu có đuôi nhấn mạnh ở những đoạn cần nhấn mạnh và nói lửng lơ những chi tiết nào cần được kể lửng lơ để người

nghe hiểu ngầm. Rồi vanh vách, “nói có sách mách có chứng” chị kể ra cả tá tình duyên gay cấn nồng nàn những nhit giữa Hoàng Chủ Nhân và một lô các cô gái trẻ có, hơi có tuổi có, đã đem thân đến ở căn nhà Nguyệt Điện này.

Đôi mắt Minh Nhung mở một lúc một lớn, làn da mặt nàng – dướ làn phấn son – cứ mỗi mẩu “truyện ngắn tình cảm” do bếp Mườ kể xong là một thêm xanh đi. Nàng kinh ngạc, rồi xúc động và sau cùng, nàng thốt ra một sự thật:

- Thì ra vì thế hăn lấy tiền nhà rẻ rề...!

Đó là một sự thật mà người thường gọi là thốt ra tự đáy lòng.

Trong tiệm hớt tóc, năm ghế đều có khách ngồi thêm ba bốn khách chờ. Tiếng kéo reo lách tách, đang giờ đông khách, chuyện đang vui. Người ta đang bàn luận đến vấn đề trọng đại như là: những bộ ngực của Marilyn Monroe, Jayne Mansfield, Sophie Loren, Anita Ekberg. Từ đề tài đó họ chuyển sang các cô đào Việt Nam: Thẩm Thúy Hằng, Thanh Nga, Thanh Thúy, Bạch Yến.

Hoàng Chủ Nhân nằm ngửa trên ghế, đôi mắt lim dim. Đây là giây phút khoan khoái nhất trong cuộc cắt tóc của chàng: phút nằm ngửa, đắp khăn mặt tẩm nước nóng vào mặt để cạo mặt.

Đêm qua, chàng uống quá nhiều rượu, lại đắm trong đêm quá lâu ở ngoài vườn, sáng nay chàng thấy nặng đầu và đã tưởng là bị cảm. Nhưng đến bây giờ – hai viên thuốc Optalidon uống với nước chè nóng bắt đầu ngấm – chàng đã cảm thấy dễ chịu. Nhân thiên hạ nói về người ngợm, chân tay cùng những món do trời cho thật và chỉ có trời tự tay làm và những món do tay người với sự cộng tác của một thứ cây Caouichouc – Hoàng thấy cao hứng:

- Để moi kể các toa nghe một câu chuyện... – Hoàng Chủ Nhân cao giọng -.... trăm phần trăm xảy ra ở ngay cái... các em nữ ca sĩ ở đất này... (sách in không rõ)... “cốt-si- tô” hả? Các bạn có đồng ý là có nhiều em to con, ngực ngiễc trông vĩ đại... trông cũng không đến nỗi nào, tuy không thể so sánh với phụ nữ các nước bạn hả? Bồng...! Có một chàng công tử con nhà giàu nọ mê một em nữ ca sĩ kia... Chàng rất chịu khó chi tiền và em cũng biết chém ra gì... Theo đuổi mãi đến một đêm sau khi tốn một số tiền khá lớn với nhiều món quà tặng cũng lớn không kém, chàng được nàng cho toại nguyện đêm ấy, chàng sung sướng mê ly đúng là một chú rể đêm động phòng. Đêm đến, chàng đón nàng vào một phòng khách sạn lịch sự như Majestic chẳng hạn...

Vào phòng, chàng nóng ruột nên... xông trước, phóc lên giường nằm đợi nàng.

Phòng vắng, kín đáo ánh sáng mờ ảo, dịu dàng. Nàng sửa soạn...

Chàng nằm thoải mái hút thuốc, nhìn ngắm nàng... nữ ca sĩ nhà ta sửa soạn. Trước hết, chàng công tử thấy nàng cởi áo dài rồi nàng tháo bộ tóc giả vắt lên thành ghế... đôi lông mi giả được nàng gỡ ra khỏi mắt để lên mặt bàn ngủ...

Tiếp đó, nàng tháo hàm răng giả bỏ vào ly nước lạnh trên mặt bàn... Tiếp tục nàng cởi chiếc Valisère lấy ra đôi vú giả bằng cao su mút...

Khi nàng ca sĩ lấy ra đến cặp mông giả cũng bằng cao su thì nàng thấy chàng công tử – người say mê đeo đuổi nàng từ một tháng nay – trở dậy bình tĩnh bần y phục.

Ngạc nhiên nàng hỏi:

- Sao vậy anh? Có chuyện chi vậy anh?

Chàng công tử đáp:

- Anh về...

- Sao anh lại về? Anh không yêu em sao? Vô lý... – nàng ca sĩ tỏ vẻ không tin - Anh đeo đuổi em từ bao nhiêu ngày nay, anh tổn với em biết bao nhiêu là tiền..., sao bây giờ, đến gần đích, anh lại bỏ về...?

Và chàng công tử thở dài:

- Anh về nhà tìm trái..... tìm... tìm trái tim giả của anh đến đây để yêu em...

Khách mày râu trong tiệm cười phá lên... Những tiếng cười hô hô làm rung chuyển cả những chiếc ghế thợ cạo nổi tiếng là loại ghế vững nhất. Tiếng cười của Hoàng Chủ Nhân lớn, ròn và khoái trá hơn hết.

Một chiếc xe tắc xi phóng tới dừng trước một tiệm hớt tóc. Một thiếu phụ bận đầm từ trong xe phóng ra, một tay nàng xách chiếc ví da, tay kia xách chân một con khi bằng vải nhồi bông.

Thiếu phụ đó là Minh Nhung. Nàng xông xộc đi vào tiệm hớt tóc.

Trong tiệm mọi người đều im tiếng, ngoái cổ lại – những gọng tông đơ, kéo và dao Tây Đức, máy sấy tóc Calor, que móc tai hiệu Việt Nam, đều được ngừng giữa không khí – nhìn người thiếu phụ hăm hăm đi vào. Nàng nhìn vào tận mặt từng anh ngồi ghế để nhận diện.

Chợt Hoàng Chủ Nhân, sau vài giây ngừng nghĩ, lại phá lên cười một mình:

Này... các toa biết cái tim giả... đó nó dùng để chỉ cái gì rồi chớ? hiểu ngầm mà... Hì... Hì... Moa còn một chuyện này nữa, cũng chuyện nữ ca sĩ... Để moa kể các toa nghe... Ồi... cái gì thế...?

Bốp! Minh Nhung đập mạnh con khỉ nhồi bông vào mặt Hoàng. Tối tăm cả mặt mũi, lại thêm bị bọt xà bông vào mắt, Hoàng ú ớ đến vài giây mới nhìn ra Minh Nhung.

- Hà? Em làm cái chi mà kỳ cục vậy?

Lúc đó, nữ giáo sư Minh Nhung không còn là một bà trí thức đã du học ngoại quốc đỗ đạt cao nữa, nàng chỉ còn là một người đàn bà. Không những chỉ là đàn bà không mà thôi, rằng còn là đàn bà đa tình mà thất tình, đàn bà bị đời lừa dối – nàng giơ cao con búp bê khỉ nhồi bông lên định giáng thẳng xuống mấy cái nữa:

- Anh là đồ khốn nạn... Đồ đểu... Đồ... đồ... Sở Khanh... – Tiếng nàng the thé lạc giọng – Đến bây giờ tôi mới biết anh...

Rất nhanh nhẹn và tinh trí, Hoàng ngồi dậy hất tung chiếc áo choàng, giựt lấy chiếc khăn mặt mới trong tay anh thợ, chùi mặt...

Rồi chàng lại nghiêm giọng:

- Biết cái gì? Tại sao lại...

- Biết cái gì hả? Mộng Vân này, Ngọc Sương này, Kiều Xuân này... còn bao nhiêu người nữa?

- Ô hay... tại sao em lại hỏi vợ vẫn thế... Những người đó đều là trước em... Ngày đó, đời anh chưa có em... Anh sống độc thân, biết làm sao được!

- Anh lừa dối tôi...! Bao nhiêu cô như vậy mà anh dám nói với tôi là phòng tôi chưa ai ở hết, tôi là người đầu tiên anh yêu... Anh nói... Ồ anh đểu... đểu... đểu... khốn nạn... khốn nạn...

Hoàng Chủ Nhân đang hoàng giơ hai tay lên ngăn lại:

- Xin cô đừng nói quá. Ở đây có nhiều ông tử tế, tôi không muốn nặng lời với cô. Nếu tôi nói ra thì phiền lắm

- Xin lỗi... cô làm ơn nghĩ lại giùm xem... ai là kẻ thiệt thòi hơn trong vụ này? Cô hay là tôi?

Trận phản công của Hoàng tới đột ngột và chững chạc quá làm cho Minh Nhung ngây mặt ra. Nàng không thể tưởng tượng được rằng sau khi nàng nói đến những tên Mộng Vân, Ngọc Sương, Kiều Xuân v.v... Hoàng còn có đủ can đảm để chắt vắn lại nàng. Vì vậy nàng ú ớ:

- Anh... anh thiệt hại cái gì?

- Sao lại không...? Cô cho tôi là người thế nào? Tôi cũng có tâm hồn... tôi cũng biết buồn phiền đau đớn, tôi cũng biết nhớ thương chứ? Ngày cô thất tình... cô chán đời... cô tìm đến tôi cô đòi hỏi ở tôi một tình yêu, một sự an ủi...! Tôi... tôi ngốc dại tôi yêu cô... Yêu với tất cả mỗi tình nồng nàn của tôi. Tôi tưởng lầm là cô cũng có đôi chút cảm tình với tôi. Không... tôi không mơ mộng, không đòi hỏi nhiều, tôi nghĩ rằng ít ra... cô cũng yêu tôi đôi chút. Cô để cho tôi lầm là cô yêu tôi, cô nuôi dưỡng cái lầm ấy của tôi, Cho đến một buổi sáng đẹp trời cô thản nhiên báo cho tôi biết là cô không yêu tôi nữa, rằng cô đã tìm được một người khác... Cô thản nhiên cho tôi nghĩ việc như một anh bồi. Anh bồi của cô chắc chắn cũng còn được cô đối xử gượng nhẹ và trọng nể hơn tôi. Cô coi tôi như một món đồ dùng chỉ để gắn khi dùng đến, cô liệng tôi đi như một đôi giày rách...? Ai thiệt...? Ai đều...?

Như uất hận vì "nỗi đau thương ngàn đời của giống Đực bị giống Cái khai thác" giọng nói của Hoàng Chủ Nhân chan chứa nghẹn ngào:

- Khi bỏ tôi để đi theo một người đàn ông khác có địa vị hơn tôi, giàu tiền bạc hơn tôi, cô có nghĩ rằng tôi sẽ đau khổ, chán đời tuyệt vọng đến là chừng nào không? Tôi không kêu rên, không trách hận cô thì thôi chứ? Cô còn có can đảm trở lại đây làm xấu tôi nữa sao? Tôi chẳng

làm gì bậy mà tôi sợ, nhưng nếu tôi nói hôm nay thì các ông bạn đồng hớt tóc với tôi đây sẽ hiểu lầm tôi. Các ông bạn đây toàn là người đứng đắn, sẽ nhổ vào mặt tôi.

Nữ giáo sư Minh Nhung há hốc mồm, Hoàng Chủ Nhân bồi thêm một "chương" tối hậu:

- Cô đã đi thì thôi... cô lại còn giới thiệu tôi cho cô cháu của cô... Một mình cô hành tội tôi chưa đủ hay sao. Tôi đâu có phải là đây tớ của các cô... hể các cô cần đến là có ngay... hể các cô hết cần thì biến...?

Nữ giáo sư đỏ bừng mặt, nàng "rút lui có trật tự" ra khỏi tiệm hớt tóc.

CHƯƠNG 9 -

òn một điều cần nói nữa về con người đặc biệt của Hoàng Chủ Nhân: Chàng có một nguồn sinh lực dồi dào dường như vô tận trác táng thâu đêm suốt sáng dù gần đàn bà liên tiếp nhiều đến chừng nào đi chăng nữa, cơ thể của Hoàng có suy giảm tiềm lực đi chút ít, nhưng ngay sau đó chỉ cần vài tiếng đồng hồ ngủ yên, một chậu tắm nước nóng, một ly sữa hột gà và cạo mặt chàng lại trẻ lại, khỏe mạnh và tươi tỉnh yêu đời ngay.

Từ tiệm hớt tóc trên đường về Nguyệt Điện trong làn ánh nắng vừa đủ nóng của buổi sáng lúc chín giờ, Hoàng nhanh nhẹn bước những bước ngắn và mau của những người vô tư, mặt ngược lên nhìn mái nhà, nhìn nắng trên những hàng cây, đôi mắt long lanh, miệng chum lại huýt sáo.

Mỗi lần cắt tóc xong, Hoàng soi gương và tự thấy mình trẻ lại đến năm tuổi. Chàng biết rõ sự quan trọng của việc hớt tóc – cái răng cái tóc là góc con người – nhất là với những người đàn ông ngoài ba mươi tuổi và hơn nữa như chàng nên chàng rất cẩn thận trong việc hớt tóc. Chàng đặt việc cắt tóc lên hàng đầu trong số những việc cần làm để sửa soạn bề ngoài của chàng. Chàng hớt tóc theo kiểu “ công tử Hà Nội” vừa hớt xong mà mái tóc vẫn “xanh bông” không ai biết là người có mái tóc ấy vừa đi hớt tóc.

Là người có một nguồn sinh lực dồi dào, nghĩa là có “chân thận rất vượng”, Hoàng Chủ Nhân rất tự tin và lạc quan. Tuy đêm qua chàng đã thất bại trong việc đến gần Lan Phi, cô gái trọ xinh đẹp, nhưng sáng hôm nay chàng lại đụng độ với một người tình cũ và chiếm được thắng lợi,

Hoàng thấy ngày hôm nay và đêm hôm nay, mới là đêm mà chàng cần hoạt động mạnh và khoảng thời gian sắp tới của ngày hôm nay hứa hẹn với chàng rất nhiều nông say cũng như êm ái.

Hoàng Chủ Nhân đi như một cậu học trò qua vườn Nguyệt Điện. Chàng thấy cửa phòng Lan Phi mở rộng có tiếng cười nói trong lành lạnh từ trong vang ra toàn là tiếng con gái.

Chàng nhìn vào và thấy Lan Phi đang đứng giữa nửa tá nữ sinh đồng học và đồng tuổi với nàng. Các cô này rủ nhau đến thị sát nơi ăn chốn ở mới của Lan Phi. Đây là những món "hàng" mà Hoàng thích nhất. Chàng nở một nụ cười thất tươi rồi đến gần cửa gỗ nhẹ nhàng vài tiếng rất lịch sự lên trên cánh cửa.

Chỉ cần phóng mắt nhìn qua một lượt bảy, tám khuôn mặt cười nói vây quanh khuôn mặt vừa "trái xoan, vừa tròn" của Lan Phi, Hoàng biết ngay rằng không có cô nào "hay hách" bằng cô khách trọ của chàng, nhưng biết đâu đây rất có thể trong những ngày mưa buồn nào đó, một cô trong số những cô học trò dậy thì kia, sẽ đem lại cho đời chàng những tia nắng ấm. Hoàng Chủ Nhân làm một người yêu đời và lao xa.

Lan Phi giới thiệu Hoàng với các cô bạn. Hoàng Chủ Nhân tươi cười hỏi chuyện mỗi cô một câu. Chàng nhắm tên từng cô một để nhớ.

Bên ngoài, anh Mười đứng trên chiếc thang gỗ để sửa giàn hoa, ngẩn cổ nhìn qua cửa sổ vào phòng các cô.

Từ lúc có Hoàng vào phòng, anh Mười lại càng chăm chú nhìn như người mất hồn. Lúc đó, dường như chỉ còn cái thân xác "linh khố đỏ về hưu" hiền lành và bất lực của anh Mười là còn đứng trên chiếc thang, hồn anh và ngũ quan anh đã bay cả vào phòng các cô nghe tiếng cười đùa

của các cô, trò chuyện “đấu hót, khôi hài” với các cô. Như tất cả những ông chồng hiền lành có những bà vợ to béo, dữ dội bắt nạt và đàn áp sống nội tâm và một óc tưởng tượng rất phong phú. Cuộc sống độc thân có nhiều đàn bà đẹp của Hoàng Chủ Nhân lại càng làm cho óc tưởng tượng của anh Mười làm việc mạnh mẽ.

- Ê...

Một tiếng quát dưới chân thang và sự lay động rất mạnh bạo tàn nhẫn dưới chân thang làm cho anh Mười hoảng hồn thiếu chút nữa thì té nhào xuống đất. Mãi nhìn và đắm hồn vào giấc mơ đẹp, Mười xao lãng cả sự đề phòng. Vợ anh ta đứng dưới chân thang từ hồi nào mà anh không hay biết. Mười nhìn xuống và thấy cuộc đời – phũ phàng, nặng cân, vô tình – hiện ra thành hình khối qua sự trung gian của chị vợ anh.

- Ê... đồ bằm nhăm... nhòm cái gì thế?

Anh Mười líu ríu xuống thang giữa những câu xỉ vả:

- Già rồi mà còn bằm lăm... Không làm ăn gì được mà vẫn cứ... ham. Không biết xấu, cứ như... quạ thấy gà con.

Khi anh Mười sửa soạn được câu trả lời thì chị vợ anh – với một vẻ hết tin tưởng ở loài người đến tuyệt vọng – đã thở dài thườn thượt và đi vào bếp, anh Mười định biểu diễn tư tưởng bằng lời nói một hồi cho hả giận rồi muốn ra sao thì ra, nếu chị vợ anh còn đứng đấy anh sẽ hỏi “nàng” – Ở đấy, tôi nhìn thì sao? Tôi có nhìn cô đâu mà cô làm ầm lên? Cô cần phải biết rằng tôi là người có tâm hồn, tôi cũng biết mơ mộng chứ? Cô phải nhớ rằng trước kia tôi là con nhà giàu, bố tôi làm Chánh Tổng, ruộng nhà tôi thẳng cánh cò bay... Nhưng tôi bỏ tất cả những cái đó để vô đây, vì ở ngoài ấy Cộng Sản nó cấm tôi mơ mộng. Vô đến đây, cô định cấm tôi mơ mộng nữa sao? Cô phải

biết mơ mộng là quyền tối thượng của con người. Tóc tôi cô có thể cắt, quần áo tôi cô có thể lột, tiền bạc tôi cô có thể rút, nhưng cô không thể lấy cả những giấc mơ của tôi...! Lúc ấy anh Mười như Qualter Mitty của nhà văn James Thurber khi chàng này hỏi vợ – “cô cũng phải biết rằng có đôi khi tôi mơ mộng chớ?”

Chị Mười chán đời đi mất rồi. Anh Mười vẫn coi như chị vợ còn đứng ở đấy, anh lẩm nhẩm nói một mình và coi như vậy là đã nói với vợ, đã cho chị vợ to béo một bài học. Anh hả giận nên khi chị vợ đi trở ra, đứng chống nạnh, nói trống không: “Không ở cái nhà này lâu hơn được nữa. Mắt cần lao nhân vị lắm. Mai tôi đi làm chỗ khác.” Anh làm lơ coi như không nghe tiếng. Anh không thèm đáp lời vợ vì chị vợ dọa dẫm đưa anh đi làm chỗ khác nhiều lần quá rồi.

Anh dừng tay kéo sửa giàn hoa để nhìn các cô ríu rít đi ngang vườn – “như một bầy chim...”. Mười nghĩ thầm – anh không thể hiểu được rằng tại sao cõi đời này có những cô gái nhỏ nhắn, tay thon chân dài, cả quần áo, giày dép, cặp sách đồng hồ bút may cân nặng tối đa là bốn, năm ký như thế kia mà vẫn còn có những chị đàn bà nhện đói mười ngày không xuống cân như vợ anh. Hai mươi năm trước đây, khi anh gặp chị Mười, chị ta cũng nhỏ con thon người, thịt chắc hay đỏ mặt và bẽn lẽn, chạm vào là giật mình như bị điện, chị vợ anh đâu có vẻ gì hứa hẹn là sẽ nặng cân như ngày hôm nay.

Trong phòng Lan Phi: áo sơ mi NylPhrance xám đường chỉ viền cổ trắng, quần jeans xanh, dép quay trắng sửa soạn ra đi. Nàng cười với Hoàng:

- Xin lỗi anh... sáng nay Lan Phi có nhiều chuyện phải làm lắm...

Hoàng vẫn đứng yên:

- Tôi là người được Thượng Đế sai xuống làm giúp em những việc lặt vặt. Sáng nay, tôi không có chuyện gì để làm cả. Lan Phi định đi đâu bây giờ?

- Định đi chợ...

- Tôi đi xách giỏ cho em...

Hoàng rảo bước về phòng chàng để sửa soạn làm một cuộc đi phục vụ người đẹp.

Sự chuẩn bị của Hoàng Chủ Nhân gồm có việc tiếp tế cho dạ dày và mạch máu một ly whisky. Chàng ngắm bóng chàng trong chiếc gương gắn trên tủ rượu và mỉm cười hài lòng. Lần hớt tóc sáng nay làm chàng trẻ hẳn lại. Tuy vậy, đầu tóc chàng trông vẫn xanh bóng không có vẻ gì là chàng vừa mới đi hớt tóc hết. Hoàng Chủ Nhân "ky" nhất là những anh thợ cạo "dùi đục" cứ choàng áo cho khách là xong là cầm "toong đơ" đẩy trắng hếu. Nói tóm lại buổi sáng hôm nay, vào giờ sắp sửa tháp tùng nữ sinh viên Lan Phi đi phố, Hoàng Chủ Nhân rất khỏe mạnh tự tin và yêu đời.

Ba phút sau, cánh cửa căn nhà cuối vườn được mở ra, anh Mười dừng tay – đứng giữa vườn chan hòa ánh nắng buổi sáng – nhìn Hoàng Chủ Nhân: áo Polo Arroqu thứ thiệt, cổ trái tim tay dài ngồi cầm lái chiếc xe Triumph mui trần, lướt đi êm không một tiếng động.

Xe dừng ngay trước những bậc xi-măng làm giả cẩm thạch của nhà Nguyệt Điện, Hoàng nhấn còi "pin...pin". Lan Phi – tay cầm chiếc giỏ ni lông lớn – bước ra nhìn chiếc xe Triumph quá hách với Hoàng trên tay lái, nàng ngạc nhiên:

- Xe của anh đấy à?

- Thưa vâng. Xe tôi! Mời cô đi tạm...

Hoàng với tay mở cửa xe:

- Em phải đi xe Cadillac bằng vàng mới xứng đáng – Hoàng tiếp – vàng khối, toàn vàng khối... Nếu anh giàu như Pharouk, như Aga Khan như Hokepheller, anh sẽ đặt làm riêng một chiếc Rolls Royce bằng vàng nạm ngọc kim cương để em đi.

Chiếc xe lướt ra đường. Nhìn vào kính chiếu hậu, Hoàng trông thấy anh Mười. Anh này vòng hai ngón tay trở và cái vào thành một vòng giơ lên ra dấu – “Số dách và Bonne chance...!”

Lan Phi nhòm nhòm mấy cái để ngồi cho thêm thoải mái, nàng thấy chiếc Triumph này hơn vượt bực chiếc Simca – tuy sport, cũng mui trần nhưng đã cũ, và đã phạm tội năm đường mấy lần trong khi có sự hiện diện của Lan Phi trên xe – như trời cao hơn vực thẳm. Tableau de bord của xe mới tinh, sáng choang, bao nhiêu cây kim bao nhiêu hộp số hoạt động. Xe sơn màu đỏ cặn rượu, da nệm xe màu xanh ve chai, ống nhún dập đình ngồi êm như nằm trên giường lò so Hồng Kông.

- Anh dấu xe này ở đâu mà kỹ quá vậy?

Hoàng mỉm cười:

- Đâu có dấu. Vì không có ai đi nên để nó nằm một xó. Tại vì không có người đi...

Giọng nói của chàng có những âm thanh buồn ở những tiếng – “không có người đi...”

- Anh giàu lắm phải không anh Hoàng?

- Làm gì mà giàu? Anh chỉ đủ sống...

Con đường khu nhà giàu, toàn vi- la nhà lâu có hai hàng cây cao bao trùm chiếc xe và hai người trong một đường bóng râm dài và loang lổ nắng. Rồi xe chạy ra khỏi con

bóng cây rậm đó để qua một dãy phố dài không bóng cây. Ánh nắng làm cho Lan Phi hồng đôi má.

- Em có thấy anh làm gì đâu?

- Ông già, bà già anh đã làm nhiều. Anh được thừa hưởng một số gia sản... Anh có tòa nhà Nguyệt Điện em và anh ở đó và vài cái nhà khác. Trong xã hội ta, người có tài sản như anh tương đối là khá rồi. Anh thấy anh không có quyền làm gì để lấy thêm tiền nữa. Phải để những số tiền ấy cho người khác, những người không được may mắn bằng anh.

Và chàng quay nhìn nàng, nở nụ cười duyên dáng nhất:

- Riêng với nhà Nguyệt Điện... anh cũng đã có nhiều việc phải làm rồi... Nhiều việc thật đẹp...

Lan Phi hiểu ngay, nàng nhìn lại chàng – nhìn thẳng vào mắt chàng – Đôi mắt chàng nặng những tình tứ:

- Anh phải lo cho các khách trọ? Công việc mệt nhọc quá anh nhỉ? Chắc là anh bận cả ngày lẫn đêm...? Các nữ thân chủ của anh chắc là phải hài lòng lắm? Có ai khiếu nại gì không anh?

Thấy bất lợi, Hoàng lặng chuyện:

- Anh cũng đã làm việc nhiều rồi – Nghĩa là anh cũng đã đóng góp khá nhiều với xã hội. Tuy là con nhà khá anh có thể sang Pháp, ăn chơi ở bên đó suốt đời, đóng vai học giả viết sách lảng nhãng. Nhưng anh không muốn thế... Anh ở lại sống với đồng bào...

Nghe ngôn ngữ của Hoàng Chủ Nhân, nếu nói qua Đài Phát Thanh, người ta có thể tưởng lầm đó là lời tuyên bố của một nhân vật cách mạng "suốt đời hy sinh vì dân, vì nước":

- Từ năm 1940 anh tham gia Đảng Quốc Gia tranh đấu chống Thực Dân và Phát Xít.

Lan Phi tò mò:

- Anh ở Đảng gì hở anh?

Hoàng Chủ Nhân tỉnh bơ và nghiêm trọng:

- Đảng Việt Nam Quốc Gia Dân Tộc, chủ trương đuổi Pháp, đánh Nhật, diệt Cộng. Đảng anh gồm toàn người thực tâm yêu nước sẵn sàng chết vì nước...

- Đảng Việt Nam Quốc Gia Dân Tộc? Cái tên lạ quá nhỉ? Em chưa nghe ai nói đến cái tên Đảng ấy bao giờ?

- Vì Đảng hoàn toàn bí mật không bao giờ hoạt động công khai. Đảng viên không có quyền khai ra Đảng mình hoặc là nói là có Đảng mình đang hoạt động. Đảng anh cũng bí mật như Đảng Hắc Long của Nhật. Trên công khai, xã hội Nhật không hề có đảng Hắc Long nhưng bên trong. Đảng Hắc Long vẫn có. Đảng viên Đảng anh khi nhập Đảng phải tuyên thệ là không bao giờ được nhận mình là người của Đảng.

Chàng lại lắng chuyện rất nhanh và rất nghệ thuật:

Năm 1946, anh gia nhập kháng chiến chống Pháp.

- Đảng anh diệt Cộng cơ mà? Sao anh lại hợp tác với Việt Minh...?

Hoàng Chủ Nhân đã chờ đợi câu hỏi này từ trước, chàng đã có sẵn câu trả lời. Chàng buồn buồn.

- Đó là một sự khổ tâm của những người Quốc Gia. Phải bắt buộc hợp tác với Việt Minh là một sự bất đắc dĩ. Vì trong thời gian đầu của cuộc kháng chiến, Việt Minh chưa để lộ bộ mặt thực của chúng, bộ mặt nô lệ Cộng Sản Nga – Tàu. Thời đó, có nhiều người yêu nước bị lừa. Anh làm một cách đau đớn và thiếu chút nữa thì ngày hôm nay

cuộc đời này đã chẳng có anh lái xe đưa em đi chơi phây phây như thế này vì sự lầm lẫn ấy. Anh kháng chiến và... không phải là nói để khoe với em đâu, anh lập được khá nhiều công trạng. Năm chúng nó sát hại Nguyễn Bình ở Nam Bộ...

Hoàng ngừng lại, giả vờ như xúc động. Kỳ thực, chàng quên mất không nhớ Nguyễn Bình chết năm nào. Câu chuyện kể tiểu sử này chàng đã kể lể nhiều lần với nhiều người đàn bà, chàng đã nhớ nhập tâm, đã thuộc lòng những chi tiết cần có, vậy mà hôm nay chàng quên mất Nguyễn Bình bị giết – “Không biết là 47 hay 48, hay 49?” chàng nghĩ thầm. Sợ nàng hỏi kỹ, chàng lắc đầu như để xua đuổi dĩ vãng đen tối, rồi tiếp:

- Chúng nó hạ anh ở Việt Bắc – Anh bị bắt đưa về Bắc Kạn xử. Chúng nó vu cha anh tội phản quốc và kết án tử hình... Anh bị chúng nó bịt mắt đem ra xử tử...

Lan Phi trở mắt bồ câu đen láy nhìn “người hùng Hoàng Chủ Nhân”. Nàng rùng mình như khi ngồi xem một phim Suýt Păng Hít Cốc:

- Họ xử tử mà anh không chết?

Hoàng gật đầu:

- Anh không chết, Chúa không cho phép anh chết. Chắc là để ngày hôm nay, cho anh được gặp em. Trong đêm cuối cùng của đời anh, sáng sớm hôm ấy là chúng đưa anh ra bờ sông, cho anh đi “mò tôm”... đấy... – Chàng giơ tay lên chém mạnh vào không khí – bắt quì bên bờ sông hất xác xuống sông luôn, khỏi phải chôn. Nhưng trong đêm ấy các đồng chí của anh tổ chức một cuộc phá khám, cứu sống được anh.

Chàng thở dài:

- Ồ... chiến tranh tàn nhẫn lắm... Anh không muốn nhắc lại những kỷ niệm tàn nhẫn ấy nữa. Chúng ta hãy nói những chuyện gì vui đi Lan Phi... Cuộc đời chúng ta đang đẹp, nói đến những chuyện chết chóc mà làm gì... Sáng nay đẹp quá, trời này mà tắm biển thì tuyệt. Chúng ta nên nói chuyện về em... Lan Phi anh chưa được biết gì về em... Em học Dược phải không nhỉ? Học xong rồi em có định sang Pháp không?

Mãi nghe chuyện "tranh đấu" của Hoàng, Lan Phi không để ý đến ngoại cảnh. Trong lúc đó chiếc Triumph cứ vun vút nuốt đường lao đi. Khi Lan Phi nhìn lại, nàng thấy nàng đang di chuyển trên một con đường ngoại châu thành:

Nàng kêu lên:

- Ơ... em đi chợ cơ mà? Anh đưa em đi đâu thế này?

Hoàng Chủ Nhân giữ cho tốc độ xe chạy không nhanh hơn mà cũng không chậm hơn:

- Sáng nay trời đẹp quá, chúng mình lên trên này chơi. Anh biết chỗ này đẹp lắm, một ngọn núi ven bờ sông. Chắc chắn em sẽ thích lắm. Chỗ đó lại có một hàng ăn. Chúng mình có thể ăn cơm trưa ở đây.

- Không được. Em phải lên chợ.

Lan Phi không cao giọng, không cau mày, giọng nàng không có một âm thanh giận dữ hay sợ hãi nhưng Hoàng Chủ Nhân – với ba mươi năm kinh nghiệm tán tỉnh đàn bà – biết rằng chàng không thể coi thường những người đàn bà bị hoàn toàn ngạc nhiên mà vẫn thản nhiên như vậy. Lẽ ra Lan Phi phải năn nỉ để được trở về thì lại chính Hoàng năn nỉ:

- Đi chơi với anh một lúc thôi vậy. Sáng nay trời đẹp quá.

Lan Phi yên lặng.

- Chúng mình lên đến bờ sông chơi một lúc, ở đó có hàng dừa thơ mộng lắm. Rồi anh cam đoan đưa em về ngay. Nhà...

- Anh đưa tôi về ngay!

Hoàng lái xe vào bên đường. Chàng nhìn Lan Phi, nhưng mặt nàng vẫn lạnh như tiền. Nàng giơ cổ tay tròn nhìn đồng hồ.

Cảm thấy mình trơ trẽn, vô duyên và bỉ tiện, Hoàng nhún vai, thở dài rồi vòng xe qua đường... về.

Đến lúc đó Lan Phi mới đổi sang kiểu ngồi khác. Sự thực nàng cũng hơi ngán – cơ thể và tâm hồn nàng cũng vừa qua một căng thẳng – nàng chưa biết phải tính sao nếu Hoàng cứ lái xe chạy thẳng bất chấp sự phản đối của nàng.

Thấy Hoàng chịu thua, nàng thấy cần an ủi đôi câu:

- Lan Phi đã nói trước là hôm nay bận. Hôm khác, anh muốn đưa Lan Phi đi chơi, Lan Phi sẽ đi với anh.

CHƯƠNG 10 -

Hoàng Chủ Nhân xách cái hộp giấy bên trong đầy những đồ hộp và các thứ vật dụng vặt, đi theo Lan Phi vào phòng. Lan Phi xách chiếc giỏ ni lông bên trong cũng nhiều đồ không kém.

Hai người, với hai túi đồ vật đứng vừa vặn trong căn bếp nhỏ có cửa sổ nhìn xuống vườn. Hoàng Chủ Nhân đứng dựa thành cửa nhìn vào, chàng có cảm tưởng đang nhìn vào căn nhà búp bê, bên trong có một nàng búp bê xinh xắn nhất đời đang hoạt động. Lan Phi mở giỏ lấy những hộp thực phẩm, xếp vào chiếc tủ lạnh hiệu Philco kê vừa xinh vặn trong góc bếp.

- Cám ơn anh nhiều lắm nghe anh Hoàng. Hôm nay mà không có anh giúp. Lan Phi không biết xoay trở ra làm sao ạ.

Hoàng Chủ Nhân trả lời bằng một câu văn Tây.

- Bao nhiêu vui thú đều về phần tôi.

Chàng rút chiếc khăn mui xoa ca rô vàng đỏ ra thấm nhẹ mồ hôi trên trán:

- Trong tất cả những công việc thú vị, cao đẹp mà người đàn ông có thể làm với đàn bà ở ngoài đường... – Hoàng nói tiếp – việc xách giỏ theo người đẹp đi chợ có lẽ là cao đẹp, hứng thú nhất, Lan Phi có biết không...? Trước kia, vua Đường Minh Hoàng, làm vua trong một thời thái bình thịnh trị nhất Trung Quốc... – đó là thời người Tần đế rất nhiều thi sĩ... – Đường Minh Hoàng không làm những việc đại dột như đốt sách, chôn học trò, phá chùa, nấu chuông khánh ra lấy đồng hoặc phái đặc sứ đi cầu thuốc trường sinh bất lão như nhiều anh vua lắm cảm và đại dột khác.

Đường Minh Hoàng có người đẹp Dương Quý Phi làm ái khanh và có nói một câu bất hủ, một câu để đời, một câu được ghi trong tình sử. Đường Minh Hoàng nói – “Ta chỉ muốn suốt đời, sáng nào cũng được ngồi cầm bút vẽ lông mày cho ái khanh...”

Lan Phi cười, tiếng cười tuy trong nhưng vô tình, vô hồn, nàng đang bận xếp đồ hộp vào Phrigidaire. Chắc nàng cũng không chú ý nghe chuyện của Hoàng. Nàng chỉ loáng thoáng biết rằng Hoàng đang nói chuyện Đường Minh Hoàng khoái vẽ lông mày cho Dương Quý Phi, và thấy đó là một chuyện cần cười. Nàng cười nhẹ mấy tiếng cho phải phép.

- Hơn cả triết lý Trung Dung của Khổng Tử... – Hoàng Chủ Nhân biết là Lan Phi người đẹp không chú ý nghe, nhưng chàng vẫn hào hứng nói, sự hào hứng một mình và thường trực đó là một thói quen của chàng. Nhờ nó, chàng đã thành công trong nhiều việc chinh phục những người đàn bà đẹp nhất và khó tánh nhất – câu nói của Đường Minh Hoàng – “Ta chỉ muốn suốt đời, sáng nào cũng được ngồi cầm bút vẽ lông mày cho ái khanh...” bao gồm một triết lý sống yêu đương và an phận, được rất nhiều người hưởng ứng. Kẻ sung sướng nhất đời nay là kẻ được sống suốt đời bên một người đẹp. Năm trăm năm sau nhân vật nổi tiếng nhất của lịch sử Trung Quốc là Trương Vô Kỵ, giáo chủ Minh Giáo, con trai của Võ Đang Ngũ Đại Hiệp Trương Thúy Sơn và Bạch Mi Tia Đường chủ Hân Tố Tố, con nuôi của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, sau một nửa đời oanh liệt đã chôn bỏ cả Cửa Dương Thần Công với Càn Khôn Đại Nã Di, “sảng phú” cả Đồ Long Đao với Ý Thiên Kiếm cùng Chu Chỉ Nhược Tiểu Siêu Thù Nhi, để sống ẩn vật với quận chúa Triệu Minh. Câu nói cuối cùng của giáo chủ Trương Vô Kỵ là một câu lặp lại câu Đường Minh Hoàng nói với Dương Quý Phi. Trương giáo chủ nói

với Triệu Minh – Từ nay ta sẽ mãi mãi vẽ lông mày cho ái thê.

Miệng nói, mắt Hoàng lướt từ đỉnh tóc Lan Phi đến góc chân Lan Phi rồi mắt chàng leo trở lên, vừa trên đôi lông mày tròn. Nếu tia nhìn của loài người mà có hình có khối, có trọng lượng hoặc có thể làm cho không khí chuyển động, chắc chắn khi bị cái nhìn ve vuốt, mơn trớn ôm ấp cấu véo, xoa nắn của Hoàng nhìn lên chỗ để ngồi, Lan Phi đã phải giật nảy mình hoặc thấy chỗ đó lạnh, nóng, ran rít.

Lan Phi cúi mình trước chiếc Phrigidaire. Kiểu đứng cúi ấy của nàng... – Chưa phải là kiểu chống cằm – nhưng cũng làm cho đôi lông mày tròn của nàng thêm nổi. Đôi lông mày tròn ấy đã nổi sẵn, đã phồng dưới làn vải dày, giờ đây, với kiểu đứng lom khom ấy, lại càng như đập vào mặt Hoàng Chủ Nhân.

Hoàng nhìn đôi chỗ để ngồi của Lan Phi và thấy rằng nàng thật đẹp. Nàng quả là đẹp. Ở đời này, có nhiều cô gái lúc mới thoát trông thì đẹp, nhưng sau một hồi nhìn kỹ thì lại hóa ra xấu, lại có những cô gái chỉ đẹp buổi tối và xấu vào buổi sáng – loại các cô này xấu nhất vào lúc sáng mới trở dậy, chưa đánh răng, súc miệng – và ngược lại có những cô trông đẹp ban ngày và xấu vào buổi tối. Lan Phi không thể, nàng thuộc loại gái – “Trông xa em như hoa Thiên Lý – Trông gần em như khỉ leo cây”. Nàng thuộc loại càng nhìn càng thấy đẹp, càng gần lâu càng thấy phát hiện thêm nhiều nét đáng mê.

Trước khi Lan Phi xoay mình, Hoàng đã biết là nàng sắp xoay mình. Dường như có một thứ thịt nào đó trên đôi lông mày, trên bắp chân thon của Lan Phi vừa chuyển động làm cho Hoàng biết là nàng sắp xoay mình. Và chàng tiến lên một bước, đón vừa đúng lúc nàng xoay mình quay

mặt lại. Họ đứng sát mặt nhau, Hoàng giơ tay lên nâng cằm Lan Phi.

- Anh cũng như Đường Minh Hoàng và Trương Vô Kỵ: anh chỉ muốn được suốt đời kẻ lông mày cho em!

Cuộc tấn công của Hoàng đột ngột quá, bất ngờ và đúng lúc quá làm cho Lan Phi đứng ngây ra, không chống đỡ gì được. Nếu lúc ấy, Hoàng ôm nàng và hôn nàng, chắc Lan Phi chịu tiếp nhận.

Nhưng nàng nhanh trí chuyển ngay tình thế thành một màn khôi hài. Nàng khanh khách cười:

- Tiếc quá... muôn tâu Bệ Hạ, thần thiếp lại kỵ cái trò kẻ lông mày. Xin bệ hạ tha cho... Đến kiếp sau, khi tái sinh, thần thiếp sẽ để cho Bệ Hạ muốn làm gì thì làm, với điều kiện là kiếp sau Bệ Hạ lại làm vua và thần thiếp lại là thần thiếp...

Và nàng lắc đầu, lắc đầu... Hoàng buông cằm nàng ra. Chàng có thừa kinh nghiệm để biết rằng khi đàn bà đã chọn chiến thuật đùa rỡ, bông đùa, chàng có dồn ép đến mấy cũng không ăn thua gì. Khi đàn bà đùa rỡ mà mình nghiêm trang, mình sẽ trở thành lỗ bịch. Để chinh phục đàn bà nhất là khi người đàn bà nghiêm trọng đặt vấn đề và nhất là khi đàn bà khóc lóc.

Hoàng lùi lại và như sợ rằng hai bàn tay của chàng sẽ trở thành ma quái – vì vậy mà chúng thèm muốn sờ mó quá gần, quá ngon lành, quá hấp dẫn, hai bàn tay chàng sẽ có một đời sống riêng bất chấp sự “hãm phanh” của trí óc chàng tự động nhào ra xoa nắn. Hoàng mở túi giấy lấy đồ ra xếp lên mặt bếp cho Lan Phi.

Lan Phi ban cho chàng một nụ cười triu mến, một cái nhìn đề cao và một lời cảm ơn:

- Lan Phi chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào vui vẻ, dễ dãi, hay giúp đỡ người và chịu khó như anh. Nhưng Lan Phi làm anh mất trọn buổi sáng nay rồi. Sáng nay anh có việc gì cần làm không?

- Không có việc gì phải làm cả – Hoàng đáp – Hơn nữa có việc gì cần làm đến mấy cũng bỏ. Chẳng có việc nào quan trọng và hào hứng bằng việc quanh quẩn ở đây, xem Lan Phi, có cần gì, có gọi để sai bảo gì không!

Hoàng nghĩ rằng đây đã đến lúc chàng gieo một cái “nhân hò hẹn” vào tiềm thức nàng xuân nữ này:

- Hôm nay, tôi chỉ có mỗi một nỗi ước muốn, đó là chuyện đưa Lan Phi đi chơi một vòng ra ngoài các châu thành chật hẹp này. Nhưng Lan Phi không đi... Đành vậy, hồi nãy, Lan Phi có nói rằng một ngày khác, em sẽ đi chơi với tôi, còn nhớ chứ...?

Nàng gật đầu.

Chàng mỉm cười như để cảm ơn sự chưa quên đó của nàng:

- Tôi hy vọng Lan Phi sẽ sống ở đây, trong tòa nhà Nguyệt Điện này lâu nữa, thật lâu, mãi mãi, và tôi sẽ có nhiều dịp đưa em đi chơi. Tuy vậy, với tư cách là chủ nhà tôi thấy cần phải dặn Lan Phi rằng nếu có tối nào Quang đi vắng, hoặ đi chơi, Lan Phi có thể chạy sang tôi ra lệnh cho tôi lái xe đưa em đi xuống phố ăn, đi nghe nhạc? Đồng ý? Lan Phi đồng ý thế chứ?

Lan Phi mỉm cười, gật gật đầu:

- Cảm ơn anh nhiều lắm. Chủ nhà mà lo lắng cho người ở trọ như anh là nhất rồi. Nếu cần anh, Lan Phi sẽ sang quấy anh ngay, không sợ phiền đâu. Nhưng hứa thì không dám hứa vì Quang ham chơi lắm, anh ấy không bao giờ biết mệt là gì.

Nét mặt Hoàng Chủ Nhân trở thành trầm tư. Câu nói sau cùng của người đẹp làm chàng lo âu và không vui – “anh ấy không bao giờ biết mệt là gì...” Hoàng nghĩ rằng Lan Phi không đề cao quá đáng anh chàng gà- tồ đó: hai mươi năm tuổi, con trai mới lớn, chăm tập Si- Po, thân thể nảy nở, vai to, ngực lớn, mắt sáng, chân tay thật gân guốc, bắp thịt nổi như những thân thịt bò, chàng trẻ tuổi gà- tồ đó đang có thừa sinh lực, chàng ta chưa trác táng đêm nào, chưa từng uống rượu những đêm say khướt, chàng trai đó hiện thù sức phục vụ người đẹp ở những trò đi ăn đi nhẩy cả năm cũng không mệt. Làm sao còn thừa đến lượt chàng!

Hoàng theo Lan Phi ra phòng ngoài. Nàng bày bộ bát đĩa mua hồi nãy lên chiếc bàn ăn. Những chiếc bát đĩa kiểu mỏng tanh như vỏ trứng. Nàng đặt bình hoa vào giữa bàn, lúi ra xa nheo mắt xem “ép-phê”

Hoàng biết rằng nàng đang sửa soạn bữa cơm chung sống đầu tiên với anh bác sĩ tương lai gà- tồ. Mỗi cử chỉ chứa chan tình ái, yêu đương của Lan Phi – làm để chờ đón một người khác – như những mũi tên nhọn ghim vào trái tim Dracula của Hoàng. Tưởng tượng đến cảnh khi trời tối, thành phố nằm trong tấm áo đen si của vũ trụ, người thiếu nữ đẹp và đa tình kia sẽ ngồi đây ăn cơm với người nàng yêu, ăn xong, họ có thiếu gì việc hứng thú để làm với nhau, nếu cần đi nhẩy, đi nghe nhạc, họ cùng đi “mi nhau”. Chàng chỉ tổ mỗi chân chớ không đến lượt.

Hoàng cay đắng đứng thộn ra đấy vài phút.

Chợt, như nghĩ ra được một chuyện hay ho, thú vị, đôi mắt chàng sáng lên, nét mặt chàng sáng lên, nét mặt chàng tươi rồi nói:

- Thôi... Lan Phi sửa soạn nhé, tôi phải đi đăng này có chút việc. Tí nữa anh quên mất...

- Vâng, anh đi... Cám ơn anh nhiều lắm nghe anh Hoàng.

Hoàng đi ra đường, ngồi vào chiếc Triumph vẫn còn đậu bên vỉa hè Nguyệt Điện, phóng thẳng đến Đại Học Y Khoa.

Sau vài nụ cười cầu tài và vài câu hỏi lịch sự đặt đúng người có đầy đủ thẩm quyền để trả lời, Hoàng dò biết đích xác là kẻ thù của chàng hiện đang có mặt tại phòng giải phẫu. Hoàng rảo bước tới Bin Đình C, chàng đi gần đến cửa phòng giải phẫu thì thấy Quang bước ra cùng với một toán sinh viên.

- Quang! Quang...! Hoàng cất tiếng gọi thân mật và hào hứng, vui vẻ như gọi một gã bạn trai rất thân – Ê... Bờ...

Quang đứng dừng và quay lại. Chàng ngạc nhiên ra mặt khi thấy anh chủ nhà đáng ghét mặt trơ, tràn bóng, miệng lúc nào cũng toé toét, đang vẩy chàng rối rít.

Khi anh chủ nhà sắp lại gần, không đợi anh ta nói lời thô, Quang chặn họng ngay:

- Anh đến đây làm cái thống chế gì?

Hoàng nói bằng một giọng nghiêm trọng và cao thượng:

- Tôi tới đây để tình nguyện giúp cậu.

- Anh giúp cái gì nổi tôi? Mà tôi cũng cóc cần anh giúp tôi cái gì hết.

Quang bực mình nhưng chàng không thể đoán được những lý do sâu xa đã làm cho Hoàng phải mất công đến tận đây tìm chàng. Quang chỉ thắc mắc không hiểu vì sao cái anh chủ nhà vô công rồi nghề và "ấm ở hội tề" này lại bám sát chàng đến thế.

Hoàng thân mật choàng tay lên vai Quang:

- Đừng nói thế, cậu đang cần những lời khuyên của tôi...
- Hoàng kéo chàng thanh niên gà- tồ đi xuôi trên mé hành lang, nói nhỏ nhỏ y đủ nghe - Tôi chỉ muốn giúp cậu. Cậu còn nhớ đêm qua chứ? Đêm qua... cậu đã khổ sở nhiều trong việc tự đàn áp... để ngăn cậu... lên tấn công cô Lan Phi. Cô ấy quyến rũ quá. Đêm qua, cậu thành công nhưng sự kiên chí của cậu đã bị rung chuyển, bị mòn mỏi nhiều. Đêm nay, liệu cậu còn có thể cầm cự được như đêm qua không?

Chàng sinh viên "bác sĩ tương lai" bực tức đẩy mạnh anh chủ nhà ra:

- Anh cóc có chuyện gì làm à? Đã bảo đó là chuyện riêng của người ta, cóc việc gì đến anh...

Trông hai người xô đẩy nhau ở góc vườn hệt như cảnh bắt nợ, đòi nợ và quit nợ.

Hoàng Chủ Nhân giơ một bàn tay lên cắt ngang:

- Chú đừng quên chúng ta là anh em. Không những chỉ là anh em mà thôi, chúng ta còn có tình đồng đạo. Chú là hướng đạo sinh, tôi cũng là hướng đạo sinh, tôi có bốn phận phải giúp chú. Chú không nên nghi ngờ thiện chí của tôi. Nghi ngờ là một thói xấu, cần phải bỏ. Mai một đây, không lâu đâu, chú sẽ hiểu rõ lòng tôi cùng tánh tốt của tôi, và chú sẽ cảm động, chú sẽ hối hận...

Như một nhà chân tu bị người đời hiểu lầm và cố ý xuyên tạc, gọi là "đạo đức giả", Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười buồn:

- Nhưng tôi làm theo bốn phận. Thấy việc gì cần làm thì tôi làm, tôi giúp chú vì tôi thấy cần phải giúp chú. Chú có thể từ chối sự giúp đỡ của tôi, nhưng theo tôi, vì tình đồng đạo, tôi thấy là không nên.

Như một nhà biện thuyết lành nghề – Trương Nghi, Tô Tần ngày xưa cũng chỉ “chuyển hướng” câu chuyện nhanh và khéo léo đến thế la cùng...

Hoàng chuyển hướng câu chuyện.

- Đêm qua, chú đã thấy đêm dài và gay cấn khó khăn rồi, phải không nào? Đêm nay, mức độ gay cấn còn tăng gấp mười, gấp trăm đêm qua. Mỗi đêm, sức quyến rũ càng tăng lên xa, sức chịu đựng của chú càng hao mòn. Trừ những vị siêu nhân và những anh “impuissant”, tôi đoán chắc với chú là không một ai có thể tự chủ được trong hoàn cảnh như chú. Chú đã thoát được đêm qua, nhưng đêm nay... biết bao nhiêu dám dỏ đang chờ đợi chú? Đến lúc đó chú mới tập Si Po... dù rằng tập tốc hành, tôi cũng e rằng quá muộn. Cô Lan Phi đang thử thách chú. Cô ấy sẽ làm đủ cách để thử xem chú có bị sa ngã không, chú có phải là người thanh niên cương nghị, có trí lực sắt đá như cô ấy tưởng không. Nhưng với những ngón đòn chuẩn bị của cô ấy, chú sẽ bị hạ “nốc ao” ngay từ trước khi chú lên đài. Đêm nay, cô ấy làm một cuộc thử thách lớn và quyết định... Tôi tin rằng nếu chú thắng được đêm nay, chú sẽ thắng cuộc luôn...

Sinh Viên Quang dần mặt ra nghe:

- Nếu chú biết cô Lan Phi đang sửa soạn những gì ở nhà...
- Hoàng nói tiếp – Ồ... kinh khiếp lắm: ăn cà ri dê, rượu sâm banh, đèn cây, nhạc chết Atkins, Troubadours, người đẹp: déshabillée, nước hoa: Temptation... – đường môi dưới của Hoàng trề ra, kéo dài và nhấn mạnh trên ba âm “Tem Tê Thân...” – Có là Siêu Thánh thì mới đứng vững được, thánh thường “tăng si ông” cũng vẫn leo thang rầm rầm. Trước những võ khí tấn công lợi hại ấy, chú có gì để đối phó? Hả? Zéro...! ĐỪNG nói tôi sẽ từ chối... Từ chối không được. ĐỪNG nói tôi sẽ ì ra...! Nếu ì được, nhiều

người đã ì từ ba tỉ hai trăm triệu năm chục ngàn sáu trăm bảy mươi năm năm trước chú rồi. Nếu chú không cự lại được trong đêm nay... – và chú sẽ không thể chống cự được... – cô ấy sẽ thất bại biết là chừng nào... Cô ấy sẽ mất hết tin tưởng ở chú...

Hoàng giơ tay chém mạnh vào không khí, như vô địch Catch Nhật Bản Lịch Đạo Sơn tập ngón chặt gân khí chém gió:

- Chúng ta không thể để cho sự việc ấy xảy ra. Chúng ta không có quyền thất bại... phải giữ lòng tin cho một thiếu nữ xinh đẹp, ngây thơ và đang được gìn giữ như cô Lan Phi. Người khác thì tôi có thể bỏ qua, nhưng cô Lan Phi thì khác. Chú phải bảo vệ lòng tin của cô ấy. Chú không có quyền làm cô ấy thất vọng...

Đã há miệng ra nói mấy lần, sau cùng, Quang mới xen vào được một câu:

- Anh lo lắng vì chuyện riêng của tôi, cũng cảm ơn... nhưng mà, tôi thấy anh nói làm nhảm quá. Vô ích...

Hoàng cướp lời:

- Không nhảm, không vô ích chút nào. Dù chú có ngoan cố đến đâu đi chẳng nữa... – ngoan cố là tôi nói tỉ dụ đó thôi, chú không ngoan cố một chút nào... – dù chú có ngoan cố đến đâu đi nữa, chú cũng phải nhận với tôi rằng đêm qua, nhờ tôi chỉ cho tập ngay cái động tác "hít đất" chú mới thành công trong việc làm cho thân thể chú mệt mỏi và chú mới ngủ yên được...

Vậy thì, võ khí đối phó của chúng ta không gì khác là Si Po... Chỉ có Si Po mới có thể giúp chú thắng được đêm nay...

Quang nhăn nhó:

- Anh lại định bắt tôi hùng hục như đêm qua nữa...

- Tại sao lại không nữa? Si Po đã tỏ ra hữu hiệu đêm qua... Si Po sẽ tỏ ra hữu hiệu cả đêm nay nữa. Chú tin tôi đi. Chú phải tin tôi. Nhân danh huynh trưởng của đại gia đình Si Cút – Hoàng giờ bàn tay phải áp lên ngực bên trái, chỗ trái tim – tôi hỏi chú câu này... Chú hãy nhìn vào mắt tôi... Chú có tin lời tôi không?

Hai người đứng im nhìn nhau.

Không đợi Quang trả lời, vị huynh trưởng Si- Cút nói tiếp ngay:

- Chú phải tập Si Po. Phải tập ngay từ bây giờ, để đến tối mới tập như đêm qua thì quá muộn. Đêm nay khác đêm qua. Si Po... Chỉ có Si Po mới có thể cứu được chú... Huynh trưởng Anh Tuấn, trong "những cảm nghĩ của một người thầy thuốc" có nghĩ rằng tập Si Po, muốn có lợi phải "từ từ và đều đều"... Cảm nghĩ đó đúng với những người thường tập Si Po thường... nhưng không đúng với trường hợp khẩn trương và cấp tốc của chú. Si Po của chú phải tập "vội vã và liên miên". Tập chết thôi. Tập trong một ngày bằng người thường tập cả năm. Bắt đầu tập ngay từ giờ phút này... A lê hấp... chú tập liền tù tì... Chú chạy cho tôi hai mươi vòng sân Cộng Hòa, đánh liền cho tôi ba mươi phút ba- phích, leo lên tụt xuống một trăm lần thang dây, nhấc tạ 100 cân năm mươi cái, nếu chú có thể làm cho chú trọ gân tay, bong gân chân... thì càng hay. Ô kê?

Trước bảy giờ tối. Lan Phi đã chuẩn bị xong xuôi cả. Ăn ở nhà nhưng nàng cũng trang điểm, ăn bận như đi dự dạ hội: áo đầm màu xanh nhạt điểm hoa trắng hở ngực, hở đôi tay từ vai, mái tóc vén lên để lộ chiếc gáy tròn, trắng ngần.

Bàn ăn bày xong, bình hoa đặt đùng chỗ giữa bàn, hai ngọn bạch lạp tỏa một bầu vàng lung linh quanh bàn ăn

trong căn phòng tối. Khi người được chờ đón tra chìa khóa vào ổ khóa. Lan Phi đứng giữa phòng một nụ cười nở sẵn trên môi.

Quang đẩy cửa bước vào, hai bàn chân chàng bước lê lết trên nền gạch hoa, những bắp thịt mỗi rời của cánh tay chàng từ chối không muốn làm thêm một cố gắng là giữ cho những ngón tay chàng có thể co lại trên mấy cuốn sách. Toàn thân chàng rã rời, bao nhiêu khớp xương đều như rơi hết cả, đôi mi mắt chàng nặng trĩu chỉ muốn nhắm vật xuống.

Chàng buông rơi tập sách học xuống bàn:

- Sao nhà tối thế này em? – Chàng cố gắng nhướng mắt lên mới trông thấy nàng đứng trong bóng tối – Sao không bật đèn lên em?

Nàng đến bên chàng:

- Em tổ chức bữa ăn tối với bạch Lạp. Thơ mộng không anh...? Anh ra đây coi...

Nàng nắm tay chàng kéo về phía bên bàn ăn. Chàng kêu lên một tiếng "ái"... làm nàng giật mình. Nàng ngạc nhiên nhìn lên khuôn mặt có nét nhăn nhó của người yêu:

- Sao vậy anh?

- À... không sao. Tại em bóp tay anh mạnh quá. Tay anh hôm nay hơi đau... đúng chỗ bóp... Hồi chiều anh thi cử tạ với chúng nó...

- Tội nghiệp... Thế anh nắm nghĩ một tí để em mở rượu cho anh uống nhé. Chúng mình có một chai champagne glacé. Em chắc chắn anh sẽ hài lòng lắm... – nàng dìu chàng đi trở lại chiếc canapé của bộ salon nệm da. Nàng ngạc nhiên khi thấy chàng dựa nặng vào vai nàng và bước nặng nề như người mới ốm nặng trở dậy, nàng nói

tiếp – gà rô ti này, poireau vinaigrette này, consommé chaud này... Toàn những món anh thích...

Một phần lớn những món ăn đó được Lan Phi mua ở nhà hàng Chí Tài Chợ Cũ về. Nhưng vì nàng có công đi mua nên nàng coi cũng như nàng làm vậy.

Quang nằm phịch xuống ghế như một bao gạo chỉ xanh. Lan Phi nhanh nhẹn đi ra bàn ăn. Nàng mở máy Motorola, cho đĩa nhạc chạy, và trong căn phòng vắng, tối có ánh nến lung linh, có gió mát từ vườn hây hây thổi vào, có mùi nước hoa Temptation – (Tem te thân...) – thoảng bay, Atkins bắt đầu bấm những dây đàn phục vụ cho tình yêu.

Chet Atkins gù lưng bấu dây đàn Espagnole để cho từ thùng đàn, phát ra những âm thanh phụng sự tình yêu. Căn phòng trọ gái độc thân chưa lần nào có chồng trong nhà Nguyệt Điện lúc bấy giờ hội đủ và hội được tất cả những điều kiện để Tình Yêu nở ra và sống mạnh: phòng vắng, cửa khóa, bóng tối, ánh sáng bạch lạp mơ ảo, lung linh – như những ngọn nến trong phim Mayerling khi đôi tình nhân vương giả sửa soạn cùng nhau từ giã cõi đời này để dắt tay nhau vào một thế giới khác thuận tiện cho tình yêu của họ hơn – gió đêm từ vườn hoa thổi qua cửa sổ mở rộng hây hây vào phòng, mùi hoa tươi, mùi lá non và cỏ mượt, hòa hợp với mùi nước hoa Temptation, mùi gà rô ti đượm với mùi tỏi được chiên vàng, cháy cạnh, đôi người thanh niên mạnh khỏe, không ho lao, không bị ung thư, cơ thể chưa từng bao giờ có một con vi trùng gonocoque được chiếu khán vào du ngoạn, đôi người yêu nhau và có thể chết vì nhau...

Nhưng với từng ấy dữ kiện, tình yêu đã không xảy ra. Bởi vì chàng thanh niên năm kia suốt ngày hôm nay đã dùng đến sức lực quá nhiều. Chàng đã tập thể dục trái hẳn với

phương pháp “đều đều và từ từ” được đặt ra từ ngày Trái Đất nay có Si Po, chàng đã vận dụng hết sức lực phát ra cử động và bắt ép thân thể. Đôi mi mắt chàng như hai cánh cửa gãy mất bản lề, chỉ muốn khép chặt lại, như những cái bàn gỗ lim gãy chân, chỉ muốn đổ sụp xuống.

Không còn đủ sức để ngồi dậy tháo giầy, chàng lấy chân nọ đẩy vào chân kia, làm đôi giầy mocassin tuột từ mép ghế xuống sàn. “Ba Tàu gọi loại giầy này là Lăn Hài: giầy lưới là đún lăm – Mocassin đúng là giầy lưới” – Chàng nhắm mắt lại và mơ màng nghĩ thầm. Chàng nghĩ rằng không phải ngẫu nhiên hoặc vì sự quen miệng mà trong số bốn mục khoan khoái của loài người đã được tuyên danh và sắp hạng, mục Ngủ đã được xếp vào hàng thứ hai, tràn nghĩ rằng có lẽ loài người là loài có lối nằm ngủ đặc biệt nhất: nằm ngửa. Không một loài nào khác trên trái đất này khi ngủ lại nằm ngửa. Chàng nghĩ rằng có lẽ loài người khác loài vật – ngoài linh hồn và trí óc ra – ở điểm khi ngủ, loài người vừa có thể nằm sấp, nằm nghiêng và nằm ngửa. Loài chó có vẻ như gần loài người nhất ở chỗ ngủ nằm, nhưng nó không thể nằm ngửa mà ngủ được.

Chàng ngáp, sau cái ngáp, tứ chi chàng như rời ra, chàng nằm bồng bênh như một đám mây trôi ngang trời, mỗi mí mắt chàng như nặng đến năm trăm sáu chục tấn...

Chàng nghe có tiếng nói của nàng từ đầu vắng đến:

- Hôm nào mình đi bơi nha...? Hồi này, lâu lắm em không đi bơi, hình như “co” em nó đã phề phệ... Bơi lội là phương pháp hay nhất để thanh toán mỡ bụng. Đến buồn cười, có những cô không bao giờ tập thể dục, cả đời không biết Si Po là gì, mà lại cứ thích có “co” đẹp. Vô lý thật... Hôm nay, em làm món này công phu lắm. Đồ anh biết món gì đấy... Chịu chưa... Món Poireaux Vinaigrette

nhé... Đi rửa mặt rồi ngồi vào bàn đi anh... Cha... chút xíu nữa quên mất... Champagne... Anh...

Tiếng nói ngưng ngang, người thiếu nữ cũng đứng bất động như một pho tượng đá bên bàn ăn thịnh soạn. Nàng nghiêng mặt về phía chàng nằm. Hình như chàng ngủ rồi thì phải. Chàng nằm đó, hai chân ruỗi dài, hai cánh tay mở rộng. Nàng rón rén đến gần.

Tiếng ngáy của chàng nhịp đều, êm và ấm như tiếng Violon của các nhạc sĩ Troubadour Arrivedecchi Roma – vang lên. Không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng đang ngáy đều, chàng đã ngủ thật rồi, không còn ai có thể ngủ hơn chàng được nữa.

Chưa tuyệt vọng, nàng khẽ gọi:

- Anh... Anh...

Chàng không trả lời. Chỉ có tiếng ngáy đều, trầm bổng theo tiếng violon rền rĩ, đáp lại lời kêu gọi của nàng.

Lan Phi đứng bên chiếc canapé đến một phút đồng hồ. Nàng đưa bàn tay lên môi, mặt ngây ra, không biết nên cười hay nên khóc. Nàng không biết rằng khi một người nữ yêu đương gặp trường hợp này, cần và nên hành động ra sao. Suốt ngày hôm nay, nàng vất vả, bận rộn để tổ chức buổi dạ tiệc này, nàng đã sửa soạn cả với tất cả tâm hồn, tất cả tình yêu, và để đền đáp lại công lao và tình yêu ấy, chàng lấy tiếng ngáy êm rồi ngáy ròn để trả lời.

Đây là lần thứ nhất Lan Phi nghe thấy tiếng ngáy của Quang, nhìn thấy Quang nằm ngủ, mồm hé mở... Tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy quay đĩa Motorola, từ Chet Atkins gù lưng khảy đàn, đã chuyển sang ban Troubadour lệch vai – vai bên cao, bên thấp – kéo violon, rồi mép miệng hát, Lan Phi hy vọng tiếng hát Troubadour đó sẽ làm cho người yêu của nàng tỉnh giấc, nhưng không,

chàng vẫn ngủ và mỗi dây thời gian trôi qua, chàng một ngủ say hơn.

Lan Phi thở dài. Ngay sau tiếng thở dài đó nàng nghĩ rằng cái cảnh Quang nằm ngủ, mặt vô giác, mồm há hốc và mũi phát ra những tiếng ngáy ròn tan này là một cảnh trong số những cảnh, mà nàng cần phải thấy tận mắt trước khi kết hôn với chàng. Cuộc sống chung "tiền thú" này sở dĩ có cũng là để cho nàng có dịp được thấy những cảnh này.

Nàng trở lại bàn ăn. Thấy chai rượu champagne đứng một cách rất ngẫu nhiên và vô duyên bên bình hoa, nàng cầm lên loay hoay vặn dây, mở nút – chai rượu bật nút với tiếng nổ "bốp" ròn tan – Lan Phi để mặt cho rượu tràn tung tóe ra ngoài, nàng nghiêng mặt nhìn Quang, hy vọng tiếng đó sẽ làm chàng giật mình.

Tiếng động đó chỉ làm cho Quang ngáy ròn tan hơn...

Lan Phi rót rượu vào ly ngồi uống một mình. Nàng nhắm mắt khi thấy rượu chua như yaourt không có đường, nhưng sau hớp đầu tiên, nàng thấy vị chua của nó có một cái ngon đặc biệt. Nàng thêm hớp nữa...

Hôm nay, nàng làm việc nhiều. Nàng để dành bụng chớ nàng chờ chàng về cùng ăn gà quay cho ngon, nên giờ đây, chất rượu làm cho bầu dạ đầy rỗng không của nàng cồn cào mà lại không muốn ăn. Rồi nàng cảm thấy buồn tủi và muốn khóc.

Có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Tay vẫn còn cầm ly rượu, Lan Phi rón rén đi ra mở cửa.

Hoàng Chủ Nhân – tươi tỉnh và lịch sự hơn bao giờ hết trong chiếc áo polo rất trẻ mầy vàng ngà, chiếc quần Tergal Made in England màu xám ngọc, đôi giầy Italie nâu mũi không nhọn quá cũng không phải là vuông, một chiếc

khăn choàng cổ bằng lụa màu đỏ cặn rượu quấn quanh cổ nổi bật lên trên màu áo – với một nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng, Hoàng Chủ Nhân đứng đó nhìn nàng bằng một đôi mắt trù mẫn.

Lan Phi, trong những buổi sáng Chủ Nhật ngồi ăn sáng với Dì Minh Nhung ở nhà hàng Pagode, đã vài lần trông thấy một vài chàng ăn diện theo lối “dandy Paris” choàng phoulard lụa quanh cổ. Nàng thấy lối dùng phoulard ở giữa châu thành nắng nóng chết cây, héo cỏ này – dù là phoulard lụa – rất rớm và trông cách chàng đó mặt mũi nửa Chợ lớn, nửa Tàu Hồng Kông... nhưng đêm nay riêng với Hoàng Chủ Nhân mà râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao, che nhẹ dưới cổ áo polo bằng một chiếc khăn lụa mỏng màu đỏ cặn rượu rấ chói, nàng lại cho là được.

- Xin lỗi làm phiền Lan Phi vào giờ này... – Hoàng Chủ Nhân nói rất nhẹ, gần như là thì thầm – Bên tôi hết nước đá, Phrigidaire Lan Phi còn thừa đá cho tôi xin tôi xin một chút...

Lan Phi cũng dùng giọng nói nhẹ như gió thoảng để trả lời:

- Có chứ. Anh vô đây. Nhè nhẹ nhé. Anh Quang ngủ...

Hoàng Chủ Nhân mỉm cười khoan khoái, đôi mắt chàng ánh lên một tia lửa như mắt các mưu sĩ thấy âm mưu của mình thành tựu. Nhưng chàng đổi ngay nét khoan khoái đó để thay bằng một vẻ ngạc nhiên chân thành:

- Đã ngủ rồi à? Ngủ gì mà sớm thế. Chưa đến chín giờ... Lan Phi yên trí, tôi đi nhẹ hơn chuột...

Chàng nhón gót theo người đẹp vào phòng. Quả chàng đi rất nhẹ. Không có cả đế giày xiết trên nền đá hoa. Đến gần chỗ Quang nằm, chàng cúi xuống nhìn rồi lùi lại phía bếp, chàng hỏi nhỏ:

- Quang sao thế? Hăn mệt à?

- Không biết. Ảnh đi học về... có vẻ mệt, nhưng không phải là mệt vì bệnh đau. Ảnh nằm xuống nghỉ một chút rồi ảnh ngủ luôn. Thấy ảnh ngủ ngon quá, Lan Phi không nỡ đánh thức...

- Không nên đánh thức. Em để Quang ngủ như vậy là phải lắm...

Hoàng Chủ Nhân thì thầm bằng một giọng quan trọng:

- Quang vừa về đến nhà đã nằm xuống ngủ mê mệt như thế chắc là hăn làm sao đó. Có thể hăn có gì trục trặc, nên để hăn ngủ lấy lại sức, không thì ốm nặng cho xem.

Chàng giả vờ ngạc nhiên như thật khi nhìn thấy chai rượu:

- À... nhà có champ... Hay quá, tôi có thể uống ghé một ly được không?

- Mời anh. Anh rót rượu giùm... để Lan Phi lấy nước đá cho anh.

Hoàng rót rượu vào chiếc ly để dành cho Quang. Sự uống hớt tay trên đó làm cho chàng thích thú, và lúc đó không có Lan Phi ở đó, chàng để sự thích thú đó lộ ra mặt. Chàng dơ ly rượu về phía Quang, méo miệng cười trước khi uống.

Rót thêm rượu vào ly, Hoàng đi vào bếp.

Lan Phi thì đang mở tủ lạnh lấy đá vào đĩa.

- Tôi vừa có sáng kiến này... Một sáng kiến đúng là sáng kiến...

- Ấy... nói khẽ chứ anh, để Quang ngủ... Nước đá đây... Anh cần nữa không?

- Cám ơn, sáng kiến của tôi như thế này nhé... Quang ngủ Lan Phi phải ngồi ăn một mình... Tôi bên kia cũng phải ngồi ăn một mình... Thức ăn nguội hết cả rồi... mà đêm nay trời lại đẹp. Chi bằng chúng mình cùng ra Mỹ Cảnh ngồi ăn ngắm trăng trên dòng sông hoặc lên lầu Bồng Lai vừa ăn vừa nghe nhạc?

Nhìn khuôn mặt thản nhiên và vui vui của Lan Phi, Hoàng Chủ Nhân biết là nàng đang xiêu lòng- chưa xiêu nhưng mà đang xiêu – chàng biết là nàng đang cố làm ra vẻ thản nhiên, cố làm ra vui. Đêm qua, chàng mời nàng qua phòng chàng ăn cơm, hai căn phòng chỉ cách nhau có vài bước, nàng không đi và chàng thất bại. Nhưng đêm nay khác... cuộc đời con người ta ngày nào cũng có ăn uống, đêm nào cũng có bóng tối và ngủ nghê. Tuy vậy, mỗi ngày, mỗi đêm vẫn khác nhau. Đêm nay, chàng có thể mời nàng đi ăn, đi nhẩy, đi làm nhiều trò hấp dẫn, mê ly được.

Lan Phi lắc lắc đầu:

- Cám ơn anh, Lan Phi đi không được đâu...

- Đừng nói thế. Sao lại đi không được? Có cái gì giữ em ở nhà đâu nào? Quang ngủ say rồi, cơm thì nguội. Nếu em lẩn quẩn ở trong nhà em còn làm cho Quang thức giấc, mất ngủ trong khi Quang cần ngủ...

Lan Phi cố nén tiếng thở dài:

- Anh nói đúng, nhưng mà...

- Nói thế thôi chứ tôi không đứ Lan Phi đi dancing đâu. Chúng mình chỉ lên một Restaurant nào đó có ban nhạc, ăn vội mỗi đĩa một cái "bip tếch" hay "cốp tơ tét" vừa ăn vừa nghe vài bản nhạc sống động, rồi về ngay. Nếu Lan Phi không muốn ăn cơm Tây nặng bụng, muốn ăn phở hay ăn cháo càng tốt. Tôi biết một chỗ bán cháo với tôm

khô tuyệt lắm. Tôi biết Lan Phi biết chỗ ăn yến, ăn caviar, ăn thịt gấu, thịt heo rừng, thịt xuyên sơn giác, nhưng tôi dám chắc Lan Phi không biết chỗ ăn cháo trắng, tuyệt lắm. Ở những thành phố lớn, càng nhùng món ăn ít tiền lại càng hiếm, phải là đan hay la cà, hay đi và chịu ăn, chịu chơi lắm mới biết được những chỗ ăn rẻ tiền mà lại ngon. Nói rằng Lan Phi chưa biết chỗ ăn cháo trắng thì đúng hơn, vì Lan Phi sắp biết đấy. Đi... hai đứa mình sẵn sàng cả rồi, chỉ việc bốc lên "Tơ Bai Ân" đi luôn thôi...

Lan Phi do dự. Nàng cố gắng bắt chước suy nghĩ và quyết định đi hay không đi. Nàng lơ mơ thấy rằng nàng không nên đi nhưng nàng không đưa ra được lý do tại sao nàng lại phải ở nhà.

- Đi thì cũng được... nhưng em sợ Quang thức giấc thấy em đi.

Quang không thể thức giấc nửa chừng được.

Như kẻ sắp giơ tay đoạt được cái hạnh phúc mà mình mơ tưởng từ bao lâu nay, như một danh tướng chỉ còn phải ra lệnh nổ vài phát súng cuối cùng nữa là thắng trận. Hoàng Chủ Nhân bắt được quả tang bàn tay phải của nàng run run vì xúc động. Chang cố trấn tĩnh để nói bằng một giọng "chắc như cua gạch":

- Em chỉ cần nhìn Quang nằm ngủ, nghe tiếng Quang ngáy em cũng biết là Quang sẽ ngủ một mạch cho đến sáng mai. Muốn làm tốt cho Quang, em chỉ cần để yên cho hắn ngủ và lấy lại sức...

Vừa đi vừa suy nghĩ, Lan Phi đến đứng nhìn xuống người thanh niên mà nàng có ý định lấy làm chồng... nếu họ hợp tính, hợp nết nhau.

- Anh... Anh...

Nàng khẽ gọi. Chàng hít vào một hơi "khò".

- Anh...

Nàng gọi lớn hơn. Chàng thở ra một hơi “khò”.

Những tiếng “khì khò” nhịp nhàng, trầm bổng ấy như trêu người nàng. Giá chàng ngủ mà đừng ngáy, đừng phì phò, phì phò... có lẽ nàng đã không bực bội.

Nàng có cảm tưởng như chàng khinh thường nàng. Tại sao chàng lại có thể ngủ phây phây ra được, mà tệ nhất là chàng lại còn ngáy “khì khò” nữa, trong lúc nàng cất những tiếng gọi thê thảm để đánh thức chàng. Giác quan thứ sáu của chàng đâu? Những người yêu nhau thường nghe được tiếng gọi thầm của nhau. Chẳng hạn như nàng ở Đà Lạt, chàng ở Sài Gòn, nàng nhớ chàng và nhìn lên trời xanh Đà Lạt, gọi chàng – “anh ơi... anh đang làm gì, anh có nhớ em không?” – chàng cũng còn phải nghe tiếng nữa là bây giờ, nàng gọi ngay vào tai chàng...

Mà chàng vẫn cứ ngủ.

Lan Phi quay lại nhìn Hoàng Chủ Nhân. Sau một cái nhún vai, nàng nói:

- Đi thì đi.

CHƯƠNG 11 -

N

hà hàng này là một restaurant dancing, một nơi vừa bán ăn vừa nhảy đầm. Nhà hàng mới khai trương chưa lâu, đồ đạc, bài trí và trang hoàng còn mới tinh và sáng choang, bóng loáng từ cây đẩy cửa bằng đồng ở cửa chính, đến những chiếc nút bằng đồng trên chiếc áo portier màu đỏ chói của anh bé con chuyên mở cửa, gọi xe và mở dù che cho khách ra vô từ xe hơi khi trời mưa, mới đến những đĩa gạt tàn thuốc lá in dấu Caravelle Air Phrance, B.G.I... Martell, đến bộ ria mép của anh Xếp Bồi bện com lê trắng, nơ đen, đứng trịnh trọng như vị phương diện dưới những cây đèn nhiều bóng bằng đồng treo từ trần nhà. Những vách tường nhà hàng đều được đóng nỉ đỏ, nơ xanh, gắn những tấm gương lớn và dài, những bức họa lập thể kiểu Picasso.

Nhà hàng có đầu bếp Tàu từ Hương Cảng sang phụ trách nấu các món ăn Trung Hoa, có Cheph Cuisinier du học bên Paris về có cấp bằng Đại Học Cordon Bleu cao cấp nhất của Pháp Quốc. Những người được tuyển chọn làm bồi bàn của nhà hàng đều là những vị thức có bằng Diplôme hoặc tương đương, nói thạo ít nhất là bốn thứ tiếng. Nói tóm lại, đây là một nhà hàng mà giá tiền một bữa ăn hạng trung cho hai người ăn bằng lương tháng một ông công chức hạng B có vợ, ba con, hoặc có thể nuôi sống được một gia đình năm người Việt Nam ăn khỏe trong 30 ngày.

Ban nhạc gồm tám vị dân Tàu và Phi, ông nhạc trưởng to lớn, nước da đen bóng, thổi kèn Tom Pét y như là Luois Armstrong, hát giọng khàn khàn, ấm và lớn mạnh như là Phats Domino. Những cây kèn đồng ở đây chơi mạnh và

dữ thừa hơi thừa âm thanh. Khác hẳn lối thổi kèn hút hơi kèn “tò tí te” đám ma của những ban nhạc kèn đồng “lô canh” gồm những nhạc công ốm không, ho lao dờ vì thổi kèn, thức đêm mà chỉ được ăn toàn rau muống với phở tái.

Giữa khung cảnh trán lệ và giàu sang ấy, Lan Phi có cảm giác như nàng là một tiểu thư ái nữ một nhà tỉ phú ở xứ Tech Xa đi du ngoạn với vị hôn phu cũng là tỉ phú ở bờ biển Riviera... Nàng ngồi thoải mái trong chiếc ghế da êm – êm như những chiếc ghế Phauteuil của rạp Cinéma Eden trước năm 1954 – Nàng cố làm ra vẻ thản nhiên nhưng mặt nàng cũng lộ rõ những nét thán phục trước một đĩa thức ăn lớn được một chuyên viên của nhà hàng đốt lần cuối cùng trên một lò than hồng – lò bằng đồng sáng choang – ngay trên một chiếc bàn ăn nhỏ có bánh xe đẩy từ nhà bếp ra tận bàn ăn của nàng. Nàng không biết món ăn này là món ăn gì. Nàng chỉ thấy Hoàng nói nhỏ vào tai ông Xếp Bồi sau khi giới thiệu với nàng là chàng sẽ gọi một món đặt biệt: Món Pharouk.

Cựu Hoàng Ai Cập lưu vong ở Paris “lãng xê” ra món này.

- Chỗ này là chỗ mà anh nói với Lan Phi là một tiệm ăn “rẻ tiền” hả anh Hoàng?

Lan Phi đã nói nhỏ với Hoàng câu đó sau khi hai người bước vào sau cánh cửa lớn có anh bé con mặc bộ quần áo đỏ, đội mũ Chà Và đỏ, giữ việc mở cửa.

Câu trả lời của chàng vừa đơn giản vừa duyên dáng, nhưng không trả lời đúng vào câu hỏi của nàng:

- Với người đẹp, chỗ này cũng không phải là chỗ xứng đáng để cho người đẹp đặt gót tới. Ngày xưa, Vua Nhà Châu còn bắt cung nữ xé hàng triệu thước lụa để làm cho người đẹp Bao Tự được vui tai...

Nàng cũng thấy cần phải nói chuyện “điển cổ” để đối đáp chàng:

- Vì Bao Tự trước khi được làm Hoàng Hậu là con gái nhà thợ may, nên nàng thích nghe tiếng xé hàn nylon.
- Em nói đúng, còn Vua Nhà Tấn yêu nàng Ly Cơ, làm một tòa lầu, sàn toàn bằng vàng lá, để cho dùng hài bịt sắt, đi lên đó phát ra những tiếng vàng cho nàng thích...
- Chắc là Ly Cơ đó của anh trước đó làm gái nhảy nên thích nhảy claquette trên vàng...!

Lan Phi biết rằng Hoàng cố ý đưa nàng tới để làm nàng ngạc nhiên thích thú và quyến rũ nàng. Nhưng như hầu hết tất cả các cô gái đẹp, biết mình là đẹp và tin chắc rằng mình khôn ngoan ở cõi đời này, nàng nghĩ rằng dù chàng có dở đến thủ đoạn gì chẳng nữa, có dẫn dắt nàng đi tới chốn sơn cùng, thủy tận nào, nàng cũng vẫn tỉnh trí, vẫn chế ngự được chàng như thường. Vì vậy nàng thấy nàng không có lý do gì để hưởng thụ và vui vẻ trong cái khung cảnh đẹp, sang và sạch này.

Sau khi khen thưởng nhà chuyên viên nướng gà bằng vài câu hợp thời, hợp cảnh và vừa phải, Hoàng dơ ly rượu mời Lan Phi. Nàng dơ ly lên chạm nhẹ vào ly chàng:

- Hồi nãy... chúng mình đang nói dở với nhau vấn đề gì, Lan Phi nhỉ?

- Anh đang giải thích cho Lan Phi nghe vì sao có những người đàn ông rất giàu tình cảm, rất yêu thương trẻ con, rất muốn có gia đình riêng mà vẫn phải sống độc thân.

Hừm... – Hoàng nhấp một chút rượu, hấn giọng và làm ra vẻ soạn ý để nói tiếp câu chuyện, sự thực, chàng làm thế để nhớ lại xem chàng đã nói những gì với nàng về đời tư của chàng. Chàng có sẵn vai mẫu “chuyện thực đời người” lâm ly và sống thực để kể cho các nàng khi các

nàng đợi nghe hoặc chịu nghe. Chẳng hạn chàng sẽ kể chuyện người khác để các nàng hiểu rằng đó chính là chuyện thực của đời chàng: trước đây, chàng có yêu say đắm, yêu tha thiết một người nhưng chàng bị người đó phụ bạc. Với những người nghe đã có tuổi – như nữ giáo sư Minh Nhung – người phụ bạc chàng là một cô gái trẻ dưới hai mươi tuổi, với những thiếu nữ trẻ như Lan Phi, người đàn bà trong chuyện đó lại là một người từ hai mươi bảy tuổi trở lên. Điều đang nói là chàng không bao giờ kết án hay sỉ vả con người đó. Chàng chỉ than thân, chỉ nói rằng chàng lãng mạn và khờ khạo quá. Chàng không đoán được là “nàng” muốn gì, cần gì...

Khi Hoàng soạn ý xong và bắt đầu kể lễ câu chuyện đời mà chàng đã kể đi kể lại với chừng năm mười người đàn bà đủ mọi lứa tuổi, nghĩa là từ mười bảy đến ba mươi năm tuổi, những người đàn bà trên hoặc dưới số tuổi đó được chàng nhã nhặn và cứng rắn gạt ra ngoài cuộc đời chàng.

Đúng lúc ấy ở mãi tận góc bàn bên kia, có một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, mặt trái xoan, mắt đen và dọc mũi hơi cao, tóc vén đỉnh đầu để lộ chiếc cổ trắng ngần, bận chiếc robe màu xac màu nâu gạch cua, ngồi cùng bàn với một ông cao và gầy, tóc bông đeo kính trắng bận áo veston may bằng hàng Tquêd, chợt trông thấy Hoàng Chủ Nhân và Lan Phi. Thiếu phụ đó đang nói dở với ông bạn một câu chuyện gì đó... Nàng ngạc nhiên đến nỗi miệng nàng há ra rồi để đó không nói nốt mà cũng không khép lại nữa...

Thiếu phụ đó là Line Em Em, là nữ giáo sư Minh Nhung, Tiến Sĩ Kinh Tế Xã Hội tốt nghiệp Columbia University, U.S.A.

Thiếu phụ đó là bà Dì của Lan Phi...

Thiếu phụ đó là người yêu lý tưởng ngàn đời muôn thuở hôm nào của Hoàng Chủ Nhân Nguyệt Điện.

Line Em Em nhìn lâu và kỹ đến nỗi – ngoài vòng miệng xinh của nàng há hốc ra – mặt nàng mất hết cả cảm giác, ngây thộn, làm cho giáo sư Huy Giang cảm ngay thấy là có một cái gì đó sau lưng chàng làm cho người đẹp phải chú ý. Chàng đã quen thuộc với những nét mặt ngây thộn đó của các cô sinh viên khi họ chú ý đến một cái gì ngoài chàng, ngoài những bài chàng đang giảng.

Huy Giang nghiêng đầu nhìn theo tia nhìn của Minh Nhung. Cái cảnh chàng nhìn thấy và biết là Minh Nhung đang nhìn đến nỗi quên không cả khép miệng lại đã làm cho chàng không được vui.

Sau một cái nhướng một bên lông mày đầy bi quan, chứa đựng cả một triết lý chịu đựng chịu định mệnh. Huy Giang nói như nói một mình:

- Thành phố này có 40 hàng ăn có dancing... Tại sao anh chàng chủ nhà trọ đó cũng dẫn vác đến nhà này, nơi hai chúng mình đã tới rồi? Mà hẳn đi với cô bé nào thế kia nhỉ. Trông cô bé đó quen mặt quá. Hình như là sinh viên trường mình. À... cô Lan Phi. Cô cháu gái của cô giáo phải không? Hẳn mang Lan Phi tới đây làm gì kia? Mà tại sao cô bé đó lại quen hẳn, lại đi ăn, đi chơi với hẳn được chứ?

Như người mất hồn, nữ giáo sư Minh Nhung đáp:

- Không biết. Không hiểu...

Huy Giang vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng:

- Minh Nhung chẳng nên qua lo cho cô cháu. Cô ấy đã lớn rồi. Bọn chó sói đời nay không ăn thịt những cô bé choàng khăn đỏ lớn và khôn ngoan như là cô cháu ấy đâu – chàng dơ ly rượu lên môi nàng – chúng ta cạn ly chứ?

Minh Nhung không thể lấy sự lạc quan của chàng.

- Người đàn ông đó nguy hiểm lắm. Hẳn là... là...

- Là một tên sở Khanh chuyên quyến rũ đàn bà con gái bằng những lời đường mật? – Huy Giang tiếp lời nàng giọng nói của chàng trở thành bực dọc – phải không nào? Tôi đã được nghe cô nói nhiều đến hẳn quá rồi.

- Khổ lắm. Anh không hiểu. Hẳn là một con cáo già. Còn Lan Phi dù nó có tinh khôn đến mấy đi chăng nữa, vẫn là một đứa con gái mới lớn. Nó có tinh khôn chẳng là tinh khôn với những đứa trẻ tuổi nó, còn với... với...

Giọng nói bực dọc của Huy Giang nhồm một chút âm thanh giận hờn:

- Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Chúng ta tiếp tục ăn hay là chúng ta bỏ về?

- Xin lỗi anh...

Minh Nhung cười gượng rồi nâng ly. Nàng cố gắng quên hai kẻ ngồi phía phòng bên kia để chú ý đến người ngồi ăn với nàng, nhưng lòng nàng vẫn rộn rục với những cảm nghĩ hỗn độn, khó tả. Điều làm nàng khó chịu và khổ sở nhất là nàng không biết chắc là nàng đang khó chịu vì chuyện gì là vì Lan Phi bị quyến rũ, hoặc buồn vì Hoàng đang quyến rũ một thiếu nữ đẹp.

Đôi kim đồng hồ trắng đuổi nhau một vòng trên mặt chiếc đồng hồ Rolex – Calendar Automatic, vỏ thép, mặt đen chữ số trắng – nổi bật trong bóng tối sáng lóng lánh trong cổ tay Hoàng Chủ Nhân, khi đôi kim đi sau được một vòng, chàng và nàng đã đứng trên sàn nhảy. Hoàng ôm Lan Phi hơi sát, lúc nàng đi những bước Tango êm và ngắn, chàng ghé vào tai nàng:

- Bây giờ... chúng mình đã quen biết nhau khá thân rồi, tôi mới dám thú thực với Lan Phi một chuyện.

Lan Phi – chất champagne đã ngấm – trong tiếng nhạc êm, cảm thấy nặng mắt, buồn ngủ, nàng chỉ muốn ngã hẳn đầu vào ngực người đang đứng ôm nàng, đang giữ cho nàng đứng vững:

- Chuyện chi anh.

- Chuyện này, khi nói ra, có thể bực mình, có thể em yên tâm... Phản ứng của em chưa thể biết trước được. Nhưng có điều bực hay là mừng, em cũng không được giận nhé...

- Nói coi đã nào...

- Lan Phi, em đẹp lắm, em cân đối, đều đặn lắm... Sinh viên thuốc mà đẹp đến như em là nhất rồi... các cô đẹp nhất ở Sài Gòn, Đà Lạt, Huế thua em xa. Những Hoa Khôi, Hoa Hậu... không đáng xách dép cho em. Thế mà...với anh, em lại không quyến rũ anh một chút xíu nào cả...

Lan Phi nhướn mắt và nhíu mày.

- Nghĩa là... gần em, anh vẫn lạnh lùng như không anh chẳng thấy gì khuấy gợi anh hết...

Chân Lan Phi chợt dừng lại, nàng ngạc nhiên mở rộng đôi mắt nhìn chàng, người nàng dịch ra xa mình chàng. Chàng mỉm cười và rất êm rất dịu dàng đưa nàng đi tiếp.

- Ồ... anh đã nói rồi. Em rất đẹp, rất xinh... trông em rất khuấy gợi nhưng mà... em không khuấy gợi anh. Bây giờ, nếu được "gần" em, anh vẫn cứ tỉnh táo và sáng suốt như không, như gần một khúc cây vô tri vô giác vậy. Có lẽ nguyên do là vì... cái trí thông minh của em...

Lan Phi bắt trí óc suy nghĩ thật nhanh về lời Hoàng vừa nói. Trong vài dây đồng hồ, nàng lo lắng tự hỏi phải

chẳng nàng thuộc vào loại đàn bà sắc sảo quá, cái gì cũng biết và biết hơn người khác, loại đàn bà mà đàn ông vẫn ngán không dám gần, không muốn gần, họ phải để phòng luôn luôn mất hết cả hứng thú.

- Anh bảo trí thông minh của Lan Phi làm sao?

- Em có một trí thông minh hơn người. Em nói chuyện thông minh và có duyên. Gần em, tôi chỉ chú ý đến những lời em nói, tôi quên mất rằng em có một tấm thân kiều diễm khêu gợi, có lẽ thế, chắc phải như thế, Lan Phi không giận tôi chứ?

- Hà...?Ồ... Không... không có giận đâu.

- Tốt. Bây giờ... chúng ta đã thông cảm nhau rồi, chúng ta trở thành đôi bạn tâm giao. Em không có gì cần phải đề phòng tôi cả...

Lan Phi vẫn thắc mắc và suy nghĩ về những lời Hoàng vừa nói – “Hắn nói thế là nghĩa lý ra làm sao?” – nàng cau mày nghĩ thầm: - “Mình không có sex- appeal hay sao? Gần mình mà hắn có thể thản nhiên như là gần gỗ đá được à? Vô lý. Hắn nói dối...! Nhưng hắn nói dối như thế để làm gì? Lẽ ra, hắn phải nói là được gần mình, hắn rồi tinh, rồi mù, tinh thần hắn mê loạn mới phải chứ...?”

Lạ thật...! Để coi hắn định giở trò gì!” Lòng tự ái bị tổn thương. Nàng có một quyết định đúng như Hoàng muốn – “ Để mình thử cho hắn hưởng một vài cảm giác, coi hắn còn đứng vững được không...”

Hoàng dìu Lan Phi đi trên “pit”. Chàng chú ý quan sát những biến đổi trên khuôn mặt khả ái của nàng, để dò biết nàng sắp làm gì, sắp nói gì. Vì vậy, Hoàng và Lan Phi cũng không thấy cặp Huy Giang – Minh Nhung nhẩy ngay gần họ.

Chợt, Huy Giang nói vào tai Minh Nhung:

- Nhưng... em ngủ đây à...?

Nàng giật mình ngơ ngác:

- Đâu có...

- Em đi trật nhịp hết cả. Nếu em không thích nhảy, chúng ta về bàn ngồi...

- Không... Minh Nhung thích nhảy lắm chứ...

Chỗ kia có một cô nouvelle vague, đẹp lắm cứ nhìn Huy Giang cười tình hoài, nhưng Huy Giang không đáp lại. Bởi vì Huy Giang đã được có một người đẹp bên cạnh rồi...

Nữ giáo sư Line Em Em hiểu ngay lời nói xa xôi ấy, một lần nữa, nàng gượng cười:

- Xin lỗi anh...

Nàng xin lỗi Huy Giang thật tình và nàng sợ chàng giận thật chớ không phải giả vờ. Trong thời gian vừa qua, mỗi cảm tình của nàng đối với Huy Giang đã tăng lên rất nhiều. Nàng không muốn mất Huy Giang. Có điều phiền là nàng chưa quên được gã đàn ông kia. Gã cứ ám ảnh tâm trí nàng, cứ bắt nàng phải bận tâm vì gã. Nếu gã chạy theo nàng, năn nỉ khổ sở, nếu gã nói - "em trở lại Nguyệt Điện với anh, không có em, anh sống không được..." có lẽ nàng đã cười mũi vào mặt gã, và đẩy gã ra khỏi đời nàng, không thương tiếc.

Nhưng gã không làm thế. Gã vẫn sống "phây phây" và rõ rệt là gã coi sự có mặt hay vắng mặt của nàng không có ảnh hưởng gì đến đời tư gã hết. Và đêm nay, nàng có một lý do chính đáng thắc mắc vì gã: gã đang đưa đưa cháu gái nàng đi ăn, đi chơi, đi vào những chỗ gã muốn... Nàng không lo sao được. Nàng còn lạ gì cái thủ đoạn tán tỉnh, không bế thần sầu, quý khốc của gã. Bà chị nàng tin là nàng sẽ che chở cho đứa con gái mới lớn học trong

trường nàng dạy... Nay thấy cháu sắp đi vào hang hổ, thấy cháu đứng trên miệng vực thẳm, nhất định là nàng phải can thiệp rồi.

- Em có nhớ không? – Huy Giang dụi dềng – chúng mình gặp nhau đã bao lâu rồi nhỉ...?

- Sáu tháng...

- Tám tháng mười lăm ngày. Còn vài phút nữa là tám tháng mười sáu ngày – chúng ta gặp nhau lần thứ nhất vào lúc năm giờ chiều 23 tháng tám năm ngoái...

Minh Nhung xúc động. Lẽ ra nàng phải là người nhớ đích xác những con số đó. Việc ghi nhớ ngày tháng đó là việc của đàn bà. Chỉ có những người đàn ông yêu đương chân thành và sâu đậm lắm mới chú ý đến những sự việc chỉ quan trọng với đàn bà đó. Nàng biết Huy Giang không phải là loại đàn ông tính nết tặc mặ, tũn mủn. Chàng cũng không phải là người không được đàn bà yêu. Nhưng chàng đã yêu nàng và theo đuổi nàng, mặc dầu chàng biết rõ là nàng có một thời gian đã yêu và ă năm với một người đàn ông khác.

- Line... anh đã chờ đợi em trong tám tháng mười sáu ngày rồi...

Đôi mắt Line rướm lệ:

- Em biết.

- Cuộc đời không được dài là bao mà chúng ta thì có nhiều chuyện phải làm. Em không nên bắt anh chờ đợi quá lâu... Đồng ý?

Nữ giáo sư Minh Nhung – Columbia University U.S.A. – thở dài sung sướng, nép mình vào người yêu:

- Đồng ý. Đồng ý quá...

Nói một dáng điệu ngả mình rất đẹp, Minh Nhung nghiêm mặt, dựa má nàng vào vai Huy Giang. Sự áp má đó gợi ý trao thân, gửi phận, như muốn nói – “Đời em đây, thân thể em đây, anh giữ lấy”. Huy Giang hài lòng vì cái áp má ấy. Đây là một hành động bắt đầu cho một loạt đèn bù cho tình yêu và công lao chờ đợi của chàng. Huy Giang lái Minh Nhung đi thật xa, xa đến mức tối đa, những chỗ chẳng có gót giầy của Hoàng Chủ Nhân và Lan Phi đặt lên.

Hoàng Chủ Nhân vẫn dịu dàng nói nhỏ vào tai Lan Phi:

- Tuy vậy, em cũng không nên khêu gợi tôi. Em chưa biết năng lực yêu đương của tôi đâu. Khi tôi yêu nồng nàn, say sưa hơn ai hết.

Lan Phi trông thấy trước cái bẫy được Hoàng Chủ Nhân giương ra, nàng phản ứng một câu giả vờ ngây thơ:

- Lan Phi sẽ không phản đối nếu anh yêu Lan Phi đâu....

Hoàng Chủ Nhân tưởng tai mình nghe lầm.

Chàng vội vã:

- Hà...? Em nói gì?... Em không phản đối nếu anh yêu em ư?

Lan Phi gật đầu:

- Yêu nhau bằng tinh thần, yêu nhau bằng lý tưởng! Amour Platonique! Đẹp lắm! Tại sao Lan Phi lại phản đối nếu anh yêu Lan Phi và trí thông minh của Lan Phi nhỉ? Trái lại, Lan Phi còn cần phải khuyến khích anh chứ!

Hoàng Chủ Nhân không bối rối vì ngón đòn đó của người thiếu nữ quá thông minh và có tác dụng đối hoạt bát này. Càng gần nàng lâu, càng nói chuyện và đấu trí với nàng nhiều, chàng lại càng mến phục nàng. Chàng thấy nàng quả là một nữ sinh viên vừa có sắc đẹp vừa thông minh.

Đa số những cô sinh viên mà chàng đã gặp trong đời, đều xấu – có thể gọi là xấu mà không thể ân hận – vì không có sắc đẹp nên các nàng sinh viên mới không được tình yêu đến gõ cửa trái tim, nói rõ ra là không được những chàng hoàng tử của lòng đến ẵm đi, và như vậy, các nàng gần như không còn việc gì hấp dẫn khác để làm. Lan Phi không thể, nàng càng tỏ ra lạnh lợi, đỡ đòn, tránh đòn và trả đòn hay bao nhiêu, Hoàng Chủ Nhân lại càng thấy cần phải chinh phục bấy nhiêu.

Yêu nhau trên tinh thần, yêu nhau trong tâm hồn, trong lý tưởng... – Chàng khẽ nói, đôi môi chàng khi mấp máy, chạm nhẹ vào những sợi tóc lòa xòa bên tai người đẹp. Chàng thấy vành tai đó xinh quá chàng nghĩ đến chuyện hôn nhẹ lên vành tai đó, chàng muốn cắn nàng một miếng... – rồi chuyển qua “yêu” nhau không xa lắm đâu. Sự cách nhau của hai thứ tình ấy chỉ mỏng như một tờ pelure, như lưỡi dao cạo mince lame Gillette.

- Từ chỗ yêu em vì tâm hồn em, anh có thể trở thành yêu em... toàn diện không biết lúc nào.

- Anh yên trí. Em sẽ để ý khi nào anh sắp chuyển em sẽ cho anh biết.

- Em đáng yêu quá...

Sau câu nói đó, chàng hôn nàng... chiếc hôn đầu tiên không đặc lên tóc, không lên vành tai, chàng hôn vào cổ nàng.

Lan Phi giật mình và rùng mình.

Line Em Em – trông thấy Hoàng Chủ Nhân hôn cô cháu gái qua vai Huy Giang – giật mình và trừng mắt, nghiêng răng...

Giáo sư Huy Giang, cảm thấy người đàn bà trong vòng tay của mình, lại chú ý đến gã đàn ông bên kia “pit”, thờ

dài và nghiêng răng.

Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười thỏa mãn và hài lòng.

Trăng mùa thu lên cao giữa trời, chiếu sáng vắn vặc. Đô thành say ngủ, giấc ngủ êm đềm. Những con đường lớn có sáng trắng soi, chạy giữa hai hàng cây thắm mầu, như những vòng sông trôi giữa hai bờ cỏ dầy. Chiếc Triumph chạy êm như thuyền lướt trên sông không có sóng.

Lan Phi ngồi cứng ngắc như một pho tượng mỹ nhân bằng cao su trên ghế xe. Ngay từ lúc ra khỏi dancing nhìn đồng hồ tay thấy đôi kim chỉ gần một giờ – từ lúc vào dancing, nàng quên mất giờ giấc – nàng giật mình khi thấy thì giờ đi quá mau. Nàng đã bắt đầu sợ. Nàng nao nao trong bụng như những ngày còn nhỏ, nàng phạm một tội gì và biết chắc là mình sắp sửa bị trừng phạt, trách mắng. Nàng hy vọng khi về đến Nguyệt Điện, vào phòng, thấy Quang vẫn ngủ say, nằm nguyên chỗ khi nàng đi. Trên đường về, nàng không mong ước gì hơn là trong thời gian bốn tiếng đồng hồ vừa qua, Quang ngủ thẳng một mạch. Đã từ lâu lắm rồi, đến đêm nay, nàng mới lại có những giây phút nao nao, bồn chồn trong dạ và một nỗi ước ao nồng nàn, mạnh mẽ đến như thế.

Nếu Quang vẫn ngủ, nếu Quang không biết là đêm nay nàng đi ăn, đi nhảy với ông chủ nhà, nàng sẽ yêu thương và kính mến Quang gấp bội.

Chiếc xe vừa dừng trước cánh cổng sắt có găng tấm bản đồng Nguyệt Điện, Lan Phi đã nhảy vọt ra ngoài xe. Nàng đi như chạy như nhảy lên thềm nhà. Nhưng tới đó, nàng phải dừng lại trước cánh cửa chính, chờ Hoàng lấy chìa khóa mở cửa.

Rất từ tốn và khoan thai, Hoàng Chủ Nhân cho xe vào sân. Khi mở cửa, tràn huýt sáo nhẹ nhẹ điệu Limelight.

Lan Phi nóng ruột như có lửa đốt trong gan ruột, nàng muốn lên tiếng yêu cầu Hoàng đừng huýt gió, Hoàng đi nhẹ, nhưng nàng thấy nếu lên tiếng yêu cầu như vậy, nàng hèn quá. Hơn nữa, nếu Quang đã thức giấc rồi, nàng có tuột giầy ra xách tay và đi nhẹ như chuột, Quang cũng vẫn biết. Tuy sợ, Lan Phi cũng vẫn tò mò muốn biết Quang sẽ làm gì.

Nàng chỉ khẽ nói:

- Cám ơn anh Hoàng nhiều lắm. Đêm nay thật vui...

Nàng không đá động gì đến chuyện chàng hôn nàng lên cổ hồi nãy. Nàng làm như không hề có chiếc hôn đó.

Hai người đi vào nhà.

- Vào phòng tôi uống một ly cà phê hay nước cam tươi cho tỉnh táo hẳn rồi hãy về ngủ...

Nhưng Lan Phi đã cầm chìa khóa ở tay dường như không nghe thấy lời mời, nàng lẹ làng tra chìa khóa vào ổ. Hoàng vội bước theo, đặt tay lên cánh tay nàng:

- Vội gì thế em? Hãy còn sớm... Em nên qua tôi uống một ly cam tươi... Hẳn vẫn còn ngủ mà...

Như để trả lời câu nói của Hoàng Chủ Nhân, cánh cửa phòng mở bật ra với một bàn tay kéo mạnh. Quang đột ngột hiện ra, mắt như rục lửa...

Lan Phi ú ớ vài tiếng y như một cô gái bị bắt quả tang làm một trò gì đáng xấu hổ. Hai gã đàn ông giương mắt nhìn nhau. Ba người đó là một hoạt cảnh đồng diễn tả sự tranh chấp của người đàn ông ở cõi đời này. Họ như hai con gà trống đang ngồng cổ, lấy gân cựa để nhảy xả vào đá nhau.

Gà mái Lan Phi là người tương đối bình tĩnh nhất. Nàng nuốt nước miếng rồi cố nở một nụ cười:

- Anh ngủ ngon không anh? Thấy anh ngủ say quá, em không đánh thức anh. Anh Hoàng sang mời chúng mình đi uống nước...

Quang trừng mắt nhìn nàng:

- Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Hơn mười hai giờ chứ gì? Hãy còn sớm chán. Mọi đêm anh thường học đến hai, ba giờ sáng cơ mà? Anh bảo em là anh vẫn ngồi học đêm đến hai ba giờ sáng...

Nàng liến láu dẫn dắt câu chuyện sang một hướng khác. Nàng có thể mở ngay một cuộc cãi nhau với Quang về chuyện chàng vẫn thường thức học đến ba giờ sáng mà bây giờ mới mười hai giờ đêm một chút – nàng thấy hơn mười hai giờ đêm nghe nhẹ hơn là gần một giờ sáng nhiều.

- Một giờ sáng rồi...

Quang gằn giọng như người muốn gào to lên cho hả giận.

- Một giờ sáng rồi... cô nhìn đồng hồ coi... Một giờ sáng rồi còn hơn mi kém mười hai giờ gì nữa. Cô đi chơi, cô bỏ tôi nằm đó... Như thế mà cô bỏ đi được à? Cô đi đâu?

Hoàng Chủ Nhân hắng giọng, vỗ nhẹ lên vai chàng thanh niên đang hung hăng:

- Toa không nên la lối thế. Khu này yên tĩnh lắm. Đêm hôm, nếu toa la lối, tiếng toa sẽ vang đi rất xa. Chúng ta là những người lịch sự, chúng ta nên vào ngồi nhà hàng hoàng. Lan Phi sẽ nói cho toa biết là chúng "nu" đi những đâu, nếu toa muốn biết... Hì Hì...

Lan Phi, chúng "nu" cùng câu nói "tĩnh khô" và hai tiếng cười "hì hì" của Hoàng có mãnh lực như một thùng hai mươi lít ét xăng super đổ vào lò than đang hồng để đốt bàn ủi của một tiệm thợ giặt.

Bàn tay trái của Quang gạt mạnh tay Hoàng ra. Bàn tay phải của chàng đã nắm lại chỉ còn chờ những sợi gân bung ra là đấm.

Lan Phi nhanh nhẹn bước ngay vào đứng trong khoảng cách giữa hai anh gà trội.

Giữa tình trạng cực kỳ khẩn trương ấy, chỉ cần một trong số hai anh gà trội ấy giơ nắm tay lên là cuộc đấm đá xảy ra và nếu có đánh nhau, chưa chắc sinh viên Quang gà tồ đã thắng được Hoàng Chủ Nhân. Mái Xùy Lan Phi không tìm được giải pháp nào hữu hiệu để ngăn chặn chiến tranh hơn là việc lấy thân mình đứng sát vào người chàng thanh niên, đẩy chàng này vào phòng mà nói:

- Đừng nóng anh... khổ quá... Đừng có nóng...

- Tại sao tôi lại nóng nhỉ? Việc gì mà tôi phải nóng chứ...

Giọng nói phẫn nộ của Quang bắt đầu có những âm thanh cay đắng, sần tui: giọng nói đó giống như giọng của người đàn ông bị người yêu cảm sừng và biết là mình mọc sừng.

- Có gì đâu mà tôi phải nóng? – Chàng gằn giọng – Người yêu của tôi, vợ chưa cưới của tôi... nửa đêm bỏ nhà đi chơi với một gã đàn ông khác, bỏ mặc tôi nằm ngủ chổng chơ ở nhà... Nàng không thèm cả để vài chữ để lại, cho tôi biết là nàng đi chơi đâu. Chuyện chỉ có thể... Tôi có quyền gì mà nóng...?

Lan Phi có một phản ứng lạ. Phản ứng ấy êm mau và trái ngược hẳn với sự tưởng tượng của chàng sinh viên. Đang nói nhỏ như cầu khẩn, đang bối rối, đang lúng túng Lan Phi đổi thành giận dữ...

Nàng nói như gào lên:

- Tại sao tôi phải đi như thế chứ? Có ai thèm nhìn gì đến tôi không? Người ta đi về đến nhà, người ta nằm lăn ra ngủ... Suốt ngày tôi lo làm cơm cho người ta ăn... Người ta coi tôi không bằng con sen nhà người ta...

Quang ngẩn mặt ra. Chàng yên trí rằng nàng sẽ phải xuống nước, phải năn nỉ, hoặc ít nhất, nàng cũng phải nói vuốt dăm ba câu để làm chàng nguôi giận. Chàng không ngờ nàng phản công đột ngột và dữ dội đến thế.

Chàng ú ớ:

- Ờ... Ờ... tại... tại... người ta mệt... Cô có biết suốt ngày hôm nay người ta làm những gì không?

Lan Phi gào lên:

- Người ta làm gì tôi không cần biết. Người ta có làm gì đi nữa cũng không phải lỗi tại tôi...

Quang rùng mình. Chàng vừa chợt nhớ tới lời dạy "phụ nhân nan hòa" của cụ Khổng, một lời nói tồn tại đã hai ngàn năm nay. Chàng đã tìm hiểu câu nói ấy và biết rằng cụ Khổng dạy rằng - "Đàn bà không thể dạy bảo được..." câu nói đó có nghĩa là đàn bà rất bướng, rất láo, và nếu đàn bà tử tế với mình thì tốt, họ mà trở mặt thì mình vỡ mặt. Làn môi mọng, chiếc miệng xinh kia rất có thể thốt ra những lời, thô lỗ mất dạy, và rất có thể tục tằn, thô bỉ. Khi dồn đàn bà vào đường cùng, họ sẽ trở mặt và phăng phăng nói ra những chuyện mà người dồn họ vào tường cũng kinh sợ nhất, đau đớn nhất. Quang nghĩ là chỉ cần đốn thêm vài câu nữa, người thiếu nữ xinh như mộng, đẹp như hoa kia sẽ nói ra những câu phủ phàng, thực tế không thua gì một ả bán thuốc lá lẽ trơ trên nhất ở cửa rạp hát. Nhưng, nếu chàng chịu rút lui ngay, chịu thua ngay thì kém quá. Nhất là lúc đó lại có mặt gã đàn ông đáng ghét kia đứng đó chứng kiến.

Không cần cả đứng chặn không cho hai anh gà trội đánh nhau nữa, “Mái Xùy” Lan Phi bậm môi bước vào phòng. Sinh viên Quang trợn mắt nhìn Hoàng Chủ Nhân rồi đánh hăm hăm quay vào phòng.

- Bây giờ tôi mới biết... Cô coi chuyện đó là thường...

Giọng nói của chàng sinh viên đã mất đi 90 phần trăm phần nộ, và thêm vào đó là 172 phần trăm cay đắng.

- Anh nói cái chuyện...?

Người thiếu nữ đứng nghiêng trên chiếc bàn, đôi mắt sáng quắc, mặt ngửng lên, tác phong sẵn sàng chấp nhận mọi cuộc cãi lý:

- Chuyện cô bỏ tôi đêm tôi nằm trơ một mình để đi chơi với người khác. Cô cho chuyện đó là phải?

- Chẳng có phải trái gì hết. Tôi đói bụng tôi đi ăn...

- Đi ăn đến hai giờ sáng? Ăn cái gì mà ăn kỳ thế?

Như một tiểu thư quý phái bị đời nghi ngờ, người thiếu nữ nói rõ ràng từng tiếng một:

- Anh muốn gì xin cứ nói thẳng ra. Tôi không phải là người nghe được những chuyện úp mở...

Hoàng Chủ Nhân nghe ngay trên đầu chàng có tiếng phì phì như tiếng răn hổ mang huyết gió. Chàng vội thụt đầu xuống và lúi vào bụi cây. Chàng biết rằng chàng thanh niên tình địch của chàng đang đứng bên cửa sổ để “thở” cho bớt giận, khi người đàn ông giận mà không làm gì được; không nói ra được, không đập phá được cho hả, y đành đứng thở...

Yên lặng kéo dài một lát.

Hai người trong phòng và một người ngoài vườn đều bất động. Sau cùng, có tiếng người thở dài, rồi tiếng người

đàn ông cất lên, tiếng nói không còn giận dữ nữa, chỉ còn buồn rầu:

- Chuyện cũng chẳng có gì. Tôi xin lỗi đã hò hét. Tại tôi ngủ... Tại tôi mệt quá nên ngủ thiếp đi...

Một ý nghĩ đến nhanh như một chớp trong óc người đàn ông nghe lỏm nấp trong bụi cây – không xong rồi. Chúng nó huề nhau đến nơi rồi...

Đến một phút sau tiếng nói của người con gái mới cất lên nghẹn ngào...

Không cần phải ghé mắt nhìn, Hoàng Chủ Nhân biết rằng khi nói câu đó đôi môi xinh của Lan Phi run run:

- Lỗi tại em... Em bỏ đi... Lẽ ra em không nên bỏ đi... Em biết là bậy mà em cứ làm... Em không xứng đáng...

- Lỗi tại anh...

- Lỗi tại em...

- Tại anh hò hét trước... Anh ngu quá... anh cứ tưởng hò hét được là bảnh...

- Tại em bỏ đi nên anh mới giận, anh mới lớn tiếng...

Hoàng Chủ Nhân nhăn mặt. Chàng cảm thấy là trong căn phòng ấm cúng đó, người ta đang ôm nhau, hôn nhau, âu yếm nhau, vuốt ve nhau, nựng nịu nhau, và sự có mặt của chàng trong lùm cây đầy bóng tối và muỗi mòng này thật là thừa thãi và vô tích sự. Những tiếng – “Lỗi tại anh.!” Và – “Không... anh đừng nói thế, lỗi tại em...!” được ngắt quãng bằng những chiếc hôn như những ngọn roi quất vào lòng tự ái của chàng. Chàng có cảm tưởng như đôi người trẻ tuổi yêu đương trên kia biết là có chàng nấp dưới vườn cây này và họ làm thế để trêu tức chàng. Chàng nghĩ thầm – “Bi giờ... hai em mà tranh nhau nhận lỗi, rồi lại chửi nhau vì em nào cũng muốn tranh lỗi về

mình, anh mới khoái...” Chàng nghĩ thế nhưng chàng thấy ngay đó là một ước muốn vô lý. Đột nhiên chàng nhớ lại một chuyện khôi hài – “Có một anh bị táo bón nặng, ban đêm, đang ngồi chồm hổm sau một bụi cây ven đường thì có một đôi tình nhân dắt nhau đến gần đó tình tự. Vì trời tối, đôi tình nhân không thấy anh chàng táo bón đang ngồi bó gối trong lùm cây. Nàng thỏn thức: Em mà không lấy được anh, em chết mất. Chàng nghẹn ngào – Anh mà không lấy được em, anh cũng chết! Anh chàng táo bón sốt ruột quá lên tiếng góp chuyện: Ông mà không đi... được phen này, ông cũng chết...!”

Nhớ hết câu chuyện đó, Hoàng Chủ Nhân lủi thủi về phòng.

CHƯƠNG 12 -

hính chàng thanh niên lại là người không chịu đựng nổi cuộc hôn hít làm lành ấy. Chàng miễn cưỡng gỡ vòng tay thơm phức và mềm mại cuốn quanh cổ chàng.

- Thôi... em... Thì lỗi tại em vậy... Đừng ấy nữa... Anh không chịu nổi đâu...

Lan Phi ngạc nhiên, đôi mắt hung ngậy thơ mở rộng.

- Ủa... sao anh bảo anh mệt?

Quang thú thực với một nụ cười:

- Anh không mệt... đến nỗi... ấy đâu...

Đôi má Lan Phi đỏ bừng lên.

Nàng vội vã rời chàng ra rồi cầm vội chiếc sắc tay, nàng vội vã lên thang:

- Thôi vậy... – không quay nhìn lại, nàng nói – khuya lắm rồi. Ngủ đi anh. Ngủ mai dậy sớm đi học chứ?

Quang nhìn người yêu cho đến lúc nàng khuất sau tấm màn che khu giường ngủ trên căn gác lửng của nàng. Chàng quay lại với chiếc ghế bố. Chàng nhớ lại những giờ tập thể thao quần quật hồi chiều và thật là lão chủ nhà khuyên chàng nên tập thể thao cho thật mệt là đúng. Đêm nay, chàng đã mệt quá rồi, chàng đã tập hết sức, đã bắt thân thể làm việc mức tối đa và tin rằng mệt đến như chàng là mệt nhất rồi, không còn ai có thể mệt hơn chàng nữa... Vậy mà vừa mới xong, trong cuộc hôn hít làm lành, có một nguồn năng lực nào đó, nấp kín trong một góc tận cùng nào đó của cơ thể chàng, đã ùng ùng trở dậy. Nếu trong ngày chàng không tập thể thao, chắc chắn hai phút trước đây, chàng đã lao mình chạy theo nàng lên thang.

Tiếng Lan Phi từ trên trần nhà bay xuống làm cho Quang giật mình:

- Anh...

- Gì em...?

Giọng nói có vẻ bối rối:

- Về chuyện chúng mình chung sống... trong sạch ở đây ý mà...

- Thì sao em?

- Em muốn nói rõ để anh biết rằng... nếu khi nào... anh cần đi chơi đêm mà không có em, anh cứ đi. Em không nói gì đâu...

- Vậy hả? Thế thì tốt...

- Thiệt đó mà... Em nói thiệt đó...

- Ờ... có lẽ anh cũng đi. Nhưng mà anh không đi nhiều đâu. Một tuần anh đi chừng bảy, tám đêm....

Chàng nhìn lên để chờ đón khuôn mặt ngạc nhiên của người yêu, lộ ra vén tấm màn che, nhìn xuống.

- Bảy, tám đêm?

Quang mỉm cười. Lan Phi chợt hiểu rằng chàng trêu nàng và nàng tưởng thật.

- Cho anh tha hồ đó...

Nàng trề môi dưới làm duyên, nhìn chàng trách móc, rồi lại thụt đầu vào sau tấm màn.

Quang đi qua cửa sổ, đứng thở hít thật mạnh làn không khí mát rượi của vườn đêm. Khi quay trở vào, chàng thấy tinh thần và cơ thể chàng đã ổn định hoàn toàn. Chàng nghĩ rằng chàng cần ngủ và đêm nay, như vậy là mọi sóng gió và thử thách đã qua rồi, chàng có thể nằm ngủ

một mạch đến sáng. Chàng vén mùng, nằm vào giường, chàng nhìn chiếc đồng hồ tay để bên gối, đã hai giờ rưỡi sáng rồi. Chàng nghĩ rằng ít nhất, chàng cũng còn ngủ được ba tiếng đồng hồ nữa.

Nhưng chàng nghĩ lầm.

Trước đó bốn tiếng đồng hồ, Quang không muốn ngủ, mắt chàng cứ riu lại. Đến giây phút này, Quang muốn ngủ hết sức – ngủ lịm đi, ngủ thiếp đi, ngủ một mạch, ngủ không còn hồi biết trời đất là gì nữa – thần trí của chàng lại tỉnh táo một cách khác thường. Nhắm mắt chàng vẫn tưởng mình mở mắt, vì những hình ảnh linh động, sống thực, có đầy đủ màu sắc vẫn theo nhau hiện lên trong óc chàng. Việc chàng nhắm nghiền mắt, tắt đèn cho chỗ chàng nằm tối om, và quay mặt vào tường, không giải quyết được gì cả. Chàng vẫn trông thấy rõ ràng những cảnh quyến rũ, gợi cảm đang hiện ra trên khu giường ngủ, sau tấm màn mỏng trên kia.

Quang không quen nằm nghiêng trên vai trái. Thấy mỏi, chàng xoay mình nằm lại. Đúng lúc chàng tưởng là chàng nhắm mắt thì lại chính là chàng mở mắt.

Căn phòng tối om nhưng ngọn đèn con trên mặt chiếc bàn ngủ bên giường Lan Phi lại bật sáng. Bầu ánh sáng ấy làm cho khu giường ngủ nữ sinh, sau tấm màn mỏng, huyền diệu và mơ hồ một cách lạ thường. Bóng Lan Phi in đậm lên nền vải mờ. Nàng đang cởi áo.

Quang cố nén một tiếng thở dài. Tiếng thở mạnh bị dồn nén trở thành một tiếng “gừ” dữ dội trong cổ họng chàng.

Lan Phi từ từ giơ hai tay lên đầu. Nàng như một vũ nữ “Strip- Tease” danh tiếng nhất của thế giới hộp đêm Paris, đang trình diễn một vũ điệu thoát y.

Hai tay Lan Phi đưa ra sau lưng, Hai khuỷu tay nàng lên xuống trong lúc toàn thân nàng đứng im.

Quang cố xoay mình để nhìn đi chỗ khác. Nhưng thân thể chàng như không còn phục tùng trí óc nữa. Điều cần phải nói là ý muốn nhìn đi chỗ khác đó của Quang là một ý muốn yếu đuối nhất trong số những ý muốn của chàng.

... Lan Phi hơi cúi, cho hai chân, rồi cặp đùi của nàng vào phần dưới của bộ pijama. Vừa mặc áo, nàng vừa thò đầu ra ngoài màn, nhìn xuống nhà dưới. Nàng không trông thấy đôi mắt "rực lửa" từ dưới chiếu lên. Dường như yên tâm, nàng buông xuống vài tiếng rất nhẹ:

- Anh... ngủ chưa anh?

Quang có cái cảm giác lạnh xương sống của những kẻ mắc bệnh sốt rét kinh niên khi sắp lên cơn:

- Anh... đang... ngủ...

- Anh hết giận em hẳn rồi chứ?

- Hết giận rồi.

Quang thấy rõ là Lan Phi đang sửa soạn tắm. Nàng vừa lục trong ngăn kéo tìm vài món đồ gì đó, vừa nói:

- Chúng mình chung sống với nhau, như thế này cốt là để tìm hiểu nhau. Những chuyện xảy ra tối nay chính là những dịp tốt để chúng mình tìm hiểu tính nết nhau. Anh có đồng ý với em như thế không?

- Đồng ý quá...

- Em có vẻ giống Dì Minh Nhung của em há? Phải không anh?

- Giống lắm.

- Bà Line Em Em sống giống phụ nữ Tây Phương lắm anh ạ. Bà ấy coi thường cuộc đi ăn, đi nhẩy với đàn ông.

Người Việt Nam mình kém giao du cứ thấy đàn bà đi giải trí với đàn ông là cho rằng đôi bên có tình ý với nhau rồi. Xã hội mình không chấp nhận tình bạn giữa đàn bà với đàn ông. Có phải mình cứ đi chơi với ai cũng là phải có tình ý với người đó đâu anh?

- Em nói đúng.

- Em không tự do, không Tây Phương như dì Line của em, nhưng em cũng thấy rằng sự giao thiệp thông thường với tình yêu khác nhau xa...

Quang nghiêng rằng lại để nghĩ thầm – “Quan niệm về sự giao thiệp giữa đàn ông với đàn bà của cô là một quan niệm chết người. Cô không có tình với nó nhưng nó thì chắc chắn là nó muốn đòi hỏi gì với cô nó mới chịu tốn tiền vì cô chứ? “Chàng nghĩ như vậy nhưng sau cuộc biểu dương tình cảm vừa qua, chàng không còn đủ can đảm để mở một cuộc cãi lý mới. Chàng đành ậm ừ.

- Em nói đúng đây...

Chàng bỏ nhỏ:

- Ba giờ sáng rồi em ạ.

- Chết chữa, em quên đi mất... – Lan Phi xấu hổ, cười chữa thẹn – Em cứ phá không cho anh ngủ hoài. Mà anh thì lại mệt... Yên trí, anh ngủ đi. Em không phá anh nữa đâu. Em đi tắm rồi đi ngủ đây.

Nàng vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Quang sửa lại chiếc gối. Với một cái ngáp sái quai hàm, cái ngáp làm chàng mở miệng rộng đến nỗi chàng tưởng rằng không còn khép miệng lại được nữa, Quang nhắm mắt lại ngủ.

Phòng đêm trở lại yên tĩnh. Chỉ cần chừng ba phút yên lặng như vậy, Quang sẽ ngủ say, say đến nỗi Lan Phi có la

hét trên đầu giường, chàng cũng không tỉnh lại. Nhưng sự yên lặng không kéo dài. Quang bỗng ngồi bật dậy vì một tiếng kêu quái đản vừa phát ra đâu đó. Tiếng kêu ần ạch như tiếng con thú rừng rất lớn bị chọc tiết. Trong lúc Quang còn bàng hoàng, cánh cửa phòng tắm mở hé, một đường sáng chiếu xuống nền nhà tối.

Tiếng nói của Lan Phi lẫn trong những tiếng ăng ạch khủng khiếp:

- Em mở nước, ống nước nó kêu... Em có làm anh mất ngủ không? Em xin lỗi...

Quang nằm xuống sau một tiếng thở dài. Với một sức mạnh tinh thần siêu nhân, chàng bắt trí óc nghĩ đến những chuyện đen tối nhất: chuyện thi trượt, chuyện xe ô tô đang chạy bỗng bể hộp dầu thẳng cứ thế lao vào xe mười bánh v.v...

Nhưng Quang cũng không phải gắng sức lâu. Có tiếng động cửa. Chàng ngھnh đầu nhìn ra. Có người vào phòng. Trong nháy mắt, Quang đã nhìn ra kẻ đó.

Một bàn tay hung hãn chụp lấy ngực Hoàng Chủ Nhân:

- Toa chưa ngủ chứ? Hay quá... Có chuyện này cần nói với Toa. Chuyện cần... Rất cần...

Hoàng Chủ Nhân bị đẩy ra. Chàng xô vào. Một cuộc đả đing co âm thầm nhưng khốc liệt diễn ra.

Người ta sử dụng judo để xô đẩy nhau ra ngoài cánh cửa. Sau vài "miếng" đợc sử dụng cũng như trong cuộc xô đẩy nhau bằng judo khác đã xảy ra trên trái đất này, sau cùng có một kẻ bị đẩy ra...

Kẻ đó là... Hoàng Chủ Nhân.

Chàng đứng giữa hành lang vắng và hiểu rằng trong khoảng thời gian nửa đêm về sáng này, gã tình địch trẻ

tuổi "gà tồ" của chàng đã đề phòng kỹ lưỡng tất cả mặt trận rồi. Chàng không còn có thể thắng cuộc dễ dàng như chàng đã thắng trong 18 tiếng đồng hồ vừa qua được nữa. Nghệ thuật xử dụng judo của gã gà tồ đó không có gì là siêu việt, nhưng cũng đủ làm cho chàng xính vính, vì thật ra võ nghệ của chàng cũng không có gì. Chàng chỉ giỏi khoe khoang tài võ của chàng và khéo kể lại những chuyện đánh võ có chàng đóng vai chính nghe như thật.

Hoàng Chủ Nhân thấy chàng cần phải nghĩ ngay ra một kế hoạch mới. Chợt, chàng nghiêng mặt nhìn ra đường.

Bên ngoài trời đêm, hình như có một chiếc ô tô vừa dừng trên lối vào vườn Nguyệt Điện.

Có một thiếu phụ xuống xe. Khi nàng đi vào vườn, Hoàng nhận ra người đó là Minh Nhung.

Như một cao thủ võ lâm có thuật khinh công thượng thặng. Hoàng Chủ Nhân lắc mình một cái, thân hình chàng đã bay vào phòng chàng.

Giáo sư Huy Giang đưa giáo sư Minh Nhung về Đại Học Xá từ một giờ sáng. Họ chia tay nhau ở công viên. Sau chín giờ tối không một người đàn ông nào được quyền vào khu phòng riêng của nữ giáo sư và nữ sinh viên.

Minh Nhung về phòng, cố nằm ngủ. Nhưng nàng không tài nào chợp mắt được. Hình ảnh Lan Phi, cô cháu gái mà nàng biết rằng rất mới, rất bạo, rất lẳng mạn.... ám ảnh nặng nề tâm trí nàng. Không cần phải tưởng tượng nhiều, nàng cũng đoán biết là trong lúc nàng nằm ôm gối lẩn đi, lộn lại đó, Hoàng Sở Khanh đã làm những trò đó với nàng cách đây chưa lâu.

Ba giờ sáng, Minh Nhung đến Nguyệt Điện. Nàng tới đây để cứu cô cháu gái, hoặc để cứu văn để vớt vát một vài phần trinh trắng nào đó của cô cháu. Tới cửa phòng

Hoàng Chủ Nhân, Minh Nhung ấn mạnh ngón tay cái bên nút điện bên cửa. Phòng Hoàng Chủ Nhân có lắp một chiếc kèn điện loại tối tân, khi nhấn nút điện, kèn kêu rè rè chớ không rung chuông lanh lảnh như loại chuông điện kiểu cổ. Tiếng ề ề phát ra liên hồi nhưng không có người ra mở cửa Minh Nhung thắc mắc vì nhìn qua khung cửa sổ lúc đi ngang vườn, nàng thấy trong phòng Hoàng vẫn sáng đè. Hơn nữa, nếu chàng có ngủ, tiếng kèn giục liên hồi này cũng đã bắt buộc phải trở dậy.

Nữ giáo sư chợt nghĩ: “Nếu hấn không ở trong phòng hấn, chắc hẳn hấn đang ở trong phòng con bé...! Vừa nghĩ như vậy xong, nàng quay phắt lại để nhìn gườm gườm vào cánh cửa đóng im lìm đối diện. Nàng nghĩ rằng chắc hẳn gã sở khanh đó đã dùng một mưu kế nào đó để tống khứ anh chàng sinh viên ngờ nghệch tên là Quang ra khỏi phòng Lan Phi. Nàng nghĩ rằng có thể bắt được gã sở khanh tại trận.

Nàng mở “sắc”. Chiếc chìa khóa có vẽ hình trái tim – chiếc chìa khó mà gã sở khanh năn nỉ xin nàng giữ làm kỷ niệm – còn đó.

Trong phòng Lan Phi, Quang ngồi bật dậy khi chàng nghe tiếng chìa khóa tra rất nhẹ vào ổ khóa – “Thằng khốn nạn, dai như đĩa dói. Nó lại trở vô... Phên này, phải thẳng tay đập cho nó một trận...!” Quang nghĩ thầm – “Phải cho nó một trận để nó tổn đến già. Không thể tha thứ được”. Chàng nhẹ gót ra đứng dựa lưng vào cánh cửa.

Minh Nhung nhẹ tay xoay chìa khóa một vòng. Nàng đẩy nhẹ cánh cửa, nhưng tấm gỗ bất động, cứng ngắc, im lìm như vẫn còn nguyên chìa khóa. Nàng xoay thử chìa khóa. Đúng là khóa đã mở rồi. Nàng hiểu là bên trong có kẻ đang chặn cửa không cho nàng vào. Và kẻ không muốn

cho nàng vào phòng cháu gái nàng đó chỉ có thể là Hoàng, gã sở khanh.

Một nụ cười căm hờn làm làn môi xinh và mỏng của nữ giáo sư Line Em Em méo đi. Nàng lùi ra xa để lấy đà, rồi lao mình tới, nàng lấy vai xô mạnh vào cánh cửa.

Cánh cửa rung chuyển rồi lại đứng im. Minh Nhung giậm điên lên. Nàng tụt đôi giày cao gót ra để bước cho vững. Nàng lùi lại lấy đà để "a xô lô" cái thứ hai...

Canh đúng từng giây đồng hồ, Quang lùi xa cánh cửa khép hờ chừng ba thước. Chàng thủ thế sẵn.

Păng...! Cánh cửa bật tung... Một bóng người lao đầu vào phòng... Người đó không ngờ là cửa đã mở, đầu chúi xuống... Quang chộp lấy, mượn đà, quật một đường judo tuyệt diệu...

Kẻ lao đầu vào phòng bị hất tung, xoay một vòng trong không gian: chân lên trên, đầu ở dưới... rồi... huỵch, ngã nằm tênh hênh giữa phòng.

Tiếng "huỵch" vang lên trong đêm vắng, có những tiếng vang dữ dội "phịch... phịch" như một bao gạo chỉ xanh được hạ thổ. Cánh cửa phòng tắm được Lan Phi mở vội rồi sau một tiếng tách nút đèn, ánh sáng điện vụt tràn đầy gian phòng. Lan Phi từ trên cao ngó xuống "võ sĩ" Quang kiêu hãnh tay chống nạnh, hai chân dang ra, đứng ngay trên đầu "tên nạn nhân". Chàng ngược mặt nhìn lên, chờ đợi một câu hỏi của Lan Phi để lên tiếng giải thích.

Lan Phi - toàn thân hầy còn ướt nước trong bộ áo ngủ mặc vội, dẩy nút áo trước còn đến ba bốn nút chưa được lồng vào khuyết đưa mắt nhìn người nằm trên nền nhà.

Cố gắng để thở đều, để cho tiếng nói không bị nhịp thở làm cho hỗn hển, Quang nói:

- Nó lưu manh quá... Anh phải cho nó một bài học. Anh đã cảnh cáo nó nhiều lần...

Lan Phi nhìn Quang, đôi mắt nàng mở lớn như sợ hãi, như kinh ngạc, như đôi mắt một cô gái hiền lành nhìn một gã điên hung hăng tay cầm dao vừa chém người và sắp sửa giết mình:

- Anh... anh... nói ai?

Nàng chạy vội xuống chỗ người nằm.

Quang vẫn kiêu hùng, chàng phưỡn ngực.

- Lão chủ nhà 35 chứ còn ai nữa?

Lan Phi trợn mắt:

- Anh điên à? Tại sao... anh lại đánh bà ấy...?

Nàng quì xuống nâng đầu người bị Quang quật "judo" lên lòng nàng – Hai tay nàng run run, làn môi nàng rung rung, đôi mắt nàng đã rưng rưng nước mắt. Đến lúc đó, chàng võ sĩ kiêu dũng của chúng ta mới nhìn xuống...

Mặt chàng biến mất ngay những nét kiêu dũng. Mặt chàng nghệt ra, "thộn" ra. Chàng trông thấy một thiếu phụ mặc bộ áo đầm màu nâu non mặt trắng bệch, năm thêm thiếp trên lòng Lan Phi. Đôi mắt thiếu phụ nhắm nghiền lại như người chết rồi. Chiếc xách tay bật khóa nằm bên chiếc giầy cao gót không có bàn chân ở trong, ống son môi, cây viết chì tô lông mày nhỏ xíu từ trong sắc vắng ra, nằm thê thảm trên nền đá hoa.

Quang nhận ra người thiếu phụ đó, chàng lắp bắp:

- Hở... Chết chưa... Bà Minh Nhung...

Trong cơn bấn loạn, chàng hỏi một câu thật ngỡ ngẩn...

- Bà... bà ấy làm sao thế?

Tâm trạng của Lan Phi lúc đó là tâm trạng của người muốn “khóc thét” lên, hoặc cần phải hét ầm lên cho hả giận. Câu hỏi ngỡ ngàng đến tột độ của Quang, đối với nàng, có tác dụng như một câu chế riễu. Nàng ứa nước mắt khóc thật sự.

- Còn... còn... làm sao nữa? Anh đánh bà ấy chết giặc...

Nàng nghẹn lời không nói được nữa.

Quang sợ đến ríu cả chân tay lại. Chàng lính quýnh chạy quanh, điệu bộ cuống quýt như “gà mắc đẻ”!

- Tưởng... tưởng là... thằng cha chủ nhà. Bà... ấy đến làm gì mà... đêm hôm khuya khoắt...

Lan Phi hiểu rằng Quang – người chồng – lý – tưởng – đang – tìm – hiểu – nhau của nàng – lầm tưởng bà Line Em Em là Hoàng Chủ Nhân. Quang bực mình nên quật lầm bà này. Sự hiểu biết ấy thêm vào đó là vẻ sợ hãi, cuống quýt của Quang, làm cho Lan Phi dụi bớt uất ức. Nhưng nàng vẫn còn giận chàng:

- Không đưa bà ấy lên nằm đi vắng... lại còn cứ khôi hài mãi...

Quang bị mắng oan bằng một câu hơi nặng. Nhưng trước cái tội quật bà Dì nặng quá, chàng không chú ý đến câu mắng ấy. Chàng đành thâu hết can đảm để thò hai tay vào nách bà Dì, sốc bà Dì lên nằm trên đi vắng.

- Bà... Bà Nhung... – Những tiếng gọi thê thảm cất lên... Bà... Nhung... Dậy đi Bà... Tỉnh lại giùm tôi đi Bà.

Mãi mà không thấy Minh Nhung mở mắt, Lan Phi cũng sợ cuống lên:

- Sao anh...? Làm sao cho bà ấy tỉnh lại được? Hay là...

May quá, Line Em Em nghiêng đầu rồi rên lên một tiếng nhẹ. Lan Phi chạy vội trở vào phòng tắm. Nàng đi lấy

chiếc khăn mặt ướt ra để đắp lên trán bà Dì.

Còn lại một mình Quang lui hui bên Minh Nhung. Chàng nhớ rằng với người bị ngắt xiú người ta thường làm cho tỉnh lại bằng cách tát khẽ hai bên má người ngắt. Nhưng chàng không dám làm vậy với bà Dì vợ.

Có tiếng người khẽ ho trên ngưỡng cửa, rồi tiếng người lễ phép từ ngoài hỏi vào:

- Xin lỗi... cô cậu chưa ngủ?

Như một võ lâm cao thủ có thuật khinh công tuyệt kỹ nói câu trước còn ở xa mươi dặm đến câu sau đã tới sát bên địch thủ, Quang vừa nghe câu hỏi của kẻ thù, chàng chưa kịp nhìn lên thì Hoàng Chủ Nhân đã đứng ngay sau lưng chàng và cúi mình hỏi xuống:

- Ủy... ai nằm đây? Bà Minh Nhung à...? Bà ấy làm sao thế?

Quang nghiêng rằng:

- Không việc gì đến anh. Đừng có chỗ mồm vào, tôi giết anh...

Hoàng Chủ Nhân đã thông hiểu đầu đuôi câu chuyện từ lâu rồi. Khi nghe tiếng kèn cửa ngừng kêu, rồi tiếng xo cửa bên phòng Lan Phi, chàng đã đoán ngay Minh Nhung vừa nghĩ gì và đang làm gì: Minh Nhung yên trí rằng chàng đang có mặt trong phòng Lan Phi, và nàng xô vào đó định làm một cuộc bắt bố quả tang...

Quang chỉ đe dọa thế thôi. Sau phát quật judo lăm lộn vừa rồi chàng không còn đủ nghị lực và gân cốt để đánh đấm bất cứ một ai.

Lan Phi từ phòng tắm chạy ra, tay cầm chiếc khăn mặt ướt. Đôi mắt Hoàng Chủ Nhân sáng rực lên khi nhìn thấy đôi gò bông đảo hồng hồng, trắng trắng ẩn hiện dưới làn

vải phin nỡn, mỏng như sương của chiếc áo ngủ. Đứng cách xa Lan Phi mười thước tây, Hoàng cũng cảm thấy mùi da thơm mươn mướt vừa được tắm bằng nước lạnh, xà bông Palmolive và eau de cologne của nàng, nhắm nghiền cả hai mắt lại, chàng cũng biết là dưới làn vải nỡn kia, làn da nỡn nà của nàng không còn một vật gì khác che đậy, bao bọc.

Lan Phi không chú ý đến sự có mặt của Hoàng trong phòng nàng. Sau giây phút nhìn bà Dì nằm thẳng cẳng trên nền đá hoa, gấu váy đầm màu nâu non tốt lên quá đầu gối, nút áo ngực tọc ra một khuyết để lộ một bên "soutien" đen tua tủa đặng ten, một dòng nước dãi đọng lại bên mép – một kiểu nằm trông rất phản mỹ thuật – Lan Phi không còn ngạc nhiên gì nữa, nàng thấy rằng đêm nay sau chuyện dì Line Em Em bị đánh ngã ngựa, tất cả mọi truyện kỳ cục nhất thế giới đều có thể xảy ra trong phòng này. Nàng cúi xuống đắp chiếc khăn ướt trên trán bà dì. Kiểu nửa đứng nửa cuối này của Lan Phi làm đôi mắt tròn của nàng hướng thượng, và hướng về phía Hoàng Chủ Nhân. Kiểu đứng này chỉ có một danh từ để tả, danh từ đó đã được dân tộc ta luôn từ ba ngàn năm nay, và đến nay, vẫn còn dùng, vẫn chưa có tiếng nào khác thay thế hoặc tương đương, đó là tiếng "chống mông".

Hoàng Chủ Nhân đứng yên, chiêm ngưỡng một hồi. Sau cùng chàng hắng giọng:

- Cứu cấp người bị đánh ngất chỉ dùng khăn ướt không thôi chưa đủ. Nhà có rượu quisky không? Có rượu thì nên mang ra đây...

Lan Phi chạy ngay đi lấy rượu. Khi nàng tay cầm chày rượu, tay cầm chiếc ly, trở ra tới nơi, Minh Nhung bắt đầu cựa mình và rên hừ hừ, Lan Phi mừng quá quên cả việc

đổ rượu vào miệng bà dì. Nàng đứng ngậy người ra, bàn tay cầm ly rượu giơ lên bất động trong không khí.

Lan Phi kêu lên:

- Kìa... Kìa... Bà ấy tỉnh rồi kìa...

Nàng trao chai rượu và ly cho Hoàng để ngồi xuống bên đi- văng, tát tát nhẹ vào hai bên má bà dì:

- Dì Line... Dì ơi... Dì ơi... Dì... Dì... Dì... Mỗi tiếng "Dì" được đệm nhịp bằng cái tát khế.

Hoàng Chủ Nhân lui lại vài bước để ngồi xuống một chiếc ghế. Chàng ung dung ngồi xuống.

Đôi mắt Minh Nhung chớp chớp. Quang nói với Lan Phi:

- Em nâng bà ấy ngồi dậy. Bảo bà ấy thở thật mạnh...

Lan Phi làm theo lời Quang.

Nàng rên rí:

Em không hiểu tại sao anh lại có thể vũ phu đến thế được. Anh đánh đàn bà...

- Anh đã nói anh không biết là bà ấy...

- Thế anh tưởng ai? Ai mà lại nửa đêm mò vào phòng mình?

Lan Phi hỏi một cách rất ngây thơ, thành thực, cứ như là nàng quên, hoặc nàng không biết là cõi đời này, trong tòa nhà Nguyệt Điện này, có một người có thể mò vào phòng nàng bất cứ lúc nào. Nàng lại rên rí:

- Học judo là để tự vệ, là để đánh người lớn khỏe hơn mình... ai lại học judo để đàn bà bao giờ...

Quá bực, Quang gắt:

- Đã bảo người ta không cố ý mà ly. Cô cho tôi là hạng người như thế nào?

Lan Phi “choang” một câu rất nặng:

- Ai mà biết được anh nào!

Đột ngột, nữ giáo sư Line Em Em mở choàng đôi mắt. Nàng ngơ ngác nhìn Quang ngạc nhiên là không hiểu là nàng đang nằm ở đâu, là có chuyện gì vừa xảy ra.

Bao nhiêu tâm trí của Lan Phi hướng hết về bà dì nàng:

- Dì... Dì... cháu đây mà, Lan Phi đây. Dì có đau lắm không? Dì có làm sao không?

Hoàng Chủ Nhân uống một hớp quhisky nữa, chàng chắc lưỡi hai ba cái rồi mới thẳng thẳng nói:

- Trong khi gặp trường hợp đàn bà chết ngất, điều cần thiết và phải làm trước nhất là không nên hốt hoảng, phải giữ bình tĩnh. Đàn bà không dễ chết lắm. Đàn bà không dễ chết như chúng ta tưởng đâu...

Quang từ từ đứng dậy. Để cho Lan Phi đỡ Minh Nhung chàng từ từ đi lại gần chỗ Hoàng ngồi, đôi mắt long lanh những tia lửa sát nhân.

Hoàng Chủ Nhân đứng bật dậy. Chàng nhanh nhẹn lùi dần về phía cửa, mắt dòm chừng từng cử động của Quang:

- Bà ấy ngất đi, tỉnh lại... thế là xong... – không cần phải thuốc men gì cả. Chỉ cần để bà ấy về phòng của bà... Nếu cậu phải lái xe đưa bà Minh Nhung về trường, cậu cứ yên trí mà đi. Tôi sẽ thay cậu ở lại đây trông nom cho Lan Phi.

Quang cười gằn:

- Anh chịu khó trông nom... lắm thì phải?

- Sao cậu cứ hung hăng với tôi thế? Tinh thần thân ái hướng đạo sinh của cậu để đâu hả...? Tôi có làm gì đâu nào? Tôi chỉ muốn giúp cậu. Vì tình anh em...

- Yên trí. Đây là lúc tôi trả nghĩa anh đây.

Hoàng vẫn lui dần, và Hoàng lui đến đâu Quang tiến lên đến đấy.

- Hung hăng và nóng nảy không phải là những đức tính của một người thầy thuốc. Nếu cậu không sửa đổi tính nết, cậu không thể nào làm thầy thuốc được.

- Thật không?

Quang đột ngột giơ nắm đấm lên, Hoàng nháy giật lùi ra hành lang. Chàng lùi nhanh vào cửa phòng bên kia, và trong cơn vội vã, hốt hoảng, đầu chàng đập bốp vào cạnh cửa.

Với một nụ cười thỏa mãn một cách tương đối, Quang đóng cửa lại. Chàng khóa cửa cẩn thận rồi trở vào. Bên chiếc đi-văng, hai dì cháu Minh Nhung – Lan Phi vẫn còn bận ngồi ôm nhau. Lan Phi vì mãi lo cho bà dì nên không hay biết gì về những việc xảy ra sau lưng nàng. Còn Minh Nhung thì mặc dầu đã ngồi dậy và mở mắt thao láo, nàng vẫn chưa hoàn toàn lại hồn.

- Thưa bà... tôi thành thật xin lỗi bà... – Quang nói bằng một giọng khổ sở – Đây là một sự hiểu lầm. Tôi tưởng...

Lan Phi nhìn lên giận dữ:

- Tưởng... tưởng... cái gì? Sao anh cứ tưởng... tưởng... mãi vậy? Đêm nay, anh thật là lỗ mãng. Tôi không ngờ anh lại nở... quật "judo" cả dì ruột tôi.

- Tôi tưởng bà ấy là... thẳng cha chủ nhà. Quang nói như hét lên – Tôi đâu có biết bà ấy...

Lan Phi cũng hét lên:

- Anh đã đánh người ta anh lại còn quát người ta nữa? Tại sao anh lại cứ hung hăng đòi đánh ông chủ nhà? Người ta làm gì anh? Người ta tử tế, vui vẻ là thế...

Quang đứng ngửa mặt nhìn lên trần nhà chàng giơ cả hai tay lên như muốn hét lên một tiếng lớn, một tiếng hét thê thảm bay lên đến chín tầng mây.

Lan Phi như không thấy gì lạ trong thái độ của Quang. Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt gờm gờm như nhìn một gã đàn ông hoàn toàn xa lạ đã làm cho nàng bức mình:

- Nhưng không sao... – Nàng nói – chuyện xảy ra như vậy càng hay. Có thể này tôi mới biết rõ.

Quang nghẹn lời:

- Tôi hiểu rồi, bây giờ cô biết rõ tôi là một thằng vũ phu chứ gì?

- Hừ... anh nói đúng đó.

- Vũ phu...! – Quang cay đắng nói một mình – vũ phu, du côn... Chẳng ai trêu ghẹo gì mình mà cũng giở trò du côn. Chỉ có hai đêm không được chớp mắt ngủ, hai bữa không được ăn – sống như thế này mà không phải điên kể cũng lạ. Nào là sống chung để tìm hiểu nhau, nào là... qua một thời gian thử thách... BỐ con khỉ tầu...

Lan Phi ngay mặt ra:

- Anh chửi ai đó hả?

- Tôi không chửi. Tôi chửi... tôi đó. Tôi ngu như bò nên tôi mới xách va- li đến đây để làm trò cười cho thiên hạ...

Lan Phi khóc "hu hu" lên, nàng giơ hai tay ôm lấy mặt rồi bỏ chạy lên giường ngủ. Nàng nằm úp mặt xuống giường khóc nức nở, khóc như mưa như gió. Nàng khóc như cuộc đời nàng đến đây đã hết! Dì nàng bị đánh chết ngất, người nàng yêu trở thành một gã du côn và bao nhiêu mộng đẹp của nàng như thế là đổ vỡ tan tành...

CHƯƠNG 13 -

Hoàng Chủ Nhân thức giấc và nằm buồn rất lâu, bất động trên chiếc giường nệm bông trong căn phòng rộng nhất của nhà Nguyệt Điện. Buổi sáng này là một buổi sáng đẹp trời, có nắng vàng, mây trắng và trong vườn, có tiếng chim hót. Nhưng Hoàng Chủ Nhân buồn...

Những người đàn ông đa tình, đa cảm ở cái cõi đời này, thường đa sầu. Những người đàn ông đa sầu thường có những buổi sớm mai trở dậy buồn rầu, chán nản như vậy. Nhưng Hoàng vốn là người đa tình, đa cảm nhưng lạc quan. Chàng rất ít khi buồn. Chàng có thể buồn vào buổi trưa, buổi tối, nhưng không mấy khi chàng buồn vào buổi sáng. Sau mỗi đêm ngủ, chàng trở dậy với một nguồn sinh lực mới, một niềm yêu đời và tin tưởng ở những giờ có ánh nắng mặt trời, mỗi buổi sáng chàng thường thấy có nhiều việc phải làm. Vì vậy, chàng ít khi buồn. Nhưng sáng nay, chàng buồn.

Chàng nằm đó, mắt lim dim, chán nản và mất tự tin đến nỗi chàng không muốn với tay làm vài cử động để đốt thuốc Lucky đầu tiên trong ngày. Chàng nằm suy nghĩ về những việc đã qua, nhất là những sự việc xảy ra trong đêm qua. Chàng muốn tìm hiểu vì lý do gì những sự việc liên tiếp xảy ra trái với ý muốn và dự định của chàng.

Trong cuộc đời "hào huê phong nhã" có nhiều đàn bà – Hoàng không sống để mà ăn, chàng cũng không ăn để mà sống. Chàng sống để gần đàn bà, chàng ăn để có thể gần đàn bà – Hoàng cũng đã nhiều lần gặp khó khăn, gặp thất bại. Nhưng chưa bao lần nào chàng thất bại đau thương và mỉa mai, cay chua cho bằng lần này. Dù lạc

quan hay xuyên tạc sự thật để sự việc trở thành có lợi cho mình, Hoàng cũng phải nhìn nhận rằng chàng đã thất bại trong việc chinh phục một nữ sinh viên ngây thơ thoát đầu có vẻ như rất dễ chinh phục. Và chàng sẽ còn gặp nhiều thất bại nữa, chỉ cần vất vả vô ích như đêm qua, chàng sẽ mất hết tự tin và cái mặc cảm bất tài, vô tương đó sẽ làm cho chàng có thể trở thành nhà tu hành.

Trong căn phòng bên kia hành lang. Minh Nhung – nhờ sau viên Aspirine, Minh Nhung đã bớt nhức đầu – ngồi uống cà phê, ăn sáng với Lan Phi, cô cháu gái của nữ giáo sư Line Em Em “biểu diễn” một bộ mặt đi đưa đám ma – kiểu mặt “tang gia bối rối” – với đôi mắt xưng mọng, đỏ ngầu. Lan Phi đã khóc suốt đêm qua. Tới sáng, mệt quá, nàng ngủ thiếp đi, và khi trở dậy, thấy Quang đã đi trường rồi, nhà chỉ còn có bà Dì, nếu không có bà Dì can, không biết nàng lại nằm khóc đến bao giờ.

Nữ giáo sư Minh Nhung nói với cô cháu bằng một giọng ngượng ngượng:

- Chắc Lan Phi bực mình lắm... Nhưng Dì cũng phải nói... Đêm qua Dì bê bối quá...

Lan Phi mệt mỏi:

- Thôi Dì cho cháu xin. Sao Dì cứ nhắc lại mãi thế...

- Dì nói lần này là lần cuối cùng vậy. Đêm qua Dì thật bê bối... Không hiểu tại sao Dì lại nghĩ rằng lúc đó, có... Hoàng hấn ở trong phòng này, và hấn đang làm phiền cháu.

- Cháu cũng không hiểu tại sao Dì lại nghĩ như thế. Ông Hoàng là người rất đứng đắn, rất đàng hoàng. Ông ấy giao thiệp với cháu “chỉnh lắm” chừng chặc lắm. Đêm qua, ông đưa cháu về tới cửa là chia tay, cháu về phòng cháu, ông vô phòng ông...

- Lạ thật! Hẳn mà đàng hoàng như vậy thì lạ thật... Đêm qua, khi thấy hẳn nhảy với cháu, Dì ngán quá. Dì ngán cho cháu... Có lẽ Dì nghĩ thế là ví cái bản năng đàn bà nổi dậy trong Dì...

Minh Nhung mơ màng suy nghĩ. Nàng nhớ lại đêm đầu tiên Hoàng mời nàng đi ăn, đi nhảy... Đêm ấy, trước khi về tới nhà, trước khi vào đến phòng, đến giường, nàng đã bị con người nguy hiểm ấy chinh phục hoàn toàn trên nguyên tắc.

- Đêm hôm qua, Dì... tỉnh lại được một lúc thì Quang đi. Quang có pha sữa cho Dì uống và xin lỗi quá xá. Sau đó, Quang nhất định nhường moa ngủ trên ghế bố, còn Quang thì lui thủi đến nhà bạn ngủ nhờ. Tội nghiệp... Quang thắc mắc quá...

Minh Nhung lắc đầu và tay sờ lên đầu, bàn tay mở rộng ấn nhẹ lên cục u mới nổi trong đêm qua – Dì với Quang có nói với nhau khá nhiều.

Lan Phi sục sục:

- Thôi Dì... chúng cháu như thế là hết rồi. Còn có gì mà nói nữa. Chắc Quang khinh ghét cháu lắm.

Minh Nhung quàng tay ra âu yếm ôm vai Lan Phi, nàng trìu mến vuốt tóc Lan Phi:

- Đừng nói thế. Sao Quang lại có thể khinh ghét Lan Phi cho được?

- Sao lại không được, Dì? – Những giọt nước mắt theo nhau chảy trên đôi má người thiếu nữ, mặt nàng đã cố gắng để không khóc – Cháu đã làm hỏng tất cả... chẳng còn gì để cứu vãn nữa...

- Lan Phi... Cháu đừng khóc...

- Cháu không muốn khóc... không được... Cháu mất anh ấy rồi...

- Ai nói cháu mất...

- Cháu yêu Quang. Mất Quang... cháu không làm sao sống được...

Minh Nhung nhẹ nhẹ vuốt mái tóc cô cháu, nàng âu yếm và thương cảm hôn nhẹ lên mái tóc ấy. Nàng biết rõ sự đau đớn của cô cháu. Vì nàng đã có lần đau đớn như cô cháu. Nàng đã đi qua "con đường" mà Lan Phi đang đi đây hôm nay, không phải nàng chỉ đi qua đó một lần, mà là nhiều lần...

Như một chàng sinh viên thù ghét học hành nhất đời, với một cử chỉ đặc biệt học trò, Quang – ông bác sĩ tương lai của xã hội Việt Nam – lừ lừ đi từ trong trường ra đường. Đến gần chiếc Simca, chàng liệng tập sách vào xe như liệng một trái banh.

Không cần cả mở cửa xe, chàng giơ cao chân định bước qua thành xe. Nhưng chàng hạ chân xuống, chàng trông thấy nữ giáo sư Minh Nhung từ ngoài đi vào trường.

Nếu Minh Nhung không trông thấy chàng, chàng định tâm sẽ để bà ta đi luôn. Nhưng Minh Nhung trông thấy chàng. Minh Nhung giơ tay vẫy, rồi đi lại gần chàng...

Minh Nhung ngạc nhiên khi nàng thấy Quang không có vẻ gì là mệt mỏi hết. Nét mặt hơi quạu nhưng hồng hào của Quang làm nàng nghĩ rằng trong mấy giờ đồng hồ còn lại của đêm qua, Quang đã ngủ được một giấc ngon lành và sáng nay, chàng có một bữa ăn sáng thịnh soạn.

Nàng đi đến gần Quang mỉm cười và hỏi trước:

- Sao Quang? Hôm nay, Quang không gặp chuyện gì bực mình nữa chứ?

Quang cười đáp lễ, ngượng ngượng:

- Thưa bà không ạ. Hôm nay, tôi có nhiều "cua", ghi chép túi bụi suốt từ sáng...

Chàng ngại ngại nhìn lên mái tóc nàng:

- Chỗ trên đầu bà hết hẳn rồi chứ ạ?

- Hết hẳn rồi...

- Bà không giận tôi chứ ạ?

- Không giận gì cả. Tôi đã nói với anh đến cả chục lần là không có gì đáng giận đâu hết mà – Với một cử chỉ lịch sự và duyên dáng nàng giơ tay lên sờ nhẹ đỉnh đầu – Tôi chỉ tiếc lúc đó, cái nhà ông Hoàng chủ nhà đó không vào phòng để lãnh "passe judo" của anh...

Quang cười khẩy:

- Nếu là... hẳn đêm qua, chắc tôi đã quật chết... tươi tại chỗ rồi muốn ra sao thì ra. Hẳn làm tôi phát điên không còn chịu được. Hừ... người như hẳn mà cũng dám nhận là huynh trưởng Si- cúc...

Một hàng lông mày dài của Minh Nhung uốn cong lên:

- Hẳn nói với Quang hẳn là... Huynh Trưởng Hường Đạo Sinh đấy à?

- Thưa vâng. Hẳn cũng giống tôi: Hường Đạo Sinh Thiên Chúa Giáo!

- Hừ... Hẳn bạo thật. Với Quang là Hường- Đạo- Sinh và có đạo, hẳn nói hẳn là Hường- Đạo- Sinh và hẳn có đạo. Với... với... thẳng cháu tôi, hẳn lại nói hẳn là thanh niên Phật tử... Thì ra... là người theo đủ mọi thứ đạo, đạo nào có lợi cho hẳn thì hẳn theo.

Minh Nhung thẩn thờ hồi tưởng lại một vài chuyện đã xảy ra giữa nàng và gã đàn ông đang bị nàng mạt sát. Sự

tưởng nhớ ấy làm nàng đứng ngây mặt ra, Quang linh linh ngồi vào xe, định lảng lảng “chuồn”, nhưng bà Di vợ tương lai của chàng đã tỉnh cơn mơ mộng.

- Quang... Quang đi đâu vội quá vậy... – Minh Nhung vội vã nói... – Tôi có chuyện này quan trọng muốn nói với Quang. Sáng nay, tôi có tâm sự nhiều với Lan Phi. Tội nghiệp con bé, nó tưởng như thế là nó mất anh rồi. Tôi cố gắng chấn hưng tinh thần nó, nhưng không có hiệu quả mấy. Chuyện này thực không phải là chuyện của tôi, nhưng nếu không có gì quá đáng, tôi muốn biết bây giờ... Quang định xử trí với nó ra sao?

Quang do dự một lát rồi chàng nhún vai:

- Tôi thấy bà có biết cũng chẳng có gì là quá đáng. Tôi quyết định sẽ trở về làm lành với Lan Phi, tôi sẽ xin lỗi cô ấy, tôi sẽ ra Charmer mua tặng cô ấy một bó hoa... và sau đó...

Quang nhếch mép nở một nụ cười “người hùng”:

Và sau đó... tôi sẽ xin phép cô ấy... tôi rút lui có trật tự. Tối nay, tôi có hẹn đi xem ci- nê với một cô bạn ít chuyện và không có cái trò ái tình tâm lý rắc rối, lảng nhảng...

Nữ giáo sư Minh Nhung tái người:

- Anh nói như vậy nghĩa là...

- Nghĩa là... tôi sốt ruột lắm rồi. Tôi không còn chịu đựng lâu hơn nữa...

Như một cái máy sau vài “tua” chạy đều yếu yếu, béc “ga” chạy nhanh vọt lên, Quang hung hăng:

- Tôi xin nói rõ để bà biết là... tối nay, tôi sẽ quyết liệt với Lan Phi. Một là nàng yêu tôi, hai là nàng cho tôi... về. Nếu nàng yêu, tôi yêu cầu nàng yêu liền tuýt suýt, không có thử thách, dò hỏi nhau gì nữa. Dò hỏi nhau thế là đủ

quá rồi, là biết nhau quá rồi. Bi giờ phải chấm dứt phần "théorie", phải qua "pratique".

Minh Nhung lặp bặp:

- Như vậy nghĩa là... anh và Lan Phi... anh định đêm nay...?

- Qui madame, tôi định đêm nay... thế đấy.

Anh không có quyền làm thế. Lan Phi... cháu tôi nó yêu anh, nó còn nhỏ dại, anh phải giữ gìn cho nó...

- Au revoir, Madame...

Quang rồ máy cho chiếc Simca chạy rẹt đi, để mặc cho nữ giáo sư Line Em Em đứng choáng váng trên vỉa hè...

Trời sâm sẩm tối khi chiếc Simca dừng bước cửa nhà Nguyệt Điện. Chàng thanh niên nhanh nhẹn từ trong chiếc xe mui trần phóng mình nhảy ra. Người thanh niên vừa đi hớt tóc hồi chiều. Chàng bận toàn đồ mới. Trông chàng mạnh và chắc chắn như một chiếc đồng hồ Rolex mới ra lò.

Hoàng Chủ Nhân thập thò chờ sẵn vội vã chạy ra để chặn Quang trên lối vào nhà:

- Ê... bồ... tôi đang chờ cậu. Chúng mình đi đánh "te-nít". Ra- két với ban có đủ cả cây rồi. Tối nay, mình rượt đèn. Sân Xọc có đèn, đánh tốt lắm...

Quang rất tự tin – dừng lại nhìn Hoàng Chủ Nhân từ đầu đến chân bằng một đôi mắt khinh thị. Chàng cười nhạt:

- Nên lắm. Anh đi dượt đi, còn chờ gì nữa. Bụng anh phệ như thế này là phải chịu khó dượt te- nít, không thì hết đường xài đến nơi rồi...

- Ơ... cậu dượt chứ tôi thì cần gì? Cậu mới là người cần dượt... Đi...

- Tôi ấy à...? Tối nay, tôi có việc làm hấp dẫn hơn trò tennis với anh nhiều... Anh coi đây.

Quang mở một gói giấy trong số những gói, những hộp giấy chàng ôm trên tay, lấy ra một cái khóa giơ lên sát mặt Hoàng Chủ Nhân:

- Made in Germany... Tô tổ bố... Tôi cho anh cạy đến trăm năm cũng không mở được cái khóa này của tôi...

Chàng bước về phía cửa phòng Lan Phi.

Hoàng Chủ Nhân chạy theo:

Ê... cậu không có quyển khóa cửa nhà tôi. Cửa đã có khóa rồi, cậu không được đóng khóa khác vào đấy. Cậu không phải là người mượn nhà tôi...

Quang trừng mắt, gằn giọng:

Anh vô ngăn thử coi. Mời vô...

Quang mở cửa phòng. Trước khi đóng ập cánh cửa vào mũi Hoàng Chủ Nhân, chàng còn nói:

Không những là tôi chỉ đóng cái khóa mới này vào cửa mà thôi, tôi còn cắt dây chuông cửa phòng này. Tha hồ cho anh nhấn chuông. Sáng mai, anh nên đi tập Si- Po một mình, khỏi phải cần chờ tôi, vì mai tôi dậy muộn...

Quang vào phòng đặt những món đồ chàng ôm trên tay xuống bàn. Bầu không khí quen thuộc, thơm thơm, ngậy ngậy, bao bọc lấy chàng, lùa vào hai cánh phổi chàng, hòa trong dưỡng khí chạy vào các mạch máu làm chàng dễ chịu. Chàng đứng nhìn quanh, miệng nở nụ cười khoan khoái triu mến.

Cánh cửa phòng tăm hé mở...

- Anh... Quang. – tiếng hỏi của Lan Phi có những âm thanh nghi hoặc, hy vọng... Phải Quang về không?

Nàng hiện ra, bận áo ngủ hàng nylon mỏng dính màu hồng, mái tóc vén lên trên gáy như người sắp sửa tắm hoặc vừa tắm xong.

Quang, một tay giơ lên, trịnh trọng chào theo ngôn ngữ mỹ:

- Hai... Bê- Bi...!

“Bê- bi” Lan Phi như người bị thôi miên, đứng như trời trồng, một tay để lên ngực, đôi mắt thất thần.

Quang mỉm cười, hai cánh tay mở rộng, dang ra. Thốt ra một tiếng kêu nhỏ, Lan Phi chạy đến ôm chầm lấy người yêu, trao gửi cả tấm thân tròn trặn, thơm phức vào trong vòng tay khép lại của chàng. Họ là đôi người trẻ tuổi yêu nhau và vừa nhận thức được sự cần thiết của tình yêu. Nàng chỉ biết có hiện tại, đang sung sướng vì hiện tại. Chàng còn toan tính nhiều trong những giờ sắp tới.

- Anh... – Một lúc sau, Lan Phi nói vào ngực người yêu -... Em hối hận vì đêm qua...

Chàng ngăn nàng:

- Anh xin em một việc. Em đừng nhắc gì lại chuyện đêm qua nữa, nhá... em cho anh nhá...

Nàng nói như người không còn biết mình nói gì nữa.

- Em cho anh hết. Anh muốn gì em cũng cho...

Đôi mắt chàng trẻ tuổi sáng lên:

- Anh không đòi hỏi nhiều. Anh chỉ yêu em...

- Em yêu anh... Em yêu anh hơn là anh yêu em nữa kia...

- Chúng ta yêu nhau. Chỉ có điều đó là cần. Tất cả bỏ hết, bất chấp tất cả.

Chàng hôn nàng. Họ hôn nhau. Những cái hôn nồng nàn.

Mới xa nhau từ ba giờ sáng cho đến bây giờ là sáu giờ tối họ tưởng như họ xa nhau đến mười bảy mười tám năm.

Sau cùng vòng tay chàng nhè nhẹ nới lỏng và nàng thở mạnh để lấy thêm dưỡng khí vào hai lá phổi không được tiếp tế đầy đủ nhân liệu.

- Đêm nay... chúng ta yêu nhau... Em nhỉ?

Câu nói này của Quang là một câu khả nghi, bí mật và nhiều nghĩa. Lan Phi nhận thấy đáng ngờ của câu nói đó ngay. Nàng muốn đáp – “Yêu nhau mà bao giờ chúng ta chẳng yêu nhau? Cứ gì phải là đêm nay?” Nhưng nàng không nói. Nàng thấy chàng nói đúng: đêm nay khác. Nàng không biết đêm nay khác đêm qua ra làm sao, khác ở chỗ nào, và họ sẽ làm gì nhau đêm nay. Nàng chỉ lờ mờ biết rằng đêm nay, sẽ có một chuyện gì xảy ra với họ, với nàng khác hẳn đêm qua, khác hẳn mọi đêm trước.

Nhưng nàng không lo sợ. Cuộc sống đã trở về với nàng rồi. Chợt, nàng xấu hổ:

- Em bê bối quá... Đầu tóc trông như con ma đại thế này này... Để em chải lại mái tóc...

Nàng nhìn thấy những gói giấy đặt trên bàn:

- Những gì mà nhiều vậy anh?

- À... đồ lật vặt. Em chải tóc xong đi. Ra đây anh cho coi...

Lan Phi vào khuất sau cánh cửa phòng tắm, việc làm trước nhất của Quang là lấy búa và cái khoan, ra bắt “vít” ống khóa mới vào cánh cửa. Những tiếng búa đập tuy nhẹ, nhưng cũng đã làm cho trái tim Hoàng Chủ Nhân – người ngồi buồng uống rượu một mình trong căn phòng trống bên kia – đau nhói nhói trong trái tim.

CHƯƠNG 14 -

hứa bao giờ chàng trẻ tuổi cảm thấy tự tin, hăng hái, mạnh khỏe và yêu đời cho bằng buổi chiều hoàng hôn này. Như một anh thợ khóa lành nghề, chàng mở cái túi lấy ra nào búa, nào kềm, nào khoan, nào đinh vít, nào cây vặn đinh vít. Chỉ một thoáng sau, cánh cửa phòng vào Appartement No... A2 Miss Lan Phi đã có thêm một ổ khóa mới tinh. Một ổ khóa rất thường, bằng sắt, chẳng có gì đồ sộ và vĩ đại cho lắm, nhưng phải là người có công lực "suýppe" như Hercule, mạnh hơn Macisie, mạnh như Hạng Võ, như Tạ Tồn mới có thể đẩy cửa ra nổi

Đóng cửa xong, Quang dành đúng năm dây đồng hồ quý báu – chàng đang cần sửa soạn khung cảnh gấp rút để chờ đợi Lan Phi trở ra – để đứng ngắm ổ khóa mới lắp, một công trình mà cho là tuyệt mỹ. Sau đó, chàng quay vào dọn dẹp ngay chiếc bàn thấp kê gần cửa sổ, chỗ có chiếc divan nệm da êm qua Minh Nhung đã nằm và lát nữa đây, chàng có thể nằm với Lan Phi, ngồi cạnh trong ánh trăng. Chàng biết mấy đêm nay, trăng mùa thu đang lên sớm và lát nữa đây, chỉ chừng sáu mươi phút đồng hồ nữa thôi, trăng sẽ lên. Căn phòng kín đáo này – nếu không có gì bất ngờ xảy ra ngoài chương trình đã định – sẽ được tắt đèn điện và ánh trăng sẽ được chiếu qua khung cửa sổ vào chỗ kê chiếc divan này.

Quang nhanh nhẹ rút ra từ một gói giấy một cái chai hình thù lạ mắt. Đó là một chai rượu ngoại quốc được những cộng rơm bó lại bên ngoài trông thật là mỹ thuật. Chàng đặt chai rượu quý đó lên mặt bàn, lấy từ trong túi giấy ra hai cái ly xinh, trong suốt như pha lê, đặt đứng song đôi

bên chai rượu. Chàng chạy vù đến ghế bố lấy hai cái gối bông đem đặt lên divan, nhanh và chính xác như một người đã tập làm những việc đó nhiều lần, chàng trở lại lấy chiếc chăn len, đem ra trải ngay ngắn dưới chân divan. Chàng sửa soạn cẩn thận như vậy để: chàng và nàng có thể ngồi trên divan, dựa lưng vào gối, nói chuyện tử tế, uống rượu, rồi... hạ xuống nệm...

Quang làm như máy, chàng không cần ngừng tay – dù là ngừng nữa dây đồng hồ – để suy nghĩ hoặc chọn lựa, hoặc sửa đổi. Hồi trưa này, suốt ngày nay, nói cho đúng ra là từ phút quyết định trở về làm lành với người yêu và chấm dứt cuộc “sống chung thử thách tình yêu trong sạch lắm lắm”. Bây giờ, chàng chỉ còn có việc thực hiện.

Sau cùng, chàng mở gói giấy bóng, lấy ra năm đóa hoa hồng Đà Lạt thứ thượng hảo hạng: bông lớn bằng cái bát ăn cơm, cánh hoa đầy mơn mớn như da má, da cánh tay đàn bà đẹp, phơn phớt như có phấn, trông ngọt ngon như có đường phèn bên trong – loại hoa hồng có những cái tên đặt biệt như Brigitte Bardot, Caroline v.v... cắm nhẹ vào lọ hoa trên bàn, bên chai rượu. Chàng mở một gói giấy nhỏ, lấy ra một cuốn sách rất xinh, bìa da nâu, chữ vàng, quăng lên divan.

Chàng bật ngọn đèn có chụp lụa hồng rồi tắt ống điện néon. Căn phòng trở nên tối mờ và bên ngoài, trăng bắt đầu lên. Vườn cây đã có vài cánh lá lấp loáng ánh trăng...

Chàng đặt mấy đĩa nhạc violon êm dịu lên máy hát. Chàng nhẹ tay mở nút chai rượu, để sẵn sàng rót rượu ra ly khi cần đến. Xong xuôi tất cả rồi, chàng đứng xoa tay nhìn “tác phẩm”. Một nụ cười hài lòng tràn đầy hy vọng nở trên môi.

“Thấy mẹ... tí nữa quên...! Thiếu chút nữa thì chàng la lên. Chàng vừa quên không chuẩn bị “ngăn chặn kẻ thù”

ở khu vực cửa sổ. “Kẻ thù” của chàng có thể phá rồi chàng bằng cách từ dưới vườn hoa leo lên, thò đầu vào khung cửa sổ này.

Chàng đi qua cửa sổ, nhắc bốn chậu hoa đặt dưới nền nhà lên đặt lửng lơ, hờ hênh trên thành cửa sổ, Cả bốn chậu hoa đều đặt nửa trong, nửa ngoài thành tường dưới cửa sổ. Kẻ nào đứng “lém phéng” dưới vườn kia mà đại dột với tay lên toan mượn thành cửa sổ để đánh đu nhìn vào phòng chắc chắn sẽ bị... – có thể là bị cả bốn chậu – rớt xuống đầu không vỡ đầu thì cũng què chân.

Chàng nhìn quanh một vòng khắp phòng và thấy rằng mọi điều kiện để chiến thắng: thiên thời, địa lợi, nhân hóa... đêm nay chàng đều có hết, có đủ. Kẻ khó tánh nhất đời cũng không thể chê bai được nửa câu. Người đòi hỏi nhiều nhất thế giới cũng không có thể đòi hỏi thêm được gì nữa.

Ôi... tiếng đờn vi vút, nỉ non... Ôi... đôi ly pha- lê đứng bên chai rượu, đứng dưới cánh hoa, đẹp biết chừng nào – Ôi đôi gối bông trắng muốt nằm trên mặt nệm xanh lá cây... Ôi... mặt chiếc mền len phẳng lì mời chào... Chỉ cần nhìn đến mấy thứ đó, nhịp máu trong đường huyết mạch của chàng trẻ tuổi đã tự động chạy mau hơn, sôi nổi hơn. Không có một cô gái mạnh khỏe bình thường nào – chỉ cần là người bình thường thôi – đứng trước cảnh này, ngồi vào cảnh này, mà lại có thể khăng khăng không chịu.

Nhưng nụ cười “tiền chiến thắng” vụt tắt đi trên môi chàng trẻ tuổi khi chàng nghe có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa. Chàng nghĩ thầm và tự nhủ – “lại thắng khổn đến phá đám. Đừng nóng. Cứ bình tĩnh mà đối phó. Mình mà nóng là... tiêu ma hết sự nghiệp...” Chàng cố lấy bình tĩnh để đi ra mở cửa.

Minh Nhung... nữ giáo sư Line Em Em đứng ngoài cửa. Nàng có vẻ hơi ngượng và bối rối nhưng cũng có thừa cả quyết.

Ý thức được tình trạng của mình, Minh Nhung gượng cười:

- Tôi lại đến làm phiền...

Với một bộ mặt lạnh như tiền, Quang đáp nhỏ:

- Vâng, bà nói đúng.

Chàng đứng chặn cửa. Minh Nhung muốn bước vào phòng nhưng không được. Nàng đành thò cổ, nhón gót để nhìn qua vai chàng thanh niên cao lớn:

- Lan Phi đâu nhỉ? Tôi muốn gặp nó...

- Để làm chi ạ?

- Để nói chuyện. Tôi có chuyện cần nói với anh và Lan Phi...

- Nếu không có gì gấp quá, ngày mai xin bà trở lại...

Minh Nhung làm bộ như không nghe rõ câu nói của Quang. Vì sao đi nữa, nàng cũng là cô giáo của họ. Người dạy học trong xã hội Việt Nam vẫn còn được kính nể và được học trò khất phục, e sợ: dù người học trò có là sinh viên lớn lộc cọc và sắp là bác sĩ. Khi nàng tiến lên. Quang vẫn phải – dù chàng không muốn – lui lại để nàng vào phòng.

Minh Nhung cố nén một tiếng thở dài khi nàng thấy cảnh tượng trong phòng: ánh sáng lờ mờ hư ảo, tiếng nhạc véo von, giục giã – “yêu đi, yêu nhau đi...”, divan, đôi gối, tấm mền, hai cái ly, chai rượu...

- Chúng ta có thể nói chuyện với nhau được tối nay thì sao lại phải để đến ngày mai – Minh Nhung nghiêm giọng

nói tiếp – việc gì có thể làm hôm nay được thì đừng để đến ngày mai...

Quang nhếch mép:

- Bà nói đúng tôi sẽ làm tất cả những việc gì tôi có thể làm được trong đêm nay...

Giả vờ như không “thông cảm” câu dùng chữ ấy, nữ giáo sư Minh Nhung cố gắng cho giọng nói của nàng được nghiêm trang hơn nữa.

Tôi muốn thảo luận với hai người về một vài khía cạnh mới của cuộc sống chung giữa một đôi nam nữ trong xã hội hiện đại...

Chợt nàng trong thấy cuốn sách bìa da nằm ngậy thơ trên diva:

- Sách gì mà đẹp thế này?

Nàng cúi xuống lượm cuốn sách, giơ lên coi.

Quang đứng khoanh tay trước ngực, dáng điệu và vẻ mặt vẫn bình thản, tự tin. Chàng dư biết bà Dì đến đây để làm gì, đến với mục đích gì, nhưng chàng không lo ngại lắm. Chàng tin rằng bà này, dù có giở những ngón “đòn” cản trở nào đi chăng nữa, cũng không thu được kết quả gì. Chàng biết Lan Phi cũng không tôn trọng lắm những ý kiến và ý muốn của bà này. Và bà này cũng chẳng có thủ đoạn nguy hiểm nào để phá rối. Việc bà ta định ở lại đóng vai “kỳ đà cản mũi” cũng không được, Lan Phi cũng không thích bà ta ở lại đây ám nàng quá lâu. Bà ta cũng chẳng có lý do gì để duy trì sự có mặt của bà ta ở đây suốt đêm.

Thấy bà Dì cầm cuốn sách bìa da lên xem chàng cười nhẹ:

- Thưa bà... đó là cuốn thơ tình...

- Thơ tình...? – Minh Nhung lật vì trang coi, nàng cầm sách đến gần ngọn đèn để coi cho rõ -... thơ tình? Trời... lại cả hình à?

Quang cười thăm:

- Vâng. Có cả hình... Sách quý mà giáo sư...

Nữ giáo sư Minh Nhung lật thêm vài trang sách nữa. Những bức hình vẽ đầy nghệ thuật trong đó càng làm cho nàng thêm choáng váng, sây sẩm, tối tăm mặt mũi.

Như người bị đẩy tới một sự việc kinh ngạc nhất đời, Minh Nhung gọi lạc giọng:

- Anh Quang...

Quang đáp ròn tan, ngoan như chú học trò kiêu mẫu:

- Dạ...

- Anh không có quyền làm thế...

- Thưa cô... cô dạy em không có quyền làm... gì ạ?

- Anh đã hứa danh dự là... là... anh sẽ không... làm gì nó... trước ngày cưới nó...

Tiến lên hai bước, đến trước mặt Minh Nhung, Quang – với một dáng điệu rất đàn ông – khoanh tay trước ngực nói đồng dạt:

- Thưa cô... Minh Nhung, tôi đã quá tuổi đi chơi Si- cút cắm trại rồi. Tôi không phải là vệ sĩ thức suốt đêm để bảo vệ cho công chúa. Tôi là một gã con trai lành mạnh và... tôi... yêu. Sở dĩ ngày hôm nay có tình trạng này là cũng do lỗi ở tôi một phần lớn. Vì tôi ngu ngốc, vì tôi thộn nên nhắm mắt làm theo tất cả những gì người tôi yêu muốn làm. Đáng lý ra người yêu nàng, tôi lại đóng vai trò... cả thộn, cả quỳnh. Tôi lằm yếu đuối với đại lượng, tôi lằm sự triu mến với ngốc dại. Nhưng... – tôi có thể sửa chữa lại

những lầm lỗi ấy của tôi. Và đêm nay, tôi sửa lại... không có gì ngăn cản tôi được cả. Nếu tôi không sửa được... tôi biến... Tôi đóng vai cả quỷnh đến hôm nay là đủ lắm rồi...

Cửa phòng tắm mở ra rồi Lan Phi xuất hiện... Nàng đi ra giữa phòng, lộng lẫy và kêu gọi trong tấm áo ngủ mỏng tanh màu hồng...

Lan Phi không nhận thấy nét bối rối trên mặt Minh Nhung:

- Dì ở đây ăn cơm với bọn cháu nha...

Quang xử sự một cách rất đàn ông:

- Tối nay Dì Minh Nhung bận, Dì không ở lại ăn cơm với tụi mình được. Anh đã mời bà rồi, bà từ chối...

Cô cháu gái của Dì hình như cũng không "kết" bà Dì ở lại mấy.

Lan Phi thốt ra một tiếng "ồ" vô thường vô phạt rồi tiếp:

- Dì phải đi hả Dì? Thế tối mai Dì lại ở chơi lâu vậy, Dì nhé! Dì hết hẳn nhức đầu chưa?

Trước khi dì kịp trả lời, Quang đã nắm nhẹ lấy khuỷu tay bà Dì, "lái" bà đi ra cửa!

- Bà về...

Và chàng nghĩ thầm - "bà về cho được việc".

Minh Nhung vừa mở miệng định phản đối. Nhưng đôi mắt dữ tợn, đe dọa của Quang làm cho nàng đành thở dài.

Dù có là cô giáo, Minh Nhung vẫn là đàn bà. Dù có là học trò, Quang cũng vẫn là đàn ông. Và ở cõi đời này, trên trái đất này, trong thế kỷ này, đàn bà bao giờ cũng phải khuất phục đàn ông.

Ra đến cửa, Minh Nhung đành "xuống nước" năn nỉ:

- Cháu tôi còn nhỏ dại quá. Cậu nên thương nó... "Cậu" hứa ngay:

- Bà cứ yên trí... Tôi... "suya" mà...

Minh Nhung – đôi mắt rướm lệ – cúi thủ cúi đầu đi ra khỏi nhà Nguyệt Điện.

Quang đóng cửa, gài khóa mới cẩn thận rồi quay vào. Bắt đầu từ giây phút này, chàng không muốn nhìn thấy mặt bất cứ một người nào không phải là Lan Phi. Chàng không muốn dính líu đến ai và không muốn ai đến quấy rầy chàng.

Lan Phi có một chút thắc mắc:

- Dì ấy làm sao ấy anh nhỉ? Hình như bà còn giận bọn mình...

- Ồ... mấy bà giáo già vẫn lắm cảm thế. Nguyên do là tại thiếu đàn ông chó chẳng sao hết...

Chàng không còn cẩn thận lắm về lời ăn, tiếng nói như trước nữa. Sau khi chế ngự được Minh Nhung, một người đàn bà mà từ ngày nào đến giờ, chàng vẫn ngán sợ "trên chân" của mình, chàng bắt đầu coi thường đàn bà.

Lan Phi nhìn quanh. Bây giờ, nàng mới thấy căn phòng này có sự sửa soạn:

- Ồ... Nàng ngạc nhiên kêu lên -... Anh bày rượu đây à? Lại có cả hoa nữa... Đẹp quá. Thơ mộng quá...

- Có em ngồi vào đây nữa mới thật là đẹp... không có em cảnh đẹp đến đâu cũng vụt đi...

Quang dìu người thiếu nữ vào bàn rượu. Chàng có cái cảm tưởng như chàng là một lão phù thủy cùng hung, cực ác dẫn một nàng trinh nữ đến bàn thờ Thần Rắn.

- Đây là chỗ ngồi của Nữ Hoàng. Bồ đào mỹ tửu đây... Xin Nữ Hoàng thưởng thức...

Chàng rót chất rượu vàng óng ánh như mật ong thứ thiệt vào hai chiếc ly trong suốt.

Lan Phi mở rộng đôi mắt nhưng đen nhìn ly rượu rồi nhìn người yêu.

- Rượu Bồ đào thiệt hả anh?

- Thiệt chứ? Có bao giờ anh xài của giả với em đâu.

- Anh mua ở đâu vậy?

- Của một người bạn thân mới đi ngoại quốc về cho anh.

- Hôm nay, chúng mình... khánh thành mục gì mà long trọng quá vậy?

Quang trả lời bằng một giọng, và một vẻ đầy bí mật:

- Khánh thành một công trình quan trọng... đến cả một đời người...

- Cái gì mà ghê vậy anh?

Tưởng là người yêu "quan trọng hóa" cho vui, Lan Phi gượng cười.

- Lát nữa em sẽ biết. Nói trước nó mất hút đi. Surprise mà em. Uống đi em... Chúc em đẹp mãi, đẹp mãi, đẹp mãi...

Họ chạm ly.

Lan Phi rùng mình khi chất rượu mạnh chạy như một luồng lửa đỏ suốt từ miệng nàng xuống đến nửa người nàng. Nàng nhăn mặt kêu lên:

- Í... chà...!

- Không sao đâu em. Rượu quý nó thế. Uống đến hớp thứ hai. Lần này, nàng còn thấy chất rượu đi mạnh và dữ dội

hơn trước. Nàng nhăn mặt nhưng không kêu lên được nữa...

Ngả người vào anh.....

Hoàng Chủ Nhân – đứng khom khom ghé tai vào cánh cửa, vận hết tinh thần để nghe ngóng – chàng chỉ nghe thấy tiếng nhạc máy hát êm đềm, du dương vẳng ra.

Chàng đi ra vườn, chàng lại đến đứng dưới khung cửa sổ căn phòng như đêm qua.

Trăng vừa lên. Trăng thu sáng vằng vặc. Như lời ca hát Đêm Thu của nhạc sĩ Đặng Thế Phong.

... đêm xuống dần và ánh trăng lên dịu dàng, ánh trăng chiếu qua cành lá... Hoàng Chủ Nhân nghe được tiếng nhạc rõ hơn. Tiếng violon du dương, tiếng piano như tiếng đập của trái tim, của mạch máu, Nhạc Ý Temptation quyến rũ đến mê hồn.

Và chàng – Hoàng Chủ Nhân – nghe tiếng nói của nàng. Tiếng nói mơ hồ như tiếng nói từ một thế giới nào xa xôi, thơm phức vẳng lại:

- Nhạc tuyệt diệu quá. Em thích nghe bài này quá...

Rồi tiếng kẻ thù:

- Chúng ta đi một đường?

- Anh bảo đi đâu ạ?

- Đi một đường..., nháy bài này...

- Dạ... chết... hình như em say rồi...

- Không sao... Anh đỡ em. Ngả đầu vào anh này. Thế... Thế... Được chứ? Dễ chịu chứ?

Hoàng Chủ Nhân nghe giọng nói của gã thanh niên và hiểu là gã đang nghĩ gì, đang làm gì, và đang định làm

những gì. Hoàng Chủ Nhân rất quen thuộc với giọng nói ấy, vì chàng đã dùng đến giọng nói ấy nhiều lần...

Chàng thích nghe giọng nói ấy do chính miệng chàng phát ra bên tai người đẹp. Và chàng ghét cay, ghét đắng những kẻ khác dùng giọng nói ấy, nhất là lại dùng để nói với người đàn bà mà chàng cũng muốn tranh phần nói.

- Mình... Mình...

Tiếng người thiếu nữ gọi, yếu ớt như hết hơi, như người ốm kiệt lực sắp chết...

- Em nói gì?

- Chúng mình... nhayy với nhau như thế này... có nên không?

- Sao lại không nên em?

- Vì... vì... chúng mình đã quyết định là... sống chung nhưng không gần nhau quá... tránh nguy hiểm để giữ gìn cho nhau...

Tiếng cười của gã thanh niên "lưu manh" cố làm ra chân thành và đại lượng:

- Thì anh có làm gì em đâu nào? Anh vẫn giữ gìn cho em... đều...

Hoàng Chủ Nhân thốt ra một tiếng thở dài như người cô đơn nhất đời:

- Chi vậy anh?

- Uống chút rượu. Vừa nhẩy vừa uống rượu Bồ đào. Lối uống rượu này phải như vậy...

Lại có một tiếng con gái thở dài sắc như mũi kiếm Ý Thiên đâm suốt vào lòng Hoàng Vô Kỵ, đứng chết dí dưới vườn:

Uống đi em...

Anh muốn sao cũng được. Em nghe anh... Em nghe anh hết... Hết...

“Thời gian là một vật có thể co giãn được!” Chưa bao giờ câu nói của Vladimir Dudinsev lại đúng đến thế. Giây phút khom lưng, đứng vịn tay vào thành bàn tường bằng giá, nghe tiếng nhạc từ trong phòng tối vẳng ra, lẫn với những tiếng nói như thì thào của người thiếu nữ, Hoàng Chủ Nhân thấy dài vô cùng. Trong lúc đó, thời gian không có ảnh hưởng gì với đôi người trẻ tuổi đang ở trong phòng. Họ không biết có thời gian, họ chỉ biết có nhau. Chàng trẻ tuổi nắm chắc sự hài lòng trong tay, chàng hưởng nó chậm chậm để tận hưởng như người ta ăn dè một miếng ngon.

Hoàng Chủ Nhân khổ sở đến gần như đứng không vững... Bàn tay chàng đặt trên thành tường run run lên. Chàng như người bị sốt rét nặng sắp lên cơn. Hai đầu gối chàng muốn khụy xuống. Nhưng chàng cũng không có đủ can đảm để lê gót đi nơi khác, đi một nơi mà tiếng nói của Lan Phi không thể vang đến được.

Bên trong, Lan Phi và Quang uống đến ly rượu Bồ đào thứ nhì, rồi thứ ba. Những lần sau này, Lan Phi không rùng mình, không nhăn mặt nữa. Nàng đã có đủ tư cách để thưởng thức chất rượu nóng chảy lan trong cơ thể:

- Rượu... kỳ quá anh... Sao em thấy rượu ngọt quá đi... Hồi này, sao rượu khó uống quá... cháy cổ. Giờ thì ngọt quá trời...

Quang đồng ý ngay.

Chàng nheo mắt quan sát nét mặt người yêu để ước lượng chất men đồng lửa đã tác động tinh thần nàng đến đâu rồi.

- Ờ... rượu quý nó thế đó, cưng ạ... Lúc đầu bao giờ cũng khó uống... Càng uống nhiều càng ngọt và dễ chịu.

Lan Phi từ từ đặt ly rượu xuống mặt bàn, ngón tay út của nàng dưới cuống chiếc ly pha lê, cong lên như một cành hoa. Nàng cảm thấy cơ thể nàng có một sự biến chuyển rất lạ. Nàng lâng lâng như một cánh diều vừa bắt gió phăng phăng dăng lên trời xanh, nàng phơi phới như một bông hoa đang nở cánh. Cảm giác thật thích thú. Nàng chú ý nhìn chai rượu và nghĩ rằng việc uống rượu chẳng có gì là nặng nề hoặc đáng sợ cả. Nàng có thể uống rượu như thế này hoài hoài.

Nàng từ từ đưa ly rượu lên môi và uống một hớp cạn ly. Nàng cầm nghiêng ly cho chút rượu còn lại đọng vào miệng ly. Chắt rượu óng vàng và đặt sánh như mật ong. Nàng le lưỡi liếm giọt rượu ấy như một con mèo liếm giọt sữa.

Họ lại tiếp tục nhảy. Lần này, Lan Phi nép sát mình vào người yêu. Họ nhảy chậm và như mất mối.

- "Đã đến giờ hành sự rồi" – Quang nghĩ thầm – "Chín mùi! Chín mùi! Không còn gì có thể chín hơn được nữa!"

Chàng nói nhỏ vào tai nàng.

Bên ngoài, dưới vườn, Hoàng Chủ Nhân nghe có một tiếng người rì rầm rất nhỏ lẫn trong tiếng nhạc đĩa. Hoàng Chủ Nhân vận hết cả "công lực" lên tai để nghe...

- Em yêu... Anh yêu em lắm lắm... không bao giờ anh muốn làm gì để em phải đau đớn hết...

Lan Phi nép sát hơn nữa vào người yêu:

- Em biết...

- Tuy Nhiên – Chàng nói tiếp – đôi khi anh có thể làm những việc mà thoát tiên, em tưởng là làm hại em, nhưng

thực ra là làm tốt cho em...

- Chuyện đó không bao giờ có...

Lan Phi – mắt vẫn nhắm – kiểng chân, rướn mình lên hôn nhẹ người yêu.

- Em...

- Anh không bao giờ làm em phải đau đớn... – Nàng nhè nhẹ lắc đầu, mắt vẫn nhắm – anh không làm được. Anh hiền hậu, trong sạch, ngay thẳng...

Quang cảm thấy cơn hăng hái của chàng xẹp xẹp xuống như một trái banh bị kim châm xì hơi:

- Em biết anh là người trọng lời hứa lắm... Anh trọng lời hứa như trọng danh dự. Khi anh đã hứa điều gì là anh giữ mãi mãi, không gì có thể làm anh quên được lời hứa ấy... Anh có một tâm hồn cao thượng...

Nếu ở trên thế gian này có một gã con trai nào được người yêu ca ngợi mà lại cho đó là một sự trái ý, gã đó chắc chắn phải là Quang. Chàng được khen, được đề cao nhưng chàng lại chỉ muốn nàng đừng nói những lời đó:

Chính Lan Phi lại đề nghị:

- Em khát. Chúng mình uống rượu nữa đi... Nàng buông chàng ra để trở lại ngồi chiếc nệm trải dưới cửa sổ. Chỗ đó là chỗ Quang muốn nàng ngồi, mơ ước nàng đến ngồi. Cơn hăng hái của Quang lại bỗng bật dâng lên. Một nửa phần chương trình đêm nay của chúng ta đã được thực hiện êm đẹp.. Chàng chỉ cần có sự tự tin và tiến tới.

Lan Phi quơ tay tìm thấy cuốn thơ.

Nàng giơ lên:

- Sách gì đây anh?

- Một tập thơ anh vừa tìm thấy...

Lan Phi nhìn dòng chữ mạ vàng in trên bì sách:

- Thơ tình... Ô thích quá – Nàng reo lên – Thật hợp thời, hợp cảnh...

Nàng uống một hớp rượu nữa rồi nhìn quanh:

- Rượu này, nhạc này, hoa này, thơ này... Nếu em không tin anh là người đàn hoàng em sẽ nghĩ rằng anh dàn cảnh để... quyến rũ em.

- Đừng... Em đừng nghĩ bậy...

Tuy mỉm cười, Quang cũng cảm thấy hơi rờn rợn vì câu nói của Lan Phi.

Nhưng Lan Phi không để ý đến chàng, nàng mãi đọc thơ:

Ôi cặp mắt của người trong tợ ngọc

Sáng như gương và chấp chóa kim cương

Mỗi cái ngó là một vì sao mọc

Mỗi liếc yêu là phảng phấy yêu đương...

Nàng áp cuốn thơ vào ngực, mắt ngửa lên, làn môi hé mở thở ra một hơi dài – nét mặt của nàng lúc đó như nét mặt của người xuất thần – nàng lại lớn tiếng đọc thơ.

Tiếng thơ ngọt ngào ấy như những mũi đinh xoáy tròn ốc vào hai lỗ tai Hoàng Chủ Nhân đứng khom khôm dưới vườn:

Hai mắt ấy chiếu hào quang sáng ngợp

Dẫn hồn ta vào thế giới thiêng liêng

Hớp nhiều trăng cho hồn trinh rất ngợp

Say nhạc hương nổi bông giữa Đào Nguyên

- Anh có khoái thơ Nguyễn Bính không?

- Không. Thơ Nguyễn Bính "nhà quê"... lắm.

- Đúng. Em cũng nghĩ vậy. Thơ Nguyễn Bính "nhà quê" quá trời đi. Chỉ có Mari Sến mới khoái thơ Nguyễn Bính. Anh mà nói anh khoái thơ Nguyễn Bính là em chê anh liền tù tì...

- May quá.

- Hích... Hích...

Lan Phi cười như nàng bị "thọc lét":

- Em khoái thơ Hàn Mặc Tử...

- Anh cũng khoái thơ Hàn Mặc Tử.

- A... có bài Gái Quê nè.

"Xuân trẻ, xuân non, xuân lịch sử.

Tôi đều nhận thấy trên môi em"

- Môi em có đủ xuân trẻ, xuân non... mấy ly xuân lịch sử không anh?

- Có! Có... Môi em có đủ tất cả các thứ xuân.

- Làn môi nong nóng tươi như máu

Đã khiến môi tôi mấp máy thèm...

- Ghê quá. Môi gì mà nong nóng... gì mà tươi như máu! Hàn Mặc Tử bệnh hoạn quá có phải không anh. Em đọc bài Tranh Lửa Thế cho anh nghe chăng! Ngồi yên để em đọc ạ.

Dáng tầm xuân uốn trong tranh Tố Nữ

Ôi Tiên nương! Nàng lại ngự nơi này

Nàng ở mô? Xiêm áo bỏ đâu đây

Đến triển lãm cả tấm thân kiều diễm

Nàng là tuyết... hay da nàng tuyết diễm?

Nàng là hương hay da thịt lên hương?

Mắt ngời châu rung ánh sáng Nghê Thường
Lệ tích lại sắp tuôn hàng đũa ngọc
Đem u huyền ngủ mơ trên mái tóc
Và chút răng... say đong ở làn môi...
Eo ôi thơ ghê quá...

Cho tôi nuốt một dòng sâm ngọt lộng
Ôi lồ lộ một tòa hoa nghiêm động
Tôi run run hăm lại cánh hồn si
Ôi hai tay... – rơi chén ngọc lưu ly
Ôi hai chân nở màu sen ẻo la?
Cho tôi nâng... cho tôi nâng tất ca?
Tôi miên man sống lại mộng Quỳnh Giao
Cho đê mê chơi với hồn lên cao
Một tinh cầu sẽ tan ra biển lệ...

- Anh ơi thơ... hay quá, đẹp quá. Thơ làm em muốn khóc...

Dưới vườn cây trắng giải có mấy bông hoa đứng im như mắc buồn, Hoàng Chủ Nhân nghĩ thầm – “Mẹ kiếp, thằng oắt con nay mà thủ đoạn ra gì! Không biết nó móc ở đâu ra mà nhiều thơ gạ gẫm đến thế không biết!”

Trong phòng, Lan Phi không khóc. Nàng nằm ngả lưng lên chiếc gối bông đã chờ đợi ở đó từ bao giờ. Chất rượu ngấm làm toàn thân nàng lâng lâng như bay bổng ở chín tầng mây. Lúc khác, nàng lại có cái cảm giác như thân thể nàng trôi trong một biển nước xanh thơm phức. Nàng như lạc vào một thế giới thần tiên, một thế giới không có ưu phiền, không có bất cứ một sự ràng buộc nào.

Đôi mắt nàng lim dim nhìn chàng trẻ tuổi. Đôi má nàng tuyệt hồng, hồng vì rượu, vì mộ sức nóng kỳ dị nào đó làm cho nàng như trở thành một người khác...

- Em khoái thơ Đinh Hùng...

- Anh cũng khoái thơ Đinh Hùng...

- Em khoái cái bài Nữ Sắc này nhất...

Có những buổi ta nhìn em kinh ngạc

Hồn mất dần trong cặp mắt lưu ly

Ôi mắt ra khơi, ôi mắt dị kỳ

Ta nhìn đó thấy trời ta mơ ước

Thấy cả bóng một vầng đông thưở trước

Cả con đường sao mọc lúc ta đi

Có nhiều mây sương ngủ lối ta về

Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ

Ta run sợ cho yêu là mệnh số

Mặc tay em định hộ kiếp ngàn sau

Vì người em có bao phép nhiệm màu

Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc

Ta đặt em lên ngai vàng nữ sắc

Trong huy hoàng chiêm ngưỡng một làn da

Buổi em về sát thịt tấm hương hoa

Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết

Ôi... rạo rức cả mình em băng tuyết

Rợn xuân tình lên bộ ngực thanh Tân

Ta gần em mê từng ngón bàn chân

Mắt nhắm lại cho hồn nguôi gió bão...

Nàng vòng tay lên choàng lấy cổ người yêu...

- Anh... có mê... ngón bàn chân của em không?

- Mê lắm... Ngón chân em đẹp lắm...

- Thật không...

- Thật mà...

- Hôn nó đi...

- Anh...

- Há?

- Yêu em không?

Nàng kéo chàng xuống.

Đột nhiên, Quang cảm thấy nghẹn thở. Cái họng chàng như tắt lại. Chàng có cái cảm giác tức thở như lần chàng thắt cravate lần thứ nhất trong đời, như cổ áo sơ mi của chàng quá chật.

Toàn thân Lan Phi như một con rắn mềm mại và quấn quít, cạnh người yêu.

Quang cảm thấy sợ hãi. Chàng cố gỡ vòng tay của nàng:

- Lan Phi... nghe anh đây...

Lan Phi không còn nghe được gì nữa. Nàng như bị một con sóng lớn cuốn đi, trôi băng băng trên dốc mê loạn...

Nếu lúc đó Lan Phi chống cự hoặc sợ hãi, chắc hẳn Quang đã hăng hái tiến tới, chàng đã thẳng tay thực hiện cái chương trình đã định của chàng. Nhưng Lan Phi làm quá. Người hoảng sợ giờ đây lại là Quang chứ không phải là Lan Phi.

Đột ngột, Lan Phi lên tiếng:

- Mình...! Mình...! – Đôi mắt vẫn nhắm, nàng nói như người nói trong giấc mơ – Quang... chúng mình không nên... – Nàng hôn chàng – Để phòng. Giữ cho nhau... – Lại hôn – Chúng mình đã hứa... – Hôn -... chung sống trong sạch...

- Hôn...! Hôn...!

Mọi việc xảy ra theo đúng như ý muốn của Quang.

Lan Phi đã sẵn sàng rồi, Quang – trong giây phút này – có thể làm tất cả những gì chàng muốn làm với nàng.

Nhưng... lạ thay, có một cái gì đó giữ chàng lại. Lúc đó, vòng tay Lan Phi choàng quanh cổ Quang đã buông lỏng xuống. Nàng nắm đó, hai chóp ngực phập phồng lên xuống. Quang chống tay ngồi dậy, chàng cúi xuống nhìn nàng.

Rồi trong lúc Lan Phi không ngờ nhất không chờ đợi nhất, Quang thốt ra một tiếng thở dài...

Tiếng thở dài đó làm cho Lan Phi mở choàng mắt...

- Không thể được, em ạ... – Như người kinh hoàng vì một chuyện gì kinh dị, Quang lồm cồm bò xa Lan Phi, chàng hỗn hển như vừa chạy trên một con đường xa... – Không được...! – Chàng nhắc lại – Chúng mình làm thế... thì bậy lắm.

Lan phi cũng chống tay ngồi dậy. Nàng ngồi dựa lưng lên chiếc gối, đôi mắt mở rộng nhìn chàng. Đôi mắt vừa ngạc nhiên, vừa sợ, vừa bất mãn...

Ngoài vườn sáng trăng...

Hoàng Chủ Nhân – thấy trong phòng im lặng kéo dài, phi thân lên để nhòm vào phòng.

Chàng giơ tay vói vào thành cửa sổ định bám vào đó nhô người lên...

Bốp!

Một chậu hoa lớn, nặng đến ký lô cả đất và hoa, rơi xuống như một tảng đá lớn.

Hoàng Chủ Nhân giơ hai tay lên ôm lấy đầu...

Nhưng không kịp nữa rồi. Hai bàn tay chỉ mới di chuyển được nửa chừng, chàng đã từ từ ngã ra, nằm ngửa trên cỏ...

Chậu hoa đặt mím trên thành cửa sổ đã rớt trúng đầu Hoàng Chủ Nhân, và Hoàng Chủ Nhân nằm đó, ngất...

Quang nghe thấy một tiếng bịch phát ra từ phía cửa sổ. Chàng không nhớ là hồi nãy, chàng đã xếp mấy chậu hoa lên thành cửa sổ để bẫy kẻ nào manh tâm bấu lên đó để nhòm vào phòng.

Tiếng động ấy làm cho óc chàng nghĩ đến chuyện đi ra cửa sổ đứng cho thoáng cho xa cái mùi da thịt thơm tho đầy quyến rũ của Lan Phi.

Quang đứng nhìn xuống vườn. Nhưng trong cơn xúc động – chàng vẫn còn xúc động, hai bàn tay chàng vẫn còn run run – Quang không trông thấy Hoàng Chủ Nhân nằm sóng sượt trên cỏ.

- Chúng mình không thể chung sống với nhau thế này được... – Quang nói -... Sống với nhau thế này, không... ấy nhau cũng không được, mà... ấy nhau cũng không xong. Đẳng nào cũng nguy cả. Em ạ, chỉ còn có nước là chúng mình xa nhau... Nghĩa là chúng mình phải sống xa nhau, mỗi đứa mỗi nhà, cho đến ngày chúng mình cưới nhau...

Đôi mắt Lan Phi càng mở lớn:

- Anh nói gì? Em không hiểu...

- Em suy nghĩ một giây thôi. Em sẽ hiểu...

Nhưng lại không dám quay lại nhìn Lan Phi nửa năm nửa ngồi trên tấm mền mời mọc đó với tấm áo trễ xuống, với mái tóc hơi rối, vài lọn tóc xõa xuống trán – mái tóc của những người đàn bà đa tình khi sắp yêu đương và sau cuộc yêu đương nảy lửa – Quang đi thẳng ra cửa:

- Anh đi... mai anh về sớm...

Quang rảo bước đi ra vườn, chàng nghĩ thầm – “Tại sao mình lại bỏ đi? Có lẽ mình điên mất rồi! Chắc mình điên thật!”

- Anh điên... hoặc là anh yêu em... Lan Phi ạ. hoặc là anh yêu em hơn cả anh tưởng.

Lời tự nhủ cuối cùng đó có thể được coi là lời nói thầm của chân thành nhất, cao đẹp nhất của Quang, trong lúc chàng rảo bước qua vườn Nguyệt Điện, đi về chiếc Simca trung thành năm chờ chàng bên đường.

Dù Quang không hiểu tại sao chàng lại bỏ đi như thế này, chàng vẫn biết chắc rằng chàng bỏ đi như vậy là phải.

Lan Phi đứng ngây như tượng đá trong khung cửa sổ cao. Khi tiếng xe hơi của người yêu – người vừa ôm ghì nàng trong vòng tay, ôm rồi đẩy nàng ra – đã tắt ở đầu phố, nàng vẫn chưa hiểu hết có những sự việc gì vừa xảy ra. Nàng như người vừa qua một cơn mê loạn.

Đôi mí mắt nàng nặng và trĩu xuống, nước mắt nàng chảy ra. Sự kiện mí mắt sụp xuống đó làm Lan Phi cúi xuống và việc cúi mặt đó làm nàng trông thấy trên bãi cỏ ngay dưới chỗ nàng đứng, có một người nằm...

- Anh Hoàng...

Lan Phi thảng thốt kêu lên. Người đàn ông đó là Hoàng Chủ Nhân. Chàng nằm ngửa, hai tay, hai chân ruỗi dài, mặt ngửa lên nhìn trời, chỗ chàng nằm chan hòa ánh

trắng. Chàng nằm đó như người nằm ngắm ánh trăng. Lan Phi thấy hình như miệng Hoàng mỉm cười:

- Anh Hoàng... Anh làm sao vậy...

Lan Phi chú ý thấy một chậu hoa nằm nghiêng ngay bên cạnh chỗ Hoàng nằm. Đó là một chậu hoa vẫn được đặt trên thành cửa sổ phòng nàng. Lan Phi nghĩ đến chuyện chậu hoa đó đã rơi xuống đầu anh chủ nhà và làm anh chàng ngất đi, nằm đó. Nàng vội chạy ra phòng để xuống vườn...

Mười lăm phút sau, Hoàng Chủ Nhân – một Hoàng Chủ Nhân mới tinh, nguyên lành, trừ một cục u trên đầu – tươi tỉnh và hào hoa phong nhã bước vào phòng cô gái trọ.

Một đêm nhiều sự lạ bắt đầu...

CHƯƠNG KẾT -

uối sáng mưa dầm, bão rớt, trời đất u ám, gió thổi ào ào... Một buổi sáng thật hợp với nỗi lòng của Quang khi chàng trở lại nhà Nguyệt Điện.

Sống chung với nhau một nhà mà không cư xử với nhau như vợ chồng mới cưới là một cuộc sống mà Lan Phi và chàng không thể nào sống được. Chương trình sống chung của Lan Phi là một sự lố bịch. Việc chàng nhắm mắt đi theo nàng là một trò khôi hài rẻ tiền. Cái âm mưu "tiền dâm hậu thú" mà chàng định thực hiện đêm qua quả là một âm mưu bẩn. Quang thấy rằng thằng con trai nào mà phải dùng đến cái thủ đoạn chuốc rượu cho người yêu để làm người yêu mê loạn... như chàng đêm qua không xứng đáng là thằng con trai, hoặc chỉ là thằng con trai hèn.

Từ giây phút đẩy Lan Phi ra và đi ra ngoài nhà Nguyệt Điện đêm qua, Quang đã suy nghĩ nhiều về hành động của chàng, những hành động chàng đã làm và những gì chàng sẽ phải làm.

Chàng vẫn yêu Lan Phi. Có lẽ chàng còn yêu Lan Phi hơn trước. Những ngày sống chung vừa qua dù ngắn, dù mới chỉ vài ngày, đã đủ cho chàng thấy rõ thêm những gì đáng yêu của người yêu. Chàng chỉ không thể sống chung với nàng ở trong căn phòng quá ư đồng lõa này. Chàng tự lấy làm xấu hổ vì cái trò chuốc rượu đêm qua. Từ thuở biết hổ thẹn đến nay, cái trò chuốc rượu đó làm cho Quang hổ thẹn và khổ sở, và tự khinh nhất. Hơn lúc nào hết, chàng nghĩ rằng thằng con trai phải làm sao – nghĩa là không làm gì cả – mà đàn bà, mà đàn bà con gái cứ phải xách gói chạy theo, kêu la ơ ới – "Anh ơi em yêu

anh. Em muốn chết vì anh – Anh nói một tiếng đi cho em chết...” Con trai như vậy mới bảnh. Con trai mà phải nhờ đến rượu mới được người ta cho gần là thứ con trai hạng bét, đồ bỏ...

Sáng nay, sau một đêm mất ngủ, lúc thì tiếc hối, lúc thì tự đề cao mình, Quang trở lại Nguyệt Điện với mục đích rõ rệt: lấy đồ ra ở riêng, tức là lấy đồ về trường để cho Lan Phi ở một mình nơi đây. Mỗi ngày chàng sẽ lại đây thăm Lan Phi, ba bốn lần, nhưng chàng không thể ngủ đêm ở đây được.

Chàng trở về ở riêng như ngày xưa và họ sẽ, vẫn tiếp tục yêu nhau như ngày xưa.

Vào đến hành lang, Quang hơi lạ khi thấy cánh cửa phòng Lan Phi mở gần như là mở toang. Chàng biết sự ý tứ của người yêu, không bao giờ Lan Phi để cửa mở cho người đi bên ngoài có thể nhìn thông thống được vào phòng riêng của nàng.

Tới cửa, Quang còn ngạc nhiên hơn. Sự ngạc nhiên trở thành kinh ngạc khi chàng thấy đồ vật trong phòng bừa bãi nghiêng đổ y như căn phòng này vừa qua một trận đánh nhau, đập phá: gối, nệm, mền vút lung tung trên nền nhà, bao nhiêu nệm ghế Salon được lôi hết cả xuống, liệng mỗi góc nhà một cái. Hình như đêm qua, có người, có nhiều người lấy gối và nệm ghế ném nhau trong phòng này... Bôn gòn từ một chiếc gối rách bay ra tả tơi, trắng xóa. Mấy chiếc ghế nhỏ nằm chỏng bốn chân lên trần, đĩa hát vút mỗi chỗ một chiếc...

Một chiếc giày cao gót của Lan Phi – chiếc giày da màu trắng mà Quang thấy nàng đi dưới chân đêm qua – treo tòn ten trên cánh quạt.

Chai rượu “Bồ đào mỹ tửu” chàng mua về đêm qua và mở uống chưa hết nửa năm lắn lóc bên cửa, cạn khô không

còn một giọt. Dưới chân chiếc bàn nhỏ, nơi Lan Phi say rượu nằm đêm qua, là một chai champagne. Chai này cũng cạn khô...

Trái tim chàng trẻ tuổi thắt lại, khi chàng nghĩ đến chuyện người thiếu nữ đã uống hết cả số rượu này vào cái dạ dày xinh xắn của nàng. Chắc chắn đêm qua khi chàng đi rồi, tên chủ nhà lưu manh bên kia – lợi dụng cơ hội, một cơ hội vàng 36 carats – đã sang cùng với chai champagne.

Tên chủ nhà lưu manh đã thực hiện thật ngon phần cuối âm mưu chuốc rượu mà chàng đã mở đầu. Gã cũng chuốc rượu cho nàng say như chàng vậy, và gã không bỏ về nửa chừng như chàng, gã tiến tới đến nơi, đến chốn, gã làm đầu ra đấy...

Chàng nhìn lên khu giường ngủ của nàng:

- Lan Phi... Dậy chưa?

Chàng gọi và không có tiếng nàng trả lời.

Chàng – đôi vai xuôi xuống như một người hoàn toàn thất vọng – bước đi trên những đồ vật nằm ngổn ngang về phía chiếc giường vải của chàng. Chàng mở chiếc va- li để lên giường, bắt đầu cuộc xếp quần áo...

Xong, chàng đi vào nhà tắm lấy khăn bông, bàn chải đánh răng. Cái cảnh đôi bàn chải răng – chiếc màu đỏ là chàng, chiếc màu xanh là nàng – đứng sừng trong đôi ly thủy tinh trong có vân hoa thủy tiên làm cho chàng xúc động đứng ngây ra đến hai phút.

Khi chàng cầm chiếc bàn chải và tube thuốc đánh răng trở ra, Lan Phi từ bên ngoài đi vào.

Họ dừng lại nhìn nhau trân trối.

Quang là người nói trước:

- Anh tưởng em ngủ. Em đi đâu sớm thế?

- Em đi dạo một vòng sở thú cho mát...

Nàng bận chiếc áo mưa nylon phủ ngoài áo sơmi, quần jeans. Nét mặt nàng có vẻ đăm chiêu, suy nghĩ.

- Trời mưa mà? Em đi ướt hết cả tóc rồi đấy...

Nàng chậm chậm đi theo chàng. Nàng nhìn thấy chiếc vali xếp đầy quần áo, rồi nhìn chàng.

Chàng cảm thấy khó chịu vì cặp mắt nhìn vô cảm giác ấy:

- Anh lấy tube đánh răng cũ đi nghe. Anh để lại cho em tube mới. Ô kê?

Nàng thản nhiên đáp:

- Còn số tiền nửa tháng tiền nhà anh đã công ty rồi nữa? Anh cũng phải lấy đi chứ?

Chàng lắc đầu.

Giọng nói của Lan Phi bắt đầu mất tự nhiên:

- Mình chia đôi. Cái gì cũng chia đôi. Cũng giống như ly dị nhỉ?

- Như ly dị sao được, em. Muốn ly dị, người ta phải kết hôn với nhau trước đã chứ!

- Anh nói đúng...

Sự đồng ý thụ động của nàng như một mũi dao găm đâm vào trái tim chàng:

- Em... Em tha thứ cho anh nhé.

- Em tha thứ gì ạ?

- Chuyện đêm qua...

Làn môi nàng nở một nụ cười cay đắng:

- Lỗi tại em nhiều chứ... Tại em cứ... níu lấy anh...

- Nhưng anh là người tổ chức ra vụ đó. Anh sắp đặt trước: rượu này, nhạc này, thơ này... – Hai vai chàng lại xuôi xuống hơn nữa – Ồ... mà chuyện đó cũng đã qua rồi, đã xong rồi... anh xa em là xong hết...

Nàng buồn rầu:

- Thế là xong hết...

Chàng nói giật giọng:

- Xong là xong những chuyện cũ, hết là hết những chuyện vợ vãn. Từ nay trở đi, anh không bằng lòng em giở những trò "ấm ở hội tề" ra nữa... Anh yêu em và anh sẽ xúc tiến việc cưới em làm vợ. Anh sẽ làm tất cả những gì anh có thể làm được để cưới em trong thời gian ngắn sắp tới, thật ngắn.

Mặt Lan Phi bừng tươi lên.

Nàng không tin là tai nàng nghe đúng những lời chàng nói.

- Chúng mình làm lễ cưới hả anh?

- Ngay tót- suốt...

Mặt Lan Phi bỗng xịu xuống:

- Anh... em phải nói để anh rõ ngay... Đêm qua, anh đột ngột bỏ đi... Em... đầu óc em còn choáng váng, ngây ngất... thì anh Hoàng...

Vừa đúng lúc ấy, Hoàng Chủ Nhân xuất hiện ở cửa.

Hoàng Chủ Nhân mắt nhắm mắt mở, bận áo Sơ- mi dài tay vạt bỏ ngoài quần nhàu nát, chân đi... trần không mang giày, không đi tất, không dép. Lúc đó, Hoàng Chủ Nhân không còn một chút xíu hào hoa phong nhã nào cả.

Vừa khệnh khạng vào phòng, Hoàng Chủ Nhân vừa giơ tay gãi đầu:

- Xin lỗi... cho tôi vô tình thấy mấy thứ đêm qua... tôi bỏ quên ở đây...

Hoàng đứng khòm khòm, gù gù lưng, nghiêng mặt nhìn quanh phòng như để nhớ dấu. Chàng đi tới chỗ chiếc mền trải dưới cửa sổ, lật tấm mền xô lệch lên.

- Cái bật lửa... - Hoàng nói - Đây rồi. Tưởng đêm qua Lan Phi ném của tôi ra đường, mất rồi chứ. Đây rồi...

Hoàng Chủ Nhân móc trong gầm divan ra đôi giày đen.

- Còn có cái cravate nữa, thôi... Ờ... Ờ...

- Hoàng tay xách đôi giày, tay xoa xoa cái cằm râu ra lờm chờm - Đêm qua mình tháo cái cravate ra treo ở đâu nào... Ờ... Ờ...

Quang đứng như "Tử Hải chết đứng".

Lan Phi đứng ngây ra như "Tô Thị vọng phu"...

Hoàng Chủ Nhân chống hông lên để nhòm xuống gầm đi vắng, rồi đứng khom khom, một tay giơ lên gãi đầu, mặt có vẻ suy nghĩ

- Không biết đôi "bouton manchette" của mình rút chỗ nào... - Hoàng nói bằng một giọng thản nhiên và hợp pháp nhất đời... - Đêm qua, lúc... chúng mình ấy... nó tuột ra, rút xuống nghe đến keng một cái. Phải không Lan Phi nhỉ? Thế mà nó lặn đi đâu mất... Lan Phi có nhớ không? Lúc đó, mình có nói... tuột mất cái bouton...

Lan Phi muốn khóc thét lên:

- Anh Hoàng...

- Lan Phi bảo gì?

- Mời anh ra đi. Cứ tự nhiên... không sao...

- Cứ nói đi. Cứ tự nhiên... không sao...

Hoàng Chủ Nhân làm như đây là phòng riêng của chàng và Lan Phi với Quang là đôi kẻ dắt nhau vào phòng chàng ngồi nhờ nói chuyện. Chàng lom khom cúi xuống kiểm soát nền nhà.

- Anh Hoàng...

Tiếng kêu Lan Phi có những âm thanh bi thiết đủ để cho Hoàng Chủ Nhân lùì ra:

- Xin lỗi...

Lan Phi ra đóng cửa, nàng lo sợ quay lại nhìn Quang. Nàng lo sợ là phải. Nàng có đủ lý do để lo sợ. Nàng thấy rõ mặt Quang tái đi – tái như chưa bao giờ tái đến thế, tái đến nỗi không còn ai có thể tái hơn được nữa – và với những cử chỉ quyết định “ngàn năm không nhìn mặt nhau”. Quang rút mấy quyển sách vào va- li, rồi đập nắp va- li.

- Quang... Em chưa kể hết có những gì xảy ra ở đây sau khi anh đi. Em đang kể...

Chàng không nhìn nàng:

- Thôi... em... Em khỏi cần phải kể nữa. Tôi không có quyền trách cứ em, và em cũng không có bổn phận phải kể lại với tôi hoặc với bất cứ ai, những gì em đã làm...

- Khổ lắm... không phải là chuyện anh tưởng đâu. Để em kể anh nghe...

- Tôi không muốn nghe...

Như người sắp phát điên vì giận dữ, Lan Phi hét lên:

- Anh không có quyền nghĩ thế...

- Tôi có nghĩ gì đâu?

- Anh không có quyền nghĩ... bậy về em. Để em kể anh nghe. Anh phải nghe...

Quang xách chiếc va- li lên. Lan Phi xô đến níu lấy tay chàng:

- Nghe em... Đêm qua... anh đi rồi... em vừa buồn vừa giận anh... em thấy ông ấy nằm dưới vườn...

- Hắn nằm dưới vườn? Nằm làm chi vậy? Hắn điên à?

- Em không biết. Em chỉ trông thấy ông nằm dưới vườn. Ông ấy nói ông đi qua vườn, bị cái chậu hoa trên cửa sổ phòng mình rớt xuống đầu...

- Đáng lắm...

- Em xuống vườn lay ông dậy. Thấy em buồn ông vô đây nói chuyện với em cho em đỡ buồn...

Quang bước đi:

- Thôi... Đủ rồi...

Lan Phi níu lại:

- Chưa đủ... chưa có đủ tí nào. Vô đây, em với hắn ngồi nói chuyện... rồi... em có uống tí rượu. Uống chút xíu thôi... Thấy em buồn, hắn có chọc cho em cười, để em khỏi buồn... Chỉ có vậy thôi.

- Chỉ có vậy thôi? Vậy thì... sao lại bữa bọn ghê gớm đến thế này?

- Hắn có chọc cho em đuổi hắn. Giỡn chơi cho vui mà. Em có lấy gối liệng hắn... gối rách nên bông bay ra... thế thôi... Giỡn một hồi em chán, em bỏ hắn ở đấy, em lên giường...

Không còn chịu đựng hơn được nữa, Quang buông chiếc va- li xuống. Phịch... khóa chiếc va- li cũ bật ra, sách vở, quần áo bên trong đổ bộ ra sàn nhà...

Đấy Lan Phi ngồi xuống ghế, Quang hăm hăm đi sang nhấn chuông điện cửa phòng Hoàng Chủ Nhân.

Lan Phi chạy ra tới nơi vừa đúng lúc Hoàng mở cửa thò mặt ra nhìn...

Bốp! Năm tay chàng sinh viên uất hận bay vào giữa mặt anh chủ nhà khéo chiều đàn bà...

Hoàng Chủ Nhân – không kịp ú ớ lấy một tiếng – ngã lộn nhào vào phòng.

- Quang... sao anh lại đánh người ta...?

Quang đứng xoa tay. Ánh mắt chàng sáng rực những tia lửa sát nhân:

- Chẳng sao hết, đánh chơi vậy thôi... Tôi sẽ giết nó...

- Người ta có làm gì đâu?

- Không làm gì nữa? – Quang uất quá nói như hét... Nó... ấy cô cả đêm qua. Cô im đi. Tôi không muốn nghe nữa.

- Ấy cái gì? không có... ấy cái gì hết. Em đã kể cho anh nghe rằng... không có gì xảy ra hết mà. Chỉ có vậy thôi... rồi thôi.

- Cô nghĩ tôi ngu đến nỗi tin lời cô sao?

Quan dùng dùng đi vào phòng lấy va- li.

Lan Phi chạy theo.

- Đó là sự thật. Em thề với anh em không nói dối với anh...

Bắt đầu rung chuyển, Quang xúc động vì giọng nói run run chân thành của người yêu – quay lại nhìn kỹ nàng. Từ phút gặp nhau, đến bây giờ chàng mới nhìn vào mặt nàng.

- Em nói... em uống rượu với nó, nô giỡn với nó, đuổi nhau với nó, em ném gối vào nó... rồi thôi, em lên giường nằm ngủ một mình ư? Không có gì nữa sao?

- Không có gì nữa! – Lan Phi nhắc lại. – Anh cứ bắt em phải nói đi, nói lại mãi. Lúc em lên giường ngủ thì hẳn cũng say rượu quá, lại bị đau đầu nữa... hẳn nằm quay ra divan này ngủ. Ngủ như chết... Sáng nay, lúc em dậy đi một vòng ra vườn hoa cho mát, hẳn vẫn còn ngủ... Chắc hẳn vừa dậy thì anh về... Anh không thấy hẳn qua tìm đồ đó sao? Nếu... hẳn ấy được em đem qua đời nào hẳn lại... bê bối đến thế...

Quang thở ra một hơi dài...

- Thật không em?

- Thật mà...

Đôi mắt khổ sở của nàng đã long lanh gần lệ...

- Em không nói dối anh chứ?

- Không... anh không tin em ư?

Chàng quàng tay lên vai nàng:

- Tin chứ. Anh tin em... Nhưng từ nay, em phải nghe anh...

- Anh bảo gì em bây giờ... em cũng nghe...

- Tốt... Anh muốn em soạn ngay một ít quần áo đem theo, đi với anh. Anh đưa em đến một chỗ chấm dứt tất cả những chuyện lộn xộn này của chúng ta... Anh muốn trước khi mặt trời ngày hôm nay lặn đi, hai chúng mình đã trở thành vợ chồng...

Hoàng Chủ Nhân thơ thẩn, hai tay chắp sau lưng, đầu cúi xuống, đếm bước đi trên vỉa hè loang lổ ánh nắng và có vài xác lá vàng.

Chàng đá nhẹ những cánh lá vàng và những cánh lá khô di chuyển, phát ra những tiếng sột soạt trên nền xi-măng vỉa hè.

Chàng đi đi, lại lại trước cổng nhà Nguyệt Điện. Trên cánh cổng sắt có treo tấm bảng gỗ "Phòng Cho Mướn" kẻ bằng chữ đỏ trên nền sơn trắng.

Chàng dừng bước và đứng thẳng người khi bên kia đường một chiếc xe Taunus màu xanh lá mạ dừng lại. Người lái xe là một phụ nữ bận robe sac, trang điểm như đầm. Nàng ngồi trong xe nhìn sang tòa nhà nằm trong khu vườn mát mẻ, Hoàng Chủ Nhân thấy rõ là nàng nhìn tấm bản " Phòng Cho Mướn" treo trên cổng.

Nàng đẩy cửa xe bước ra, Hoàng Chủ Nhân thấy nàng bận Robe Sac và cặp chân nàng – thon dài – là một cặp chân thuộc loại chân quốc tế. Chàng nghĩ thầm – "Đùi em như đùi Angie Dickinson...! Em mà sang hỏi phòng thì đời mình lại lên hương..." Chàng nghĩ như vậy trong lúc người đẹp đi qua đường.

Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười lịch sự.

- Thưa ông... – Giọng nói của nàng là giọng người Sông Hương, Núi Ngự, miền phong thổ có núi cao vừa và sông không quá sâu –... Ở đây có chỗ cho mướn...

- Thưa vâng... – Với một điệu nghiêng mình, giơ tay hào hoa phong nhã như Zorro khi giở nón, Hoàng Chủ Nhân tiếp... – Ở đây có chỗ cho mướn... Mời cô vô coi...

16-11-65

Kho ebook online

<http://isach.info>